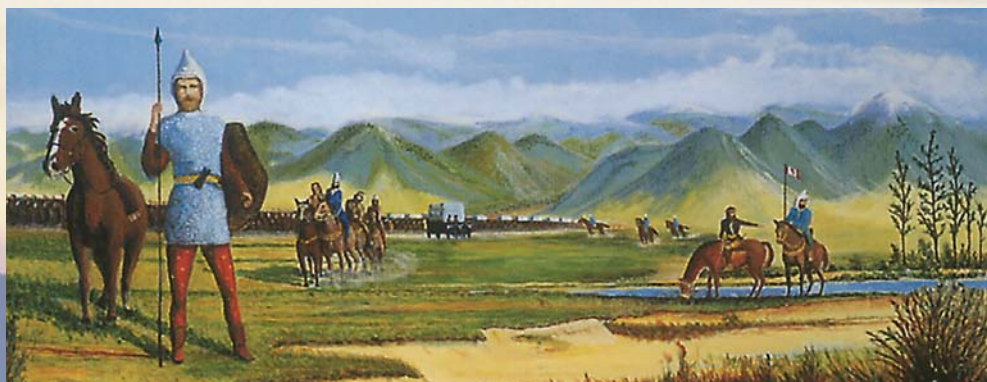

De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël

De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël

Dit is de geschiedenis van een vermiste tak van Gods verkoren volk, de Israëlieten. Tien stammen van het noordelijke Hebreeuwse koninkrijk van "Efraïm" werden overwonnen en door de Assyriërs gevangen genomen in de achtste eeuw voor Christus, waarna nooit meer iets van hen werd vernomen. Joodse en Christelijke geleerden hebben sindsdien lang gespeculeerd over hun verdwijning. En Christus zinspeelde in het Nieuwe Testament op hun nog voortdurende bestaan. Waar waren ze toch gebleven?

De historicus en geleerde W.H. Bennett, een oud lid van de Koninklijke Geografische Stichting, besteedde vijftig jaar van zijn leven aan het volgen van hun spoor. Door allerlei aanwijzingen te bestuderen op het gebied van taal, heraldiek, cultuur en vervulde profetieën, wist hij eindelijk het mysterie rond hun verdwijning van het toneel van het Midden-Oosten op te lossen en kon hij hun huidige identiteit vaststellen.

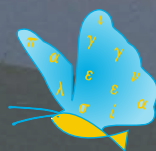
Met behulp van meer dan 175 kaarten, schema's en illustraties, als ook twaalf waardevolle appendices, wordt de geschiedenis van deze vermiste Israëlieten verteld. De bijeengebrachte informatie in dit boek is een belangrijke sleutel tot het begrijpen van de vervulling van de Bijbelse beloftes en verbonden in onze moderne wereld.

ISBN-nr.: 978-90-808032-1-9

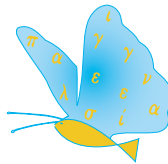
Vlichthus Bijbelinformatie
Peellaan 25, 5345 NA Oss
Tel: (0412) 65 05 98
www.vlichthus.nl

Verkoopprijs: € 17,00

De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël

door W.H. Bennet

Vlichthus

Dit boek is opgedragen aan de lezer:

"Een geschiedenis om het leven richting te geven, waarheid te verkondigen, en op scherpzinnige wijze de toekomst te voorspellen vanuit het verleden."

Wytttenbach,
'Praefatio ad selecta principum historicum'

Sagacity: "keen penetration and judgment, discerning, ...skilled in following a trail."

Webster's New
Intern 'l Dictionary

The Story of Celto-Saxon Israël
door W.H. Bennet, FRGS

Forward by Matthew J. Browning
Original Cover Artwork by Ruth Amelia Lincoln
About the Author by Mary Frances Bennett
Introduction, Annotations, and Appendices
by Pastor Jory Steven Brooks, Editor-In-Chief
Over 175 Illustrations, 12 Appendices

U.S. Library of Congress Control Number 2002108299
ISBN-nr. softcover: 0-8187-0290-7
ISBN-nr. hardcover: 0-8187-0288-5
First Edition 2002

Published simultaneously in Europe and America:
The Covenant Publishing Company, Ltd. United Kingdom Publisher
CBIA-The Servant People North American Publisher

De geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël
vertaald door Celeste G. Snoek

Geprint en uitgegeven door:
Vlichthus Bijbelinformatie
Peellaan 25, 5345 NA Oss (Nederland)
Tel.: (0412) 65 05 98 / Fax: (0412) 64 77 00
www.vlichthus.nl / bijbelinformatie@vlichthus.nl
ISBN-nr. 978-90-808032-1-9

Ten opzichte van het originele Engelstalige exemplaar heeft deze Nederlandse uitgave een afwijkende omslag en ontbreken de index van Bijbelteksten en de index van personen, plaatsen en onderwerpen.
Eerste Nederlandse editie: augustus 2003.

© Copyright CBIA—The Servant People, 2002
Canadian Address CBIA:
500 Tecumseh Rd., E., Box 28047,
Windsor, Ontario, Canada N8X 5E4
U.S.A. Address CBIA:
145 S. Livernois Rd, #196,
Rochester Hills, MI 48307
<http://cbia.israelite.info>
E-mail office staff: cbia@israelite.info
E-mail bookorders: order@israelite.info
Fax: 519-254-3799
Toll-free phone: 800-919-8819

Covenant Publishing Company, Ltd.
8 Blades Court, Deodar Road
London SW15 2NU, United Kingdom
Telephone: 020-8877-9010
Fax: 020-8871-4770
www.britishisrael.co.uk
E-mail: admin@britishisrael.co.uk

All rights reserved - no part of this book may be reproduced in any form without permission in writing from the copyright holder, except by a reviewer who wishes to quote brief passages in connection with a review written for inclusion in a book or periodical.

The Biblical and historical dating in this book is based upon the chronology set forth by Dr. Adam Rutherford in *Biblical Chronology*, and updated in the recent book, *Secrets Of Time*, by Dr. Stephen E. Jones.

Inhoud

Over de auteur	7
Dankbetuigingen	8
Voorwoord	9
Het verhaal achter de illustratie op de omslag	11
Inleiding	24
De natie als instrument	26
De schepping van een natie	29
De dienende natie	31
Juda en Jozef	33
De twaalf stammen van Israël	34
Israël en de uittocht	37
De theocratische staat	43
Het kamp van Israël	45
De kolonisatie van Kanaän	48
De troon des Heeren	50
Israël en Juda	51
De val van Israël en Juda	53
Een gedeeltelijke terugkeer van Juda	55
De zekerheid van Israëls bestendige bestaan	57
De zeven tijden van tuchtiging	60
De tegenwoordige identiteit van Israël	63
Onze Britse voorvaders	66
De eenheid van de Britse volkeren	67
De verdwenen Israëlieten	70
De Hiberniërs	72
De Trojanen	75
De Iberiërs	78

De Dananen	81
De Mileten	85
De Galliërs	87
De Cymri	90
De Saksen	92
De Jutten	97
De Schotten	99
De Denen	101
De Noormannen	104
De overblijfselen	107

Appendices:

1: Schriftuurlijke tekens van Israël	112
2: Israël op Assyrische monumenten	135
3: Het Perzische monument	144
4: De Spartaanse Israëlieten	154
5: De Schotse declaratie van onafhankelijkheid	159
6: De oorsprong van de Anglo-Saksen	164
7: De stam van Dan in Europa	171
8: Hebreeuwse connectie met Gallië	176
9: De hoofd rabbi's over de verloren stammen	181
10: De doorgang van Israël	186
11: De "Gomer" uit de geschiedenis en uit de profetie	194
12: Taal en geografie	198

Indices:

Bibliografie	207
Van de uitgevers	213

Over de auteur: W.H. Bennett

W.H. (Howard) Bennett (1899-1990) schreef zowel dit boek als het populaire boek *Symbolen van ons Kelto-Saksische Erfgoed*, dat nu zijn derde druk beleeft. Hij schreef en verspreidde ook een groot aantal traktaten en boekjes gedurende zijn lange leven in dienst van de Heer. Een leven dat zich uitstrekte over meer dan een halve eeuw. Hij werd geboren in South Woodslee, Ontario, woonde zijn hele leven in Zuid Essex County, in de Ontario regio, en behoorde tot een vierde generatie Canadezen van Ierse en Engelse oorsprong.

Howard Bennett had verschillende beroepen voordat hij kwam te werken bij de Canadese Douane in 1932, waar hij in 1964 met pensioen ging. Vervolgens wijdde hij de rest van zijn leven aan zijn werk bij het Canadese Brits-Israël Genootschap. Hij was voorzitter van de Windsor Tak van 1935 tot 1990, voorzitter van het Ontario Gewestelijke Genootschap van 1956 tot 1990 en voorzitter van het Canadese Brits-Israël Genootschap van 1974 tot 1988. Hij was ook enige tijd voorzitter van het Brits-Israël-Wereld Genootschap in Canada, voordat het Canadese Brits-Israël genootschap in 1956 opgericht werd. De heer Bennett gaf door de jaren heen vele lezingen aan de lokale afdelingen door heel Canada en hield in 1976 een zes weken durende lezingen-tournee in Groot-Brittannië. Hij schreef zestien jaar lang een wekelijkse column voor de kerkpagina van de Windsor Star Krant (1942-1958).

*Mary Frances Bennett, de
voorzitter van het Canadese
Brits-Israël Genootschap,
"Het Dienende Volk", aan het
werk op haar kantoor*

W.H. (Howard) Bennett, 1899-1990, schreef twee boeken en veel traktaten gedurende zijn levenslange dienst aan de Heer

Hij was 53 jaar getrouwd met zijn eerste vrouw Lillian en drie jaar met zijn tweede vrouw, Mary, voordat hij in 1990 overleed; slechts een kleine twee maanden verwijderd van zijn 91-ste verjaardag. Howard was lid voor het leven van het Koninklijke Geografische Genootschap (FRGS), en een lid van de Loyale Order van Oranje, een vrijzinnige Protestantse broederschap. Dit boek omvat een serie artikelen die oorspronkelijk zijn verschenen in de Windsor Star in de maanden april tot en met december 1948. Ze zijn nu uitgegeven in boekvorm met toevoeging van een introductie, annotaties en appendices.

Door mevrouw Howard (Mary Frances) Bennett.

Dankbetuigingen

Dit boek is voortgekomen uit onderzoek én geschreven door W.H. Bennett, wijlen voorzitter van het Canadese Brits-Israël Genootschap, een organisatie nu bekend onder de naam "Het Dienende Volk". Deze artikelen verschenen voor het eerst in de Windsor Star, een locale krant die uitkomt in Ontario, Canada. Ze besloegen oorspronkelijk een 34-delige wekelijkse serie, die uitkwam in de maanden van april tot december 1948 en was gebaseerd op Bennetts jarenlange onderzoek van het onderwerp van de verloren stammen van Israël. Bennetts onderzoek zal in zichzelf voldoende overtuigend zijn voor de vele lezers, maar toch beveelt de Candese uitgever ook zijn bijbehorende werk aan, *Symbolen van ons Kelto-Saksische Erfgoed*, dat aanschouwelijke bewijzen levert vanuit de heraldiek, hetgeen het thema van dit boek ondersteunt.

Bennetts nauwgezette onderzoek is nu verzameld en uitgegeven in boekvorm door hoofd uitgever, predikant J.S. Brooks, waarbij hij ondersteunend materiaal heeft toegevoegd dat gebaseerd

is op zijn eigen vergelijkbare onderzoek. De introductie, twaalf appendices en biografie zijn ook toegevoegd door de uitgever. We spreken onze oprechte waardering uit voor

dhr. Douglas Chr. Nesbit, president van het Brits-Israël-Wereld Genootschap (Canada), i.v.m. de waardevolle historische informatie en voro Mary Bennett, president van "Het Dienende Volk", inzake informatie over het leven van haar overleden echtgenoot, de auteur.

Als laatste, maar zeker niet als minste, zijn wij oprechte dank en dankbaarheid verschuldigd aan Ruth Amelia Lincoln, een talentvolle kunstenares, die zo vriendelijk was de illustratie op de omslag (*niet in zijn geheel gebruikt voor deze Nederlandse uitgave*) voor ons te schilderen en toe te staan dat deze uitgegeven werd.

Haar thema is gebaseerd op vergelijkbaar werk dat oorspronkelijk in kleiner formaat geschilderd werd door Douglas Chr. Nesbit, die ook een talentvolle kunstenaar is. Een aantal van Nesbits prachtige schilderijen over diverse Bijbelse thema's is officieel uitgegeven, is geschikt om in te lijsten en is te verkrijgen voor geïnteresseerden. Schrijf ons (*alleen de Canadese uitgever*) voor informatie en prijzen.

Zonder de hulp en aanmoediging van bovenstaande mensen, zowel als anderen die zich hebben opgeworpen als proeflezers, zou dit boek niet mogelijk zijn geweest. Onze oprechte dank gaat uit naar u allen.

Voorwoord

Terwijl er door de wereldtop een niet goed te praten vaart wordt gezet achter de eenwording van de wereld, klinkt er onder de volkeren der wereld, en niet in het minst onder ons eigen volk, een hartekreet om werkelijk ergens bij te horen. Om te weten wie we zijn en van waar wij kwamen; om veilig te wonen in de boezem van onze familie; dat is vroeger of later het diepe verlangen van eenieder. Waar we ontdekken hoe we dat verlangen kunnen bevredigen, beginnen we aan het grootste avontuur van ons leven.

Howard Bennett (zoals we hem liefdevol herinneren) was niet de eerste en zal zeker niet de laatste zijn van een lange lijn van ontdekkers die zich bezig houden met hun identiteit. Tijdens zijn jarenlange onderzoek presenteerde Bennet zijn ontdekkingen altijd op een heldere en ongeunstelde manier. Hij nam zijn lezers mee langs ontdekkingen die werden gedaan lang voordat de lezers geboren waren. Deze kennis is min of meer beschikbaar geweest gedurende vele generaties, maar pas toen de standvastige zuiverheid van het profetische woord nadrukkelijk vervuld werd in de gebeurtenissen van de negentiende eeuw en verder, groeide en bloeide de interesse bij meer mensen. Zelfs onder de huidige generatie is de reactie, wanneer men er voor het eerst van hoort: "Oh ja, mijn moeder (of vader) vertelde ons daar vroeger wel eens over."

Dit is een tijd waarin de wereld veel conflicten kent en waarin onze leiders alle kanten op rennen zonder dé Weg te kennen, duidelijk onwillig om hun twijfels toe te geven. Een tijd waarin de getroffensten van de wereld over onze grenzen komen om toegang te krijgen tot een veilige haven en waarin de roep wordt gehoord: Waar dient dit toch allemaal toe? Juist nu is het heel belangrijk - geloven wij - dat bij het aanbreken van het Millenium de geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël wederom wordt verteld. Het vrijgeven van Benett's documenten en het vakkundig redigeren ervan door zijn weduwe, Mary Frances Bennett, moet zeer worden geprezen, evenals de wijze waarop zijn werk in boekvorm, door de hoofd uitgever Jory Steven Brooks, is uitgevoerd.

Als wij het werk van de vroege pioniers van onze beweging beschouwen, zelfs van voor de tijd dat de vele zelfstandige onderzoeks- en studiegroepen zich verenigden in 1919, en als wij het voortdurende bijwerken van publicaties op grond van de resultaten van relevante en betrouwbare onderzoek beziën, geloven we in alle ernst dat dit werk waarlijk dezelfde traditie volgt en zijn voorlopers hulde bewijst. Daarom bevelen wij ook dit boek aan allen

aan die oprecht zoeken naar kennis van dé Weg en die Jezus Christus op de eerste plaats in hun leven stellen.

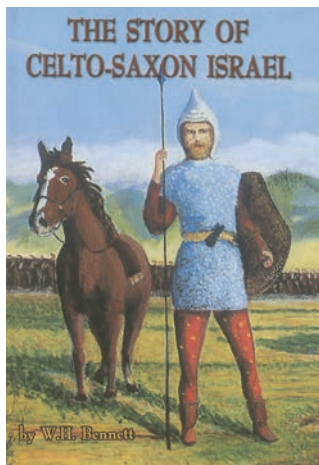

*Matthew Browning, President, BIWF
13 februari 2002*

Het verhaal achter de illustratie op de omslag

Onze boekomslag (*in de originele Engelstalige versie*) is een reproductie van een groot en verbluffend mooi, anderhalf meter lang schilderij in olieverf, dat een voorstelling geeft van de "verloren" stammen van Israël. Het is een uniek en schitterend gedetailleerd kunstwerk, waar veel onderzoek in is gaan zitten. Daardoor vertelt het schilderij een verhaal dat gebaseerd is op degelijke, verifieerbare geschiedenis. Een belangrijke sleutel om Israël in de profetieën te kunnen begrijpen is dat na

de tijd van Salomo het volk zich splitste in twee naties: het huis van Israël (tien stammen) en het huis van Juda (twee stammen), zoals verhaald wordt in 1 Koningen, hoofdstuk 12. Deze scheiding bleef bestaan, want God spreekt tot de **twee** geslachten die Hij gekozen had - Israël en Juda - en verklaart:

Jeremia 33 : 24-26

- 24 Hebt gij niet gezien, wat dit volk spreekt, zeggende: De twee geslachten, die de HEERE verkoren had, die heeft Hij nu verworpen? Ja, zij versmaden Mijn volk, zodat het geen volk meer is voor hun aangezicht.
- 25 Zo zegt de HEERE: Indien Mijn verbond niet is van dag en nacht; *indien* Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb;
- 26 Zo zal Ik ook het zaad van Jakob (*Israël*) en van Mijn knecht David (*Juda*) verwerpen, dat Ik van zijn zaad niet neme, die daar heerse over het zaad van Abraham, Izak en Jakob; want Ik zal hun gevangenis wenden en Mij hunner ontfermen.

Deze twee geslachten worden "twee vrouwen" genoemd (Jeremia 3 : 6-14), "twee zusters" (Ezechiël 23 : 2), "twee volken" (Ezechiël 37 : 22) en "twee koninkrijken" (Ezechiël 37 : 22). De eerste werkelijke vermelding in de Bijbel over de Joden vinden we in 2 Koningen 16 : 6, waar ze oorlog voerden tegen Israël. Appendix 9 bevat brieven van de hoofd rabbi's van het Britse Rijk in 1918 en 1950, die uitleggen dat deze scheiding tot op vandaag voortduurt en dat het Joodse volk slechts van het huis van Juda afstamt. Het huis van Israël echter, soms "Efraïm" genoemd naar haar voornaamste stam, werd veroverd door Assyrië in de achtste eeuw voor Chr. en verstrooid onder de natiën der wereld.

2 Koningen 17 : 6, 23

- 6 In het negende jaar van Hoséa, nam de koning van Assyrië Samaria in, en voerde Israël weg in Assyrië, en deed ze wonen in Halah, en in Habor, aan de rivier Gozan, en in de steden der Meden.
- 23 ...; alzo werd Israël weggevoerd uit zijn land naar Assyrië, tot op dezen dag.

In een profetische gelijkenis noemt de profeet Ezechiël (23 : 4) het huis van Israël Ohola (Ahola = haar tent) en het huis van Juda Oholiba (Aholiba = mijn tent is in haar midden). Deze profetie, geschreven rond 592 voor Chr., toont aan dat ze nog steeds twee aparte en onderscheiden volkeren waren,

MAP OF THE REGIONS IN WHICH THE LOST TRIBES ORIGINALLY SETTLED.

zelfs nadat het huis van Israël in Assyrische ballingschap was weggevoerd. Eeuwen later waren ze de "twee zonen" in Christus' gelijkenissen, wijzend op hun nog steeds voortdurende scheiding ten tijde van de stichting van de vroege Nieuw Testamentische kerk. (Matthéüs 21 : 28-32, Lukas 15 : 11-32).

De gelijkenis van de twee houten in Ezechiël 37 : 15-28 onthult dat de toekomstige hereniging van de twee huizen pas zal geschieden aan het einde van de huidige tijdperiode, vlak voor de laatste grote veldslag die beschreven wordt in hoofdstuk 38. Vergelijkbaar is: "de aarde vol zal zijn van kennis des HEEREN, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken", dat "de verdrevenen van Israël" en "de verstrooiden uit Juda" tezamen vergaderd zullen worden "van de vier eilanden des aardrijks". (Jesaja 11 : 9, 12) Sommigen zeggen dat ze herenigd werden in het land van Assyrië, kort nadat hun ballingschap begon. Maar hoe kunnen de afzonderlijke latere beloftes aan Juda en Israël dan worden vervuld, als ze al 2700 jaar geleden herenigd werden? Nee, ze zouden pas herenigd worden als ze "Eén Herder" hadden, Davids Voornaamste Zoon, de Messias (Ezechiël 37 : 24, Johannes 11 : 51-52), die wacht op de volledige bekeering van Juda tot Jezus Christus. Dit boek presenteert veel extra bewijs dat de huizen van Israël en Juda nog steeds aparte naties en volkeren zijn in onze huidige wereld en stelt de identiteit van "de verloren schapen van het huis Israëls" duidelijk vast. (Matthéüs 10 : 5, 15 : 24)

Voorwaar, er zijn vele aanwijzingen om de identiteit vast te stellen van het verloren Israël, zowel in de Bijbel als in de geschiedenis. De apocriefe boeken vertellen ons dat ze door Assyrië werden overwonnen en verstrooid in een onbewoond land, "dat nooit eerder bewoond was geweest". (2 Esdras 13 : 40-48) Dat is een goede beschrijving van het onbewoonde Europa van die dagen. Jesaja 62 : 2 zegt dat ze "een nieuwe naam" zouden hebben. Ze zouden "een menigte der volken" (Genesis 17 : 5) worden en "een hoop der

volken" (Genesis 35 : 11) en zouden het evangelie "tot aan het einde der aarde" (Jesaja 49 : 6) brengen. Feitelijk vertelt Ezechiël ons dat de verstrooiing van het huis van Israël Gods manier was om dit volk te reinigen:

Ezechiël 22 : 15 (*masoretisch*)

15 En Ik zal u verstrooien onder de heidenen, en u verspreiden in de landen, en uw onreinigheid uit u verteren.

Ze zouden een nieuw land, een nieuw hart, een nieuwe Geest en een Nieuw Verbond krijgen. (2 Samuël 7 : 10, Ezechiël 36 : 24-26, Jeremia 31 : 31) Het resultaat hiervan zou zijn dat God hen in zou zetten om het recht op aarde te vestigen. (Jesaja 42 : 3-7) Wie zou dit volk kunnen zijn in onze huidige wereld? De Bijbel geeft ons vele aanwijzingen, waaronder de symbolen uit de heraldiek die horen bij elk van de stammen van Israël in Genesis 49 en Deuteronomium 33. In zijn vorige boek, *Symbolen van ons Keltische-Saksische Erfgoed*, presenteerde W.H. Bennett uitgebreide bewijzen in kleur, die vaststellen dat de identiteit van deze stammen gevonden wordt in verscheidene moderne naties van Europa.

De details op het schilderij, dat gebruikt is voor de originele omslag, helpen ook het verhaal te vertellen van deze "verloren schapen" in onze hedendaagse wereld. De soldaat op de voorgrond draagt helder gekleurde kleding, die populair was bij het volk bekend onder de naam Scythen, de Griekse vorm van het Medo-Perzische woord Saka. Een latere vorm van dit woord is Saksen, van het Medo-Perzische "Sakai-suni" oftewel "Zonen van de Sakai". (Zie appendix 6) In dit boek levert W.H. Bennett wetenschappelijk bewijs dat de oorsprong van de

woorden Scythen, Saka of Saksen in het woord Izak gevonden wordt. De kleurige kleding van de soldaat herinnert ons aan de beroemde "veelvervige rok" van de aartsvader Josef, beschreven in Genesis 37 : 3, 23 en 32. De oorsprong en inspiratie voor de beroemde Schotse Tartan (ruit)patronen

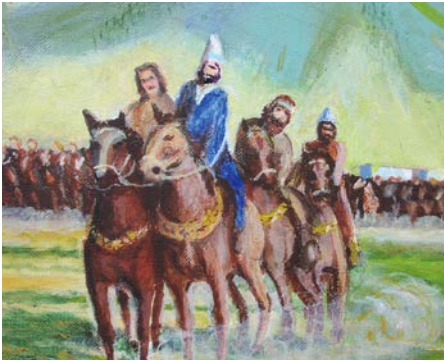
zouden ook wellicht terug te voeren zijn naar Jozef. Het woord "tartan" zelf was een Semitisch woord voor een militaire officier of kapitein van een heirleger. (2 Koningen 18 : 17, Jesaja 20 : 1) In de riem van de soldaat steekt een voorhamer, een herkenningsteken van Israël, de natie die in de Schrift genoemd wordt "Gods voorhamer".

Jeremia 51 : 20 zegt: "Gij zijt Mij een voorhamer, en krijgswapenen; en door u zal Ik volken in stukken slaan, en door u zal Ik koninkrijken verderven." Andere Bijbelse profetieën echoën deze profetie: "En zij zullen gevangen houden degenen, die hen gevangen hielden, en zij zullen heersen over hun drijvers." (Jesaja 14 : 2) "Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf." (Jesaja 41 : 15) "Maak u op en dors, o dochter Sions! Want Ik zal uw hoorn ijzer maken, en uw klauwen koper maken, en gij zult vele volken verpletteren." (Micha 4 : 13) De voorhamer - een symbool van Israël - symboliseerde

ook haar nakomelingen, de "Saka" of "Saksen", precies zoals de profeten voorspelden. Opmerkelijk genoeg werden deze profetieën van zegevierende militaire overwinningen door Jesaja, Jeremia en Micha gedaan in de tijd van Israëls nederlaag en verstrooiing door de Assyriërs en Babeloniërs, toen de toekomst er zeer somber uitzag! Het is duidelijk dat het verhaal van Efraïm-Israël niet eindigde in de achtste eeuw voor Chr. met de ondergang van het Noordelijke koninkrijk en zijn hoofdstad Samaria. De profetie werd vervuld in daaropvolgende eeuwen in de vorm van "Scythische" stammenoverwinningen in Azië en Europa.

In profetieën staan "bergen" voor grote naties en "heuvels" voor kleine naties. Is er bewijs dat deze Hebreeuwse Saka-Scythen grote koninkrijken ten val hebben gebracht? De Universele Joodse Encyclopedie verhaalt over de laatste dagen van Assyrië op de volgende wijze: "In 1923 publiceerde het Britse Museum een nieuw ontdekt Babylonisch geschrift dat een gedetailleerde beschrijving gaf van de gebeurtenissen die plaatsvonden ...[in] Assyrië's laatste dagen. We leren hieruit dat ... de Chaldeeërs zich verenigden met de Meden en de Scythen, [die] een belangrijke factor waren

in de verzwakking van Assyrië; en dat ... in 612 ... het trotse Ninevé ten prooi viel aan een aanslag van de Meden, die geassisteerd werden door Nabopolassar en een groep Scythen..." (1:566-567) Ja, de Saka-Scythen oftewel het huis van Izak, speelden een prominente rol in het ten val brengen van het Assyrische Rijk en ook van andere koninkrijken.

Ondanks zulke overwinningen, werden ze door de eeuwen heen steeds verder westwaarts gedreven, want God had voorzien dat Hij "de zegening op het hoofd van Jozef" zou doen komen... "zijn hoornen zijn hoornen des eenhoorns; met dezelve zal hij de volken tezamen stoten tot aan de einden des lands". (Deuteronomium 33 :16, 17) Jozef is een belangrijke stam van het huis van Israël wiens heraldiek nu gevonden wordt in Groot-Brittannië. De "einden des lands" is een toepasselijke beschrijving van West-Europa aan de grenzen van de Atlantische Oceaan.

Brits koninklijk wapen

De beroemde Bijbelgeleerde Dr. James Augustus Strong, de samensteller van *Strong's Concordantie* en andere werken, maakte de volgende opmerking: "Het overgrote deel van de Tien Stammen...nog steeds min of meer puur van ras, verspreidde zich naar verre oorden door de nationale migraties die voortkwamen uit Centraal Azië." (*McClintock en Strongs Cyclopedia*, X:545) Deze grote nationale migraties bewogen zich van Azië richting het westen en omvatten Mongolen, Hunnen, Slaven en andere stammen die de verloren stammen van Israël voortstuwden of die zelf voortgestuwd werden door de stammen van Israël. Dr. Strongs aantekeningen geven aan dat het huis van Israël vanuit Assyrië noordwaarts vluchtte door het Kaukasus-gebergte, waar ze opgenomen werd in de westwaartse migratie van volkeren en zich vervolgens vestigde in Europa. Herinneringen aan hun voormalige thuis in het Midden-Oosten werden niet totaal vergeten, want

de beroemde Romeinse geograaf en historicus Plinius (Natural History, boek 4) heeft de Saka-Scythische bewering opgetekend dat ze "afstamden van slaven". De Israëlieten waren natuurlijk slaven in Egypte en ook nog gevangenen in het land van Assyrië. Naar welke voorvaderlijke gevangenschap refereerden deze Saka, als ze niet Israëlieten waren? Terwijl deze stammen migreerden over Europa naar de Baltische Zee, merkt Plinius op dat in hun taal "de Baltische Zee 'Morimarus' heet, dat is 'Dode Zee'." [zie *aldaar*] De Baltische Zee, die verbonden is met de Atlantische Zee, is zeer zout, net als de Dode Zee van Palestina. Maar de Baltische zee wemelt van leven en is verre van dood. Klaarblijkelijk droegen ze kennis met zich mee van een voorvaderlijke verblijfplaats bij een zoutig water dat de Dode Zee genoemd werd. Ze zouden de Baltische Zee nooit naar de Dode Zee van oud Israël genoemd hebben als ze geen Israëlieten waren. Het is zelfs zo dat Herodotus, een vroeg Griekse historicus, optekende in zijn *History* (4:76) dat één van de Scythische koningen "Saulius" werd genoemd, blijkbaar vernoemd naar de eerste Hebreeuwse koning, Saul. (1 Samuël 9)

De soldaat draagt een kenmerkende puntige hoed die *Harpers Bijbels Woordenboek* omschrijft als een belangrijk onderdeel van de "Hebreeuwse koninklijke kleding". Het wordt een "miter" genoemd, en werd gedragen door de Israëlitische hogepriesters. (Exodus 28 : 37) Herodotus beschreef in zijn *History* (7:64) dat: "De Saka, die de Scythen zijn, hoge hoofddekseis dragen die in een punt uitlopen en recht omhoog staan..." Dit model hoed wordt gevonden op de rots van Behistun, waar de Scythische koning Saku'ka wordt afgebeeld met een dergelijke hoed. (Appendix 3) *De Cambridge History van Iran* [deel 3:2:913] verklaart: "Verder kennen we een aantal verhalen van Joodse beambtes die Parthische namen droegen zoals Arda, Arta en Pyl-y Barish en die over een groep ruiters beschikte die hoge hoeden droegen". In het Europa van latere eeuwen stond het bekend als een "tovenaarshoed" met daarop de afbeelding van een maansikkel, het symbool van het Mohammedanisme. Het symbool

van de maan is echter niet van Moslim-origine, maar duidt klaarblijkelijk op de oosterse origine van deze voorvaderlijke kleding.

De vroeg Europese Scythische stammen toiden zich ook met kenmerkende veelkleurige geëmailleerde sieraden, waarvan bekend is dat ze hun oorsprong vinden in Medo-Perzië, waar de Israëlitische verloren stammen werden gehuisvest door de Assyriërs. De Russische archeoloog Michael Rostovtzeff zei dat het: "De stijl was, zoals ontwikkeld werd in het Oosten, in Iraanse landen, zoals we zien bij de Oxus en Susa schatten." (*Iraniërs en Grieken in Zuid Rusland*, p. 173-174) Een boek over Perzische kunst laat een oud Perzische sierspeld zien, die het ingewikkelde gevlochten patroon toont die tegenwoordig geassocieerd wordt met de Keltische volkeren.

De paarden op het schilderij zijn van een sterk, gedrongen, kortbenig ras, dat nu uitgestorven is, op wat gemengde afstammelingen na die tegenwoordig nog in Spanje worden gevonden. Deze paarden waren multifunctioneel en ze gebruikten deze paarden - naast ossen - dan ook voor allerlei klussen. Het is zelfs zo, volgens de Hebreeuwse geleerde Dr. Isaac E. Mozeson, dat het Engelse woord voor paard, horse, komt van het Hebreeuwse woord Horesh, wat "ploegen" betekent. [*Radio interview op Zuidwest Radio Kerk-uitzending*] Deze paarden waren zeer geschikt voor het ruige bergachtige terrein waar ze doorheen reisden.

De oud Griekse historicus Herodotus (*boek 4*) vertelt ons dat de Scythen met hun vrouwen, kinderen en bezittingen reisden in overdekte boerenwagens, misschien wat gelijkend op onze herinneringen aan de vroege Amerikaanse pioniers in hun beroemde "Conestoga wagons" op weg naar het Westen. Op het plaatje hiernaast zien we een Scythische wagenka-

ravaan in de schaduw van het torenhoge Kaukasus gebergte. Het gebied ten zuiden van de Kaukasus vertoont een wat droge, zanderige en rotsachtige grond met een landschap bezaaid met wilde grassoorten en struikgewas. Ten noorden van de Kaukasus echter bevond zich het vruchtbare gebied van de tegenwoordige Oekraïne, de "broodmand" van de oude wereld. Historici vertellen ons dat de Scythen reusachtige hoeveelheden graan per jaar verkochten aan Griekenland en andere Mediterrane naties waarvan de grond minder vruchtbaar was.

Een fascinerende beschrijving van het Kaukasische Cambrië, oftewel de Krim, werd gegeven door de historicus R.W. Morgan, halverwege de 19e eeuw. Hij zegt: "Het is nog net zoals het volgens de beschrijvingen van historici 3500 jaar geleden was. Het Oosten wordt bedekt met zout-lagunes, waarvan een groot gedeelte wordt ingenomen door de Sivash- of Putridzee. De rest bestaat uit landtongen, riffen en zandbanken. Het Zuidelijke

gedeelte, dat ze "het Zomerland" noemden... is het Napels van het Russische rijk. 'Het weer,' schrijft de correspondent van The Times vanuit de Krim op 16 juni 1855, 'is heet in het laagland, verschrikkelijk heet, en zelfs in het hoogland geeft de thermometer overdag meer dan 30 graden aan in de schaduw... maar bijna elke dag zijn er een aantal uren waarin een koele bries rond 9.00 uur opkomt en aanhoudt tot 15.00 of 16.00 uur. Je wandelt tussen wuivend gras, gigantische distels en wordt onthaald op de geur van duizenden bloemen. Als je even van het pad afwijkt vertrap je al snel de wikke en lupine, winde en klaprozen, geraniums en wilde bloemen, die met nog ontelbare andere

bloemen in slagorde staan opgesteld." (*Cambrische Geschiedenis*, pag. 20) Het Kaukasus gebergte verrees duizenden meters boven de zee uit, waardoor sommige historici meenden dat het gebergte geen doorgang kon bieden. Het tegendeel is echter waar: deze toppen werden vele keren overgetrokken, door zowel de Scythen als de Perzen. Eén van de routes ging via de "Dariël Kloof", soms "de Poort van Israël" genoemd en wordt duidelijk in rood aangegeven op een kaart in het boek *Cambridge Historie van Iran* (dl3:1:522). Het was een veel gebruikte ingang naar Europa vanaf het Midden-Oosten. Een deel van deze kaart is afgebeeld in Appendix 10.

Er zijn veel bewijzen van de aanwezigheid van Hebreeërs in de Kaukasus. *De Joodse Encyclopedie* vermeldt: "... de Kaukasus-Joden beweren dat ze afstammelingen zijn van de verloren Tien Stammen van Israël... de Georgiërs zijn net zo overtuigd dat ze afstammen van de Israëlieten die weggevoerd werden uit Palestina door Shalmanesar [726-722 voor Chr.]." (III:628) Hebben we enig bewijs dat er Hebreeërs waren in de Kaukasus en dat ze in feite

de verloren stammen waren van het huis van Israël? De *Universele Joodse Encyclopedie* bevat een fascinerend artikel dat de aanwezigheid van Hebreeërs in de Kaukasus documenteert. Het vermeldt: "De eerste immigratie van Israëlieten in het gebied van de Kaukasus (waarvan wordt aangenomen dat dit plaatsvond in de 7^e eeuw voor Chr., onder de heerschappij van de Assyrische

koningen) wordt vermeld in oude Armeense en Georgische geschriften. Volgens deze geschriften arriveerde Israël in deze gebieden in het begin van de 6^e eeuw voor Chr. De eersten waren waarschijnlijk vrije handelaren. Later waren dat voor een deel gevangenen ..." (VIII:26) Welke Israëlieten waren in gevangenschap in de 6^e en 7^e eeuw voor Chr.? Deze waren de verloren tien stammen van het huis van Israël, die opdoken in het Kaukasusgebergte van Oost-Europa, slechts een paar jaar na hun wegvoering, volgens de oude Armeense en Georgische geschriften. Het is ook belangwekkend dat het land van het Kaukasusgebergte dat we kennen als "Georgië" zichzelf "Sakartvelo" noemt en een oude stad daar "Sachkhere" noemt, die misschien de aanwe

zigheid van de "Saka" aldaar in vroege tijden onthult. De *Universele Joodse Encyclopedie* vervolgt: "... grafstenen werden ontdekt, daterend uit de 4e en 5e eeuw, één van hen een inscriptie in het Aramees dragend." (VIII:26) Aramees was de taal die gesproken werd in het gebied van Halah en Habor, waar Assyrië veel van de gevangenen Israëlieten huisvestte. Verscheidene van deze grafinscripties van een Hebreeuwse begraafplaats in de Krim, ten noorden van de Kaukasus, werden in 1874 vertaald in *Handelingen van het Genootschap van Bijbelse Archeologie*. Eén ervan luidde: "Dit is de grafsteen van Buki, de zoon van Izak de priester; moge hij rusten in Eden, ten tijde van Israëls verlossing. In het jaar 702 van de jaren van onze ballingschap". Deze grafsteen dateert uit 6 na Chr. Drie van dergelijke grafstenen zijn hieronder afgebeeld.

Vroege Hebreeuwse grafstenen uit het Kaukasusgebergte in Oost-Europa

Verkleinde reproducties van erbij gevoegde vertaalde teksten. Van D.A. Khvol'sons Achtzen Hebraïsche Grabschriften aus der Krim; St. Petersburg, 1865

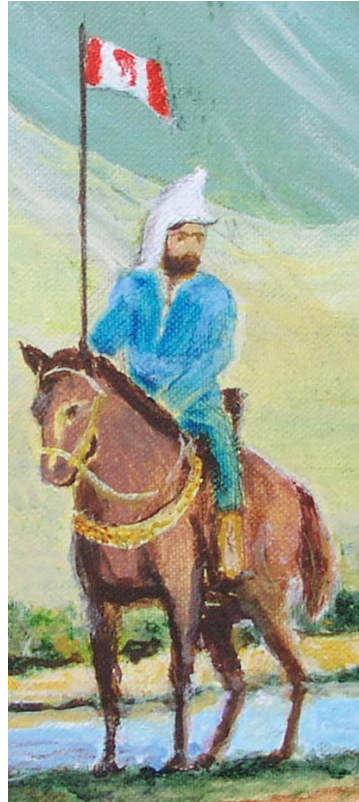
Opnieuw afgedrukt in: The Bible Research Handbook (De Bijbel wetenschappelijk onderzoek handboek), Volume 2, Covenant Publishing Company, Londen

De Scythische soldaat wordt afgebeeld met een banier van een klimmende rode leeuw, het embleem van de stam van Juda. Vele Judaiëten werden, samen met de tien stammen van het huis van Israël, gevangen genomen ten tijde van de Assyrische verovering.

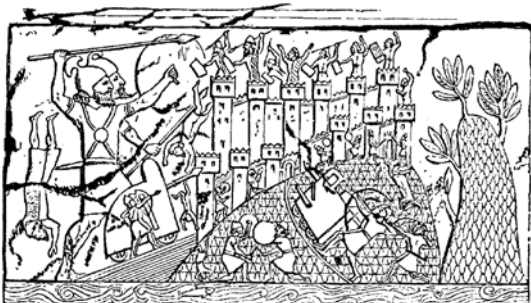
2 Koningen 18 : 13

Maar in het veertiende jaar van den koning Hizkia kwam Sanherib, de koning van Assyrie, op tegen alle vaste steden van Juda, en nam ze in.

Ze veroverden onder andere grote steden van Juda zoals Lachis (2 Kronieken 32 : 9), afgebeeld op het Assyrische muursnijwerk hieronder. Slechts Jeruzalem en Libna (2 Koningen 19 : 8) werden gespaard voor de Assyrische verovering. Zo kon het dus verkeren dat er leden van zowel het huis van Israël als het huis van Juda gevangen werden genomen.

Is het toeval dat de koninklijke banier van Engeland twee symbolen toont: de leeuw en de os (of eenhoorn), de emblemen van zowel het huis van Israël als van Juda? Toch werd een beduidend aantal van Juda gespaard

Sanherib belegert Lachis (Assyrische Monumenten)

van de Assyrische verovering, om gebruikt te worden door God als Zijn Heiligdom (Psalm 114 : 2) en om volledig herenigd te worden met zijn broeders van de tien stammen aan het einde van de tijd. Tot die dag aanbreekt hebben we Gods zekere belofte:

Jeremia 33 : 17

17 Want zo zegt de HEERE: Aan David zal niet worden afgesneden een Man, Die op den troon van het huis Israëls zitte.

Ergens op de wereld hebben Davids nakomelingen elkaar opgevolgd op de troon, door de eeuwen heen. Het land van Kanaän in Palestina werd praktisch onbewoonbaar na de Assyrische en Babylonische veroveringen, dus is het zeker dat deze profetie daar niet vervuld werd. In plaats daarvan zagen we dat velen van de stam van Juda met het huis van Israël in ballingschap gingen, waarmee het aannemelijk wordt dat Davids nakomelingen met de tien stammen zouden hebben kunnen regeren in nieuwe thuislanden. De onvruchtbare, rotsachtige bodem van de Kaukasus zou de meesten van hen gedwongen hebben om verder noordwaarts te trekken naar verder gelegen landen. Waar anders zouden Davids nakomelingen hebben kunnen regeren over het huis van Israël dan in Europa?

Dat Israël, geheel of gedeeltelijk, noordwestwaarts trok vanuit het Midden-Oosten door de Kaukasus naar Europa, is geen nieuwe theorie. Talloze historici hebben eeuwenlang gewezen op de degelijke bewijzen die dit ondersteunen. Edwin Guest bijvoorbeeld, een vermaarde Keltische geleerde, zei in zijn studie van 1883, *Origines Celticae (De oorsprong van de Kelten)* het volgende over de stammen die in vroege tijden migreerden naar Europa: "Er is reden om aan te nemen dat Semitische rassen vermengd werden in de grote beweging van volkeren die we besproken hebben." De werkelijke vraag is derhalve niet of er Hebreeuwse stammen migreerden naar vroeg-Europa (want de bewijzen tonen aan dat ze dat deden), maar welke percentage van de Europeanen afstamt van de Hebreeërs. De verzamelde informatie op de volgende bladzijden laat zien dat het een belangwekkend aantal is in vele delen van Europa.

Het bewijs is er in overvloed. Gaat u met ons mee op onze spannende reis langs de geschiedenis van Kelto-Saksisch Israël?

Predikant Jory Steven Brooks

Inleiding

Als de gebeurtenissen van deze generatie worden gezien in het licht van Bijbelse profetie is het duidelijk dat de mensheid een verschrikkelijke crisis nadert. Het meest tragische kenmerk van deze situatie is de blinde afwijzing van de wereld om te geloven in of acht te slaan op de waarschuwende boodschap en instructie die God gegeven heeft in de Heilige Schrift omtrent deze dagen. De urgentie van deze boodschap is helder, als we de relatie leggen tussen de huidige wereldse omstandigheden en het Goddelijke plan dat God uitwerkt in de menselijke geschiedenis. Dit plan wordt geopenbaard in de Bijbel: Het is de uitvoering van Gods Wil die als Wet zal heersen over alle menselijke gedrag en relaties. Als Gods Wil geschiedt op aarde (Matthéüs 6 : 10, Lukas 11 : 2) zal Hij eindelijk de rechtvaardige sociale orde en heerschappij instellen, die in de Schriften "Het Koninkrijk Gods" wordt genoemd. Noodzakelijkerwijs verlangt zo'n doel menselijke participatie en daarom, bijna vanaf het begin van het Bijbelse verhaal, lezen we dat God het volk Israël deed ontstaan om een landelijke demonstratie te geven van de rechtvaardigheid van Zijn Koninkrijk en Wetten. We lezen over:

Het ontstaan van Israël als volk en natie in Palestina;
De groei van haar macht en invloed;
Het instellen van het Koninklijke huis en Troon van David;
Geleidelijke vermindering van gehoorzaamheid aan Gods Wil en Wetten;
Daaruit voortkomende verdeeldheid en val van de natie;
Deportatie van het volk naar verre landen;
Het overhandigen van wereldheerschappij in de handen van opeenvolgende naties, tezamen "Babel" genoemd.

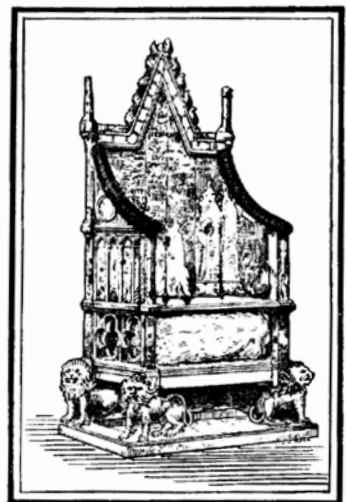
Toch wordt hiermee Gods doel met het volk Israël niet afgebroken. Op zeer nadrukkelijke wijze belooft de Bijbel het hervergaderen van het huis van Israël op een nieuwe bestemming, haar voortbestaan als volk en natie onder de Troon van David en haar uiteindelijke herstel. Verder geeft de Bijbel duidelijk omschreven identiteitskenmerken waaraan de Israëlieten te herkennen zijn. Omdat al deze kenmerken worden gevonden bij de Kelto-Saksische naties - en bij hen alleen - kunnen wij opmaken dat zij het huis van Israël zijn.

Dan klinkt het Bijbelse verhaal van het Evangelie van het Koninkrijk, het Goede Nieuws dat we nu het einde van onze lange verbanning naderen, en dat de enorme beroeringen en veranderingen van deze generatie een teken zijn van de op handen zijnde instorting van de Babylonische wereldorde. Het wijst ons erop dat we de tijd naderen dat Jezus, de Christus, zal terugkeren om de Troon van David op te eisen, daarmee Zijn rechtvaardige Heerschappij over heel de aarde vestigend. We worden gewaarschuwd dat, in een wanhopige poging om dit te verhinderen, satanische krachten de wereldnaties zullen verenigen tot één groot verbond, in een reusachtige poging om ons te vernietigen. Bovendien wordt ons verteld waar, wanneer en door wie de aanval gedaan zal worden en wat we moeten doen om vernietiging te vermijden.

Om de huidige gebeurtenissen werkelijk te begrijpen, moeten we ons realiseren dat hun meest alarmerende gemeenschappelijke factor niet het atheïstische communisme is of een naderende oorlog of zelfs de vreselijke dreiging van een atoombom dat alles zal vernietigen. Het is eerder dat, ondanks deze en andere ontzettende gevaren, de Kelto-Saksische volkeren zich nauwelijks bewust zijn van hun door God gegeven instructies en van het feit dat slechts gehoorzaamheid daaraan ons kan redden. Onze gehoorzaamheid wordt echter gehinderd doordat we blind zijn voor onze Israëlitische identiteit.

Deze blindheid moet weggenomen worden en daarom beginnen we nu met het verhaal van het huis van Israël en hun migraties van Egypte en Palestina, over Europa naar Brittannië en Noord-Amerika.

*Als Gods wil geschiedt op aarde
(Matthëüs 6 : 10, Lukas 11 : 2) zal Hij
eindelijk de rechtvaardige sociale
orde en heerschappij instellen, die
in de Schriften "Het Koninkrijk Gods"
wordt genoemd*

De natie als instrument

De Heilige Schriften zijn Gods eigen openbaring van een Groot Plan dat Hij uitwerkt in de geschiedenis en aangelegenheden van de mensheid, en een openbaring van hoe en door wie dit plan vervuld zal worden. Zo'n Plan verlangt een instrument, een georganiseerd deel van de mensheid waarin en waardoor God kan werken. En daarom, bijna vanaf het begin van het Bijbelse verhaal, lezen we dat Hij het volk Israëel deed ontstaan. Hij onthulde Zijn Wil aan hen door middel van een code van wetten, die toegepast zouden worden in elk aspect van het leven en optreden van de mens. Toen vormde Hij hen tot een natie en legde op hen de grote en heilige verantwoordelijkheid om de rechtvaardigheid van Zijn Wet en Wil te demonstreren over heel de aarde. Ze zouden een praktisch voorbeeld zijn van die rechtvaardige en perfecte sociale orde en heerschappij die God had ontworpen voor de mensheid: het Koninkrijk van God.

De Heilige Schriften laten er geen twijfel over bestaan dat Gods Plan voor de mensheid zal worden bereikt door de beschikbaarheid van een dienstbaar volk en dat deze verantwoordelijkheid nooit herroepen zal worden en van generatie tot generatie doorgegeven zal worden totdat het volbracht is. De Bijbelse openbaring van dit Plan begon met het kiezen van het instrument: het roepen tot dienstbaarheid van een man genaamd Abram (later Abraham) van de stad Ur der Chaldeeën en hem te zenden om een nieuwe natie in Kanaän te stichten. In de Bijbel is het als volgt opgetekend:

Mugheir heuvel, het oude Ur der Chaldeeën

Genesis 12:1-3

- 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.
- 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!
- 3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Door de woorden "in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden" wordt duidelijk dat het Gods Plan is om een of andere grote zegening over de mensheid te brengen in en door de natie die door Abraham zou worden voortgebracht. Dit wordt ook bevestigd door een latere verklaring:

Genesis 18 : 17-18

- 17 En de HEERE zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?
- 18 Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?

Deze belofte van een grote zegening die zou komen over de mensheid door gebruik te maken van Abrahams nakomelingen, werd herhaald aan zijn kleinzoon Jakob op de volgende wijze:

Genesis 28 : 14

- 14 ... En in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Het is waar dat het woord "zaad", zoals het hier gebruikt wordt, geestelijk doelt op Jezus, de Christus, het Enige en Uitzonderlijke Zaad van Abraham. Door Zijn offer aan het kruis zorgde Hij ervoor dat de zegeningen van verlossing beschikbaar werden voor "alle families van de aarde", van elke ras en natie. Niettemin is het zeker dat het woord "zaad" ook op een natuurlijke niveau geldt voor het ras en de natie die afstamt van Abraham. De Apostel Paulus maakte dit duidelijk toen hij zei in:

Romeinen 11 : 1, 2

- 1 Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin.
- 2 God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft ...

Christenen erkennen dat het huis van Juda - de Joden - een natuurlijk volk is. Dan moet het huis van Israël - haar broeders - dat ook zijn! Het Israëlitische volk, het natuurlijke zaad van Abraham, heeft een speciale relatie met God en werd gekozen om Zijn natie van dienstknechten te zijn. Dit

werd beslist op het moment dat Hij hen vormde tot een natie:

Deuteronomium 7:6

- 6 Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigen-doms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn.

Verder bewijs dat Gods Plan voor de mensheid een bruikbare natie verlangt wordt gevonden in de volgende verklaring, die aantoont dat aan het begin van de tijd, toen het Plan zelf werd geboren, eeuwen voordat de natie zelfs maar bestond, God bepaalde delen van de aarde al opzij zette voor Zijn volk:

Deuteronomium 32:8

- 8 Toen de Allerhoogste aan de volken de erfenis uitdeelde, toen Hij Adams kinderen vaneen scheidde, heeft Hij de landpalen der volken gesteld naar het getal der kinderen Israëls.

Tenslotte moeten we erop wijzen dat deze speciale relatie tussen het volk van Israël en God gebaseerd is op een onherroepbaar Verbond dat voor eeuwig zal voortduren. Dit is Gods eigen verklaring hierover:

Genesis 17:7

- 7 En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u.

Deze en vele andere soortgelijke verklaringen uit de Schriften beschouwend, is het zeker dat God een groot en heilzaam Plan uitwerkt aan de mensheid en dat dit Doel zal worden bereikt door gebruik te maken van Zijn instrument: een dienstbare natie die Israël heet.

De schepping van een natie

Nu dat we de roeping van Israël bekeken hebben, laten we het proces van selectie bekijken waarmee dit volk werd geschapen. Zoals verklaard wordt in de Bijbel begon dit proces ongeveer in het jaar 1920 voor Chr. toen God Zijn Plan openbaarde aan een man die Abram heette (Abraham) in het land der Chaldeeën en hem uitnodigde hieraan mee te werken door naar een nieuw, ver land te trekken om de voorvader te worden van de verlangde natie. Abraham aanvaardde deze opdracht en trok met zijn vrouw Sara, zoals gevraagd, naar Kanaän, het land dat we kennen als Palestina. Hier ging hij wonen en werd hij uiteindelijk de vader van acht zonen, van wie God Izak had verkoren om zijn vaders opdracht te erven. Deze keuze werd al gemaakt voor Izaks geboorte, want we lezen in

Genesis 17:19

19 En God zeide: Voorwaar, Sara, uw huisvrouw, zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Izak; en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond zijn zaden na hem.

Na verloop van tijd werd Izak geboren. Hij werd volwassen en werd vader van twee zonen, Ezau en Jakob geheten. Wederom selecteerde God er één en koos Hij Jakob om de erfgenaam te zijn van Abraham en Izak en om de vader te zijn van het volk van instrumenten. Dit wordt duidelijk verklaard in Gods belofte aan Jakob te Bethel in

Genesis 28:13, 14

13 En ziet, de HEERE stond op dezelve en zeide: Ik ben de HEERE, de God van uw vader Abraham, en de God van Izak; dit land, waarop gij ligt te slapen, zal Ik aan u geven, en aan uw zaad.
14 En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken *in menigte*, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

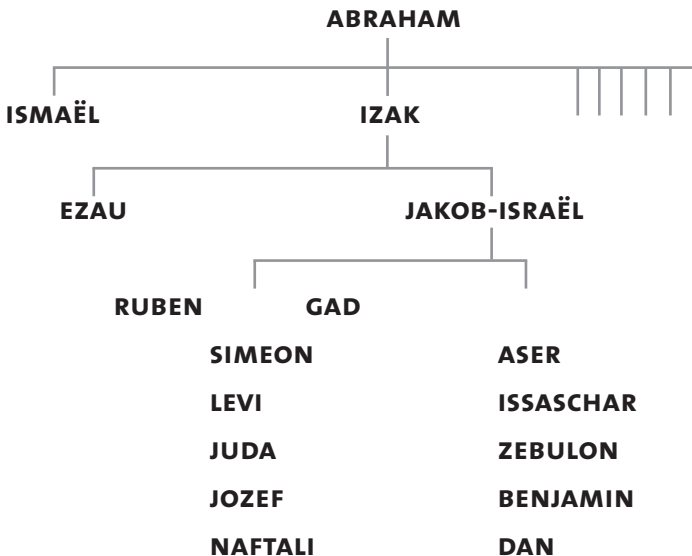
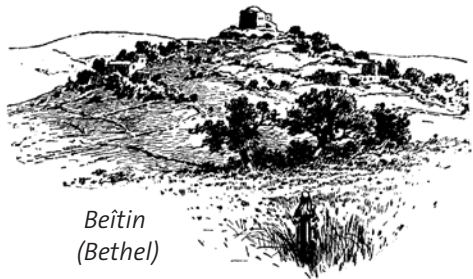
De volgende stap in het ontvouwen van Gods Plan voor deze nieuwe natie vond plaats toen Jakobs naam en status te Bethel werd veranderd in

Israël ("heersen met God" of "God heersend door hen") en God hem beloofde dat zijn nakomelingen "een volk en een hoop der volken" zouden worden. (Genesis 35 : 9-12) Let vooral op vers 10 en 11.

Genesis 35 : 10, 11

- 10 En God zeide tot hem: Uw naam is Jakob, uw naam zal voortaan niet Jakob genoemd worden, maar Israël zal uw naam zijn; en Hij noemde zijn naam Israël.
- 11 Voorts zeide God tot hem: Ik ben God de Almachtige! wees vruchtbaar, en vermenigvuldig! Een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden, en koningen zullen uit uw lenden voortkomen.

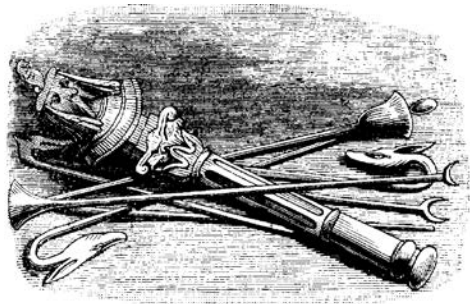
Jakob, nu Israël genaamd, werd vader van twaalf aartsvaderlijke zonen. Zijn nakomelingen in de Bijbel worden "de Kinderen van Israël" genoemd.

De dienende natie

Door een selectief Goddelijk proces bracht God Zijn instrument-natie Israël in stelling. Beginnend met Abraham, volgde de lijn van afstamming via Izak naar Jakob en via hem naar zijn twaalf zonen: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Dan, Naftali, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef en Benjamin. Terwijl deze aartsvaders en de families die daaruit voortkwamen tezamen de instrument-natie vormen, en zij de erfenis en bestemming delen van het volk Israël, delen ze niet allemaal gelijkelijk. Dit staat duidelijk in Genesis 48 en 49. Als Jakob ieder van zijn zonen en hun nakomelingen een deel van die profetische erfenis en bestemming nalaat die hij ontving van Abraham en Izak, kiest hij Juda en Jozef uit om beide een speciale rol te spelen in de toekomstige natie. Over Juda zegt hij aldus:

*Aantal Egyptische scepters
(van de monumenten)*

Genesis 49 : 8, 10

- 8 Juda! gij zijt het, u zullen uw broeders loven; ... voor u zullen zich uws vaders zonen nederbuigen
- 10 De schepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Denzelve zullen de volken gehoorzaam zijn.

De Tabernakel van Gods aanwezigheid werd eens gehuisvest in Silo (1 Samuël 4), en God zou wederom bij hen aanwezig zijn in de vorm van de komende Messias. Jakob profeteerde tevens over het feit dat de Koninklijke Familielijn van de Messias zou voortkomen uit Juda. Hij liet Juda het recht na om de vader van die lijn van koningen te zijn, die aan hemzelf was beloofd in:

Genesis 35 : 11

- 11 ... Een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden, en koningen zullen uit uw lenden voortkomen.

Silo (foto van Wilson)

Bij het vervullen van deze belofte koos God later David, een jonge man van de stam van Juda, om koning over Israël te zijn en zette zijn nakomelingen op de troon tot in eeuwigheid, zoals verklaard wordt in 2 Samuël 7 : 12-16. De Messias kwam uit Juda, want Jezus was door Zijn moeder een afstammeling van Koning David.

*Bir es Samairiyeh,
Jakob's bron*

Juda en Jozef

Juda werd uit zijn broeders gekozen om de vader te worden van de koninklijke familie van Israël en voorvader van de toekomstige Messias. Maar het hoofddeel van de profetische nalatenschap en een leidende rol in Gods Plan met Israël, werd gegeven aan Jozef en zijn nakomelingen. Aan hem werd namelijk het geboorterecht gegeven. Onder de oude wetten van eerstgeboorterecht, het recht van de eerstgeborene, was het geboorterecht het erfrecht van de oudste zoon op het grotere deel van zijn vaders bezittingen en op zijn positie en gezag als hoofd van de familie of huis. Feitelijk had het geboorterecht van Jakob naar Ruben moeten gaan, want hij was Jakobs oudste zoon, maar vanwege een grote zonde verbeurde hij dit recht, dat toen werd overgedragen aan Jozef. Zie de volgende verklaring uit:

1 Kronieken 5 : 1-2

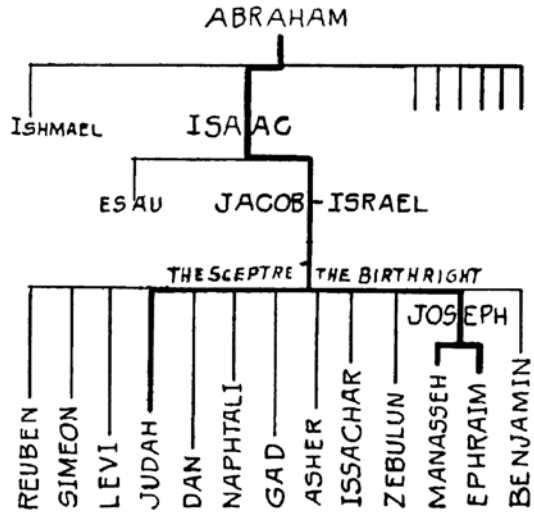
- 1 De kinderen van Ruben nu, den eerstgeborene van Israël; (want hij was de eerstgeborene; maar dewijl hij zijns vaders bed ontheiligd had, werd zijn eerstgeboorte gegeven aan de kinderen van Jozef, den zoon van Israël; doch niet *alzo*, dat hij zich in het geslachtsregister naar de eerstgeboorte rekenen mocht;
- 2 Want Juda werd machtig onder zijn broederen, en die tot een voorganger was, was uit hem; doch de eerstgeboorte was van Jozef.)

Als de bezitter van het eerstgeboorterecht ontving Jozef een dubbel deel, van zowel de erfenis als van alle materiële zegeningen beloofd aan Israël. (Deuteronomium 21 : 15-17) Hij ontving één deel voor ieder van zijn twee zonen, Efraïm en Manasse en hun nakomelingen. Maar nog belangrijker was dat het geboorterecht Jozef en zijn nakomelingen de voornaamste positie in Israël gaf en dus de voornaamste positie in het grote Plan waarvoor God Israël had laten ontstaan.

Alle zonen van Jakob en hun afstammelingen hebben een aandeel in het instrument-ras, met een positie in het erfgoed en bestemming van het volk Israël. Maar het is zeker dat de families van Juda en Jozef geselecteerd werden voor posities van uitzonderlijke belang: Juda in relatie tot de scepter en de troon; Jozef als de eigenaar van het geboorterecht.

Bekijk het schema rechts over dit selectieve proces.

Hier zien we de lijn van afstamming die van Abraham doorgaat naar Izaak, naar Jakob en door hem naar zijn twaalf zonen. Maar we zien dat het recht van de scepter en dat van het geboorterecht werden gesplitst: de scepter ging naar Jakobs zoon Juda, terwijl het eerstgeboorterecht ging naar Jozefs zonen, Efraïm en Manasse.

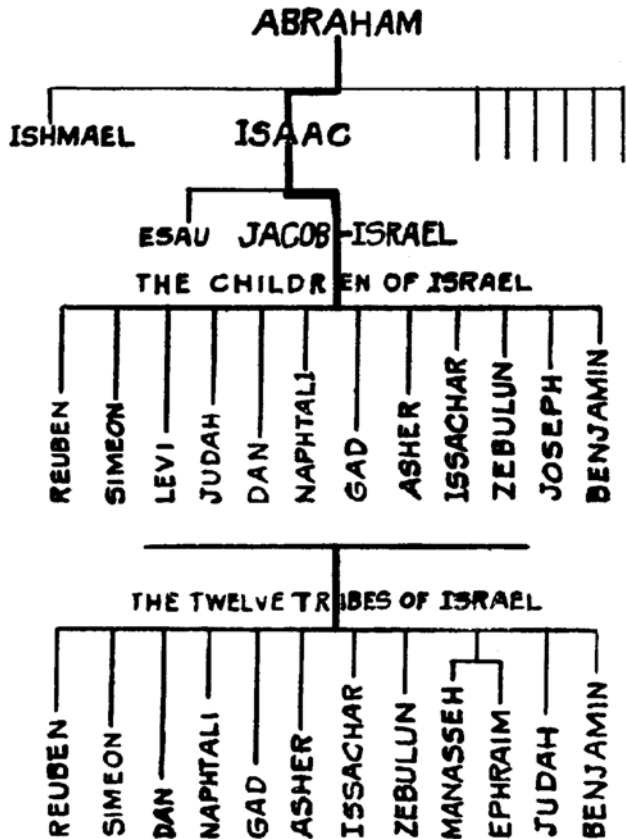
*De scepter zal van Juda niet wijken ...
Doch de eerstgeboorte was van Jozef*

De twaalf stammen van Israël

In onze beschouwing van de oorsprong en ontwikkeling van het volk Israël hebben we gezien dat het volk werd samengesteld door twaalf families oftewel stammen, die afstamden van de twaalf zonen van Jakob-Israël, de kleinzoon van Abraham. Voordat we verder gaan met het verhaal van hun ontwikkeling tot een natie moeten we opmerken dat ondanks dat de Bijbel voortdurend getuigt dat Gods volk de twaalf stammen van Israël is, de namen van deze twaalf stammen niet precies overeenkomen met de namen van Jakobs twaalf zonen.

Eén verschil dat genoemd moet worden is dat er geen stam is die Jozef heet. Zijn nakomelingen werden verdeeld in twee stammen, die de namen dragen van zijn zonen, Efraïm en Manasse. Nog een verschil is dat Levi niet meegeteld wordt met de twaalf stammen die land erfden. God bepaalde namelijk dat de afstammelingen van Levi het priesterschap en burgerlijke dienst van de Israëlitische natie zouden erven. Dit hield in dat hun taken

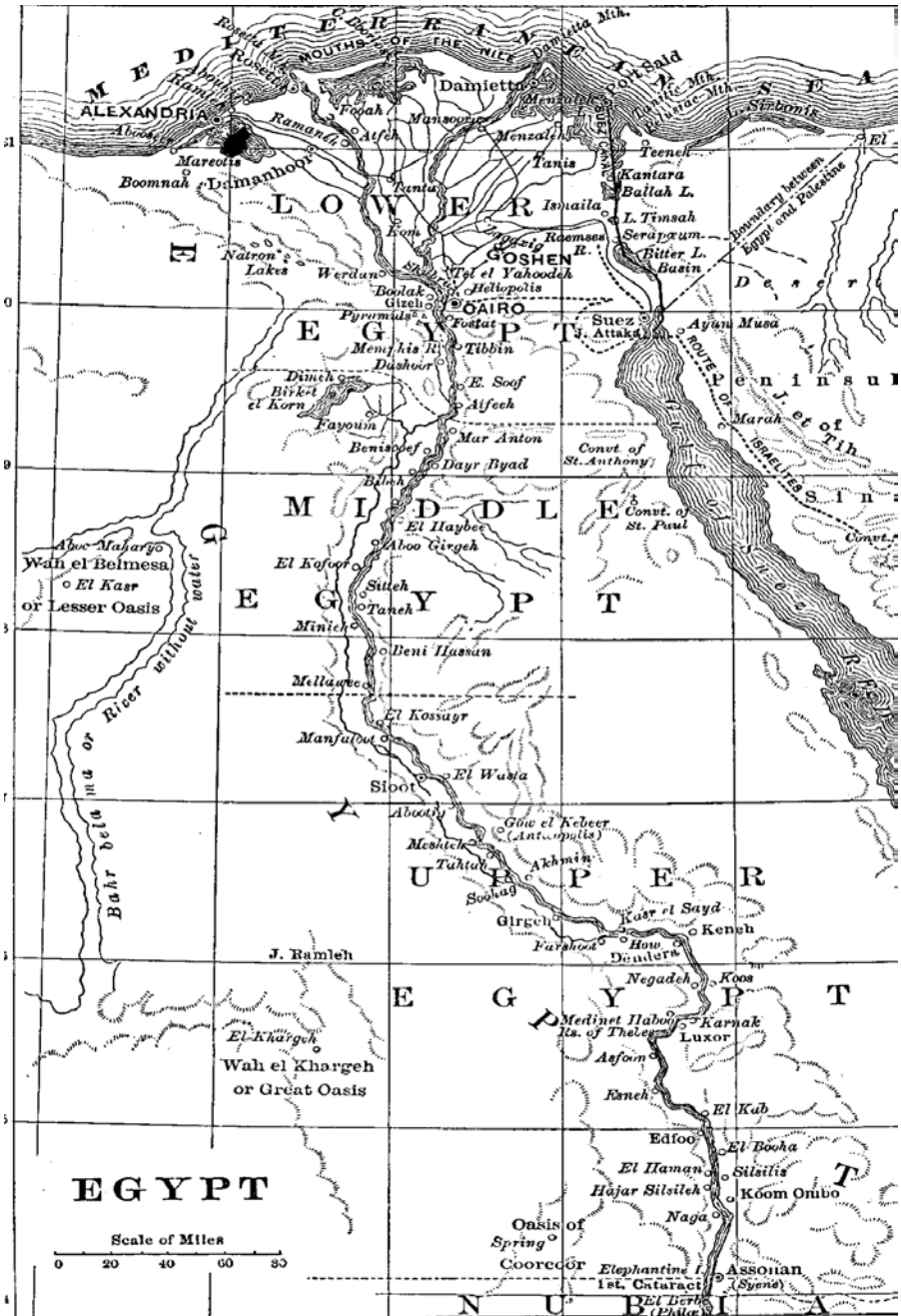
van hen verlangden dat ze zich onder alle andere stammen zouden vestigen en ze dus geen aparte politieke of geografische eenheid zouden vormen. Ze waren één van de stammen van Israël, maar ze werden niet als één van de twaalf stammen geteld, waar het overheids- en militaire zaken aanging.

In het eerste van de twee schema's hier rechts, zien we de lijn van afstamming van het volk Israël die gaat via Abraham, via Izak naar Jakob-Israël en

zijn twaalf zonen opgesomd in volgorde van geboorte. In het tweede schema zien we de namen van de twaalf stammen waarin Israël werd verdeeld wat betreft overheids- en militaire zaken. Hier merken we op dat de namen van Jozef en Levi ontbreken, maar dat het aantal van twaalf wordt bereikt door het meerekenen van Jozefs twee zonen, Efraïm en Manasse.

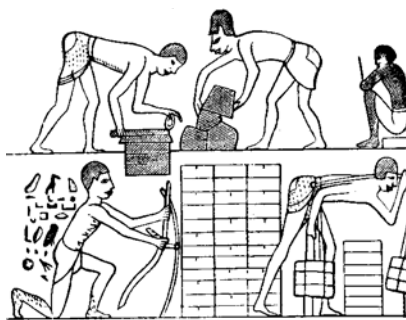
Elk van deze stammen had zijn eigen heraldiek, individuele zegeningen en beloftes, zoals uitgelegd in ons andere boek: *Symbolen van Ons Keltosaksische Erfgoed*. (Dit boek is niet in het Nederlands verkrijgbaar.)

De monumenten van de vallei van de Nijl

Israël en de uittocht

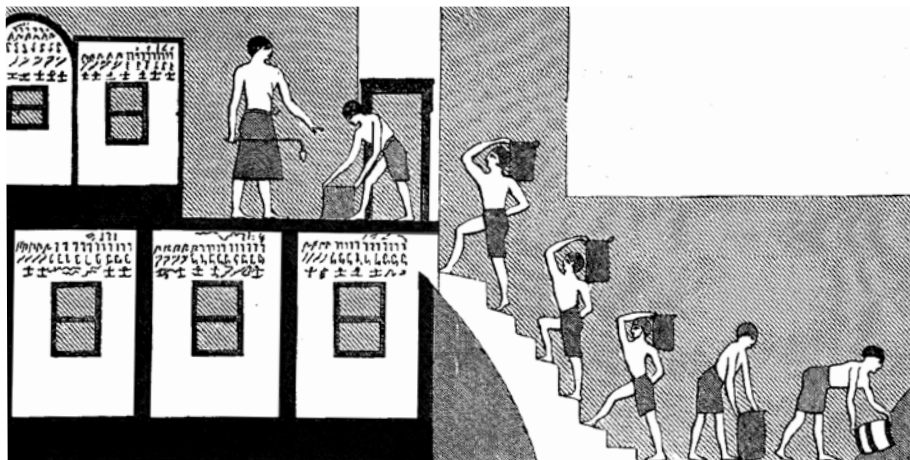
Ondanks dat God het land Kanaän (Palestina) aan Israël gegeven had, werd zij tot een volk in Egypte, het land waar Jakob en zijn directe nakomelingen naar toe gingen om de hongersnood rond het jaar 1659 voor Chr. te ontlopen. Eerst werden ze hier goed behandeld, maar hun snel groeiende aantal verontrustte de Egyptenaren zozeer dat zij, in een poging dit te belemmeren, hen al snel tot slavernij dwong. Deze poging mislukte jammerlijk, want ondanks de verdrukking van de slavernij bleef deze familie in aantal toenemen totdat het zo'n 200 jaar later bijna drie miljoen mensen telde.

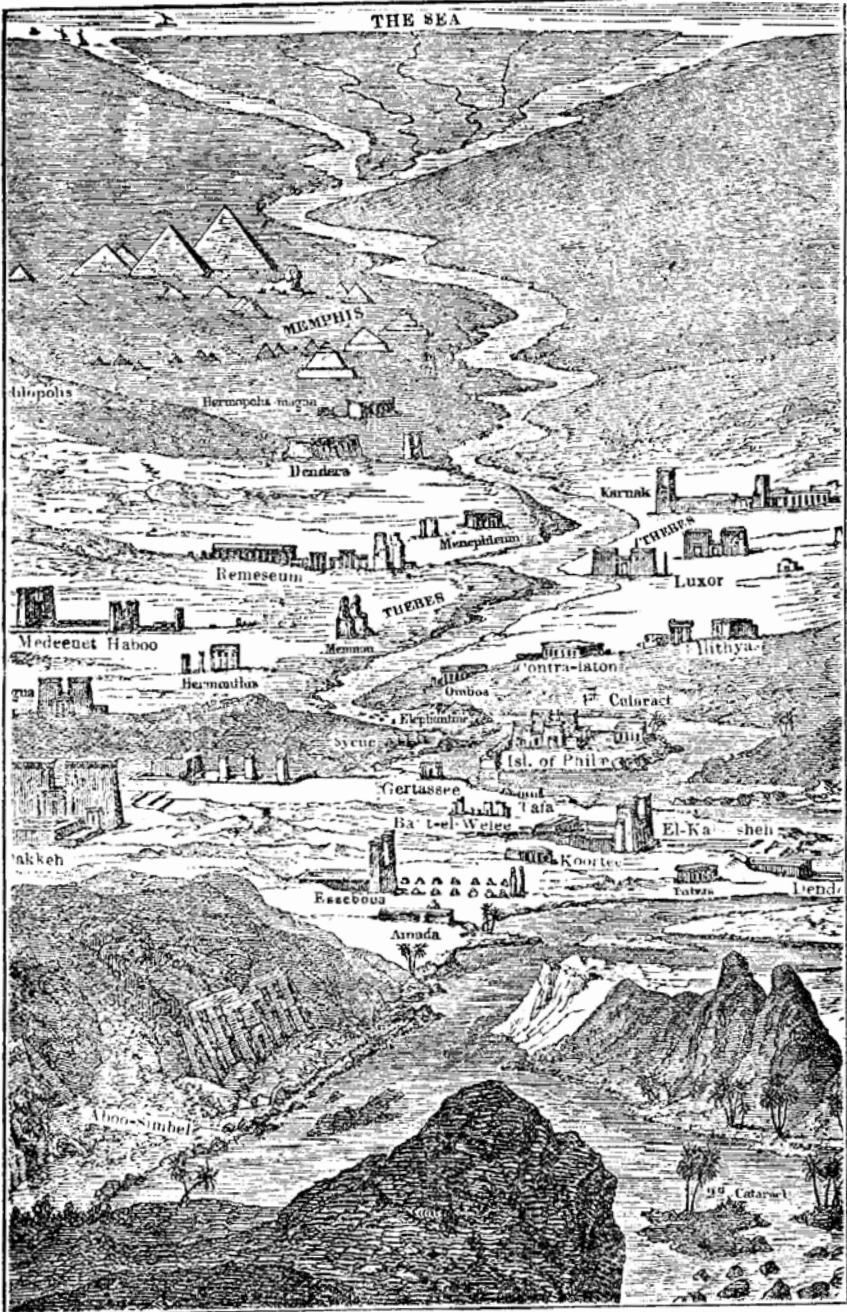
Joden en gevangenen maken tichelstenen in Egypte

Het is duidelijk dat ze noch als Gods dienstknechten konden handelen, noch het grote plan konden vervullen waarvoor Hij hen had laten ontstaan, terwijl ze onderworpen waren aan heidense meesters.

Bewaren van graan in Egyptische graanschuren

De monumenten van de vallei van de Nijl

Toen de tijd aanbrak dat ze zouden beginnen te functioneren als het instrument van Zijn plan, zond God Mozes, een man uit de stam van Levi, om hun vrijlating te eisen. De Egyptenaren voorzagen dat de bevrijding van zo'n groot aantal slaven een impact zou hebben op hun nationale economie en weigerde hen te laten gaan. De Israëlieten, die noch georganiseerd waren noch bewapend, konden zichzelf niet door een opstand bevrijden. God zou tussenbeide moeten komen, waarbij Hij gebruik maakte van de krachten van de natuur, die de Tien Plagen van Egypte worden genoemd (*Exodus hoofdstukken 7 tot 11*), om hun vrijlating tot stand te brengen in 1447 voor Chr. (*Geheimen van de tijd, pag. 207*) Deze bevrijding, die door middel van ontzagwekkende gebeurtenissen werd bewerkstelligd, wordt de Exodus genoemd en staat beschreven in Exodus hoofdstuk 14.

Sommige historici zeggen dat er geen melding wordt gemaakt van een dergelijke Exodus in Egyptische annalen. Maar verscheidene oude geschriften vermeldden wel dat een Semitisch volk, de Danaan genoemd, werd verbannen uit Egypte en voer naar Griekenland om de vroege Griekse beschaving daar te vestigen. Zouden de fabelachtige Danaan de verwijzing kunnen zijn naar de Bijbelse stam Dan en deel van de Hebreeuwse Exodus kunnen zijn? Volgens William Ridgeways boek *De Vroege Tijden van Griekenland (pag. 220)* vond de Danaan-Exodus uit Egypte plaats in 1450 voor Chr. Dat komt bijna precies overeen met Adam Rutherford's jaartal voor de Hebreeuwse Exodus, namelijk in 1453 voor Chr. (Andere historici variëren enigszins: *De Geschiedenis van Etrurië* van mevr. Hamilton Gray (*pag. 95*) plaatst de Danaan-Exodus in 1493 voor Chr., terwijl Bisschop Usher de Hebreeuwse Exodus plaatst in 1491 voor Chr.)

Het is duidelijk dat beide gebeurtenissen plaatsvonden in dezelfde periode van de Egyptische geschiedenis, maar er hebben niet twee verschillende Egyptische Exodussen tegelijkertijd plaatsgevonden. In volgende hoofdstukken zullen we historisch bewijsmateriaal presenteren dat aantoont dat de Danaan de zeevarende Bijbelse stam Dan is en dus een deel van de Hebreeuwse Exodus. Historicus G.F. Schomann verklaarde: "Zelfs onder de ouden waren er die van mening waren dat de [Danaan] kolonisten die [in Griekenland] aankwamen uit Egypte, in ieder geval niet van Egyptische oorsprong waren, maar Semitische avonturiers waren die, na hun verbanning uit Egypte, zich met een aantal tot Griekenland wendden." (*De oudheden*

van Griekenland, pag. 12) De Exodus van Egypte was zowel over zee naar Griekenland als over land naar Judea.

De stad en de storm

Professor Max Duncker gaf in *De Geschiedenis van Oudheid* (I:456-466) fascinerende details over deze tweevoudige land/zee Exodus met behulp van een oud Egyptisch geschrift: "Het verhaal van Hecataeus van Abdera, die in Egypte was ten tijde van Ptolemaeus I en de Egyptische geschiedenis vastlegde, geeft ons een zeer onbevooroordeeld en onbevagen verslag.

Hij verbindt de emigratie van de Hebreërs, die hij niet als Egyptenaren beschouwt, met de veronderstelde emigratie van Egypte naar Griekenland. Hecataeus verklaart: "Eens, toen er een pestilentie was uitgebroken in Egypte, werd de oorzaak van deze bezoeking toegeschreven aan de toorn van de goden. (*Noot van de redacteur: De Tien Plagen worden een "pestilentie" genoemd in Exodus 9 : 14, 15 en werden inderdaad veroorzaakt door God.*) Daar er vele vreemdelingen waren in Egypte, die andere gebruiken hadden qua religie en offerdienst, werd langzamerhand de traditionele godsdienst-oefening losgelaten in Egypte. De Egyptenaren waren derhalve van mening dat ze geen verlichting van de toorn zouden verkrijgen, totdat ze de volkeren van vreemde afkomst hadden verwijderd. Toen zij uitgedreven werden, kwamen de meest nobele en krijgshaftige van hen, volgens sommigen onder leiding van de nobele en vermaarde leiders Danaus en Kadmus, naar Hellas [Griekenland]; maar het overgrote deel van hen trok naar een land niet ver van Egypte, dat nu Judea wordt genoemd. Deze emigranten werden geleid door Mozes, die de meest wijze en koene van hen was." Hecataeus van Abdera was een historicus die in Egypte leefde in de vierde eeuw voor Chr., tijdens de regering van één van de generaals van Alexander de Grote, Ptolemaeus I. In het voorgaande uittreksel is het duidelijk dat deze oude historicus de Hebreërs en de Danaan als onderdeel van dezelfde Exodus beschouwt.

In de eerste eeuw voor Chr. getuigde de Griekse historicus, Diodorus Siculus, ook van de Egyptische kijk op het ware Bijbelse verslag van de Exodus. Van de Hebreërs zei hij: "Hun voorvaders waren verbannen uit heel Egypte... teneinde het land te reinigen." (*ibid. p. 458*) Er school enige waarheid in deze bewering nadat Egypte de vreselijke zwermen insecten en verderfelijke ziektes van de Tien Plagen had verdragen! De vroege Griekse geograaf en historicus Strabo (geboren 63 voor Chr.) staafde het Bijbelse verslag door te verklaren: "Mozes vertelde en leerde hen dat de Egyptenaren ongelijk hadden met het voorstellen van de goddelijkheid als een wild of tam dier of door de goden menselijke vormen aan te meten. Want er was slechts Eén God, die ons allen omringt. Door deze leringen overtuigde Mozes veel verstandige mannen en leidde hen naar de plaats waar Jeruzalem nu is." (*ibid. pag. 459*) U kunt Mozes' eigen woorden hierover lezen in Exodus 20 : 4-6.

Exodus van Israël

Nog één laatste wonderbaarlijk verslag willen wij u laten lezen, al heeft het een duidelijke Egyptische vooringenomenheid. Het is van Lysimachus van Alexandrië (355-281 voor Chr.), wiens geschiedenis bewaard is gebleven door Flavius Josefus in *Contra Apionem*: "Ten tijde van koning Bocchoris [wellicht een Griekse naam van een Egyptische farao], waren er onreine en melaatse mannen in de tempels gekomen om voedsel te bedelen. Daarom was er een vloek over het land gekomen en Bocchoris ontving de boodschap van Ammon dat de tempels gereinigd moesten worden. De melaatsen moesten in zee worden geworpen alsof de zon toornig was vanwege hun bestaan en de onreinen moesten uit het land worden gedreven. Daarom werden de melaatsen ... in zee geworpen en de onreinen werden hulpeloos

in de woestijn gedreven. Deze onreinen beraadslaagden tezamen; 's nachts ontstaken zij vuren en lichten en riepen, vastende, de goden aan om hen te verlossen. Toen raadde Mozes hen aan om door de woestijn te trekken totdat ze bewoonde gebieden zouden bereiken... ze vestigden een stad Hierosyla [Jerusalem] in Judea ..."

Historisch bewijs onthult dus dat sommige Hebreërs die verbannen werden uit Egypte, tijdens de Exodus "in zee werden geworpen" en noordwaarts voeren over de Middellandse zee om de vroegste beschaving in Griekenland op te richten, terwijl God Mozes instrueerde om de rest van Israël oostwaarts te leiden "hulpeloos in de woestijn" van de wildernis. Hier, waar Zijn volk afgesneden was van alle contact met de wereld, begon God met het verdelgen van de heidense gewoontes die ze in Egypte hadden aangenomen en begon hen te veranderen van een horde slaven in een instrument van Zijn Wil en Plan. Dit luidde een periode in van voorbereiding, organisatie en training. God gaf hen een nationale grondwet, stelde een nationale religie in, vestigde een bestuur en organiseerde een burgerlijke dienst en een nationale verdediging. Tenslotte gaf Hij een code van wetten voor het bestuur en voor de administratie van hun aangelegenheden. Hij trainde hen in de uitvoering van deze Wetten in elk aspect van het leven en optreden van de mens. Deze transformatie duurde veertig jaren; tegen de tijd dat God hen in het Beloofde Land bracht was het volk Israël een natie geworden.

De theocratische staat

Bijbelvertaler Ferrar Fenton, een gerenommeerde Nabije Oosten geleerde, wees erop dat de vroege Hebreeuwse bestuursvorm een republiek was en leverde deze interessante verklaring: "Ik heb niet kunnen vinden dat de Hebreërs ooit datgene hadden wat een vervloeking is voor een republiek, namelijk een gekozen aristocratie. De denkbeelden die Mozes hen inprentte waren die van een grondwettelijke bestuur. Iedereen was boer en soldaat. Iedereen kon door geduldige arbeid, zoals Jessaï, of door plotselinge moed, zoals David, opklimmen tot grootsheid... Er was nimmer... een scherpe en afgebakende lijn tussen de edelen en de gewone man." (*1 Samuël 17; Ferrar Fenton vertaling*)

Het eerste en belangrijkste kenmerk van dit grondwettelijke bestuur voor Israël is dat het God alle autoriteit gaf en verklaarde dat Hij de Koning en Wetmaker van de natie was. God was meer dan het voorwerp van Israëls religieuze aanbidding. Hij was het legale en feitelijke Hoofd van de regering van de natie. Zo'n bestuur wordt een theocratie genoemd. De grondwet voorzag ook in een bestuur van mannen die de aangelegenheden van de natie bestuurde naar Gods wil en wetten. Zijn bestuur bestond uit een richter of premier, een vertegenwoordigende partij of parlement die de "vergadering" werd genoemd, rechtbanken en ambtenaren. Dr. Michael Russel verklaarde dat ten tijde van de Richters Israëls bestuursvorm "een verbondsrepubliek" was. (*Verbinding tussen Gewijde en Ongewijde Geschiedenis, 1:203*) We willen echter benadrukken dat dit bestuur geen wetgevende autoriteit had; zijn functie was slechts uitvoerend en administratief. Het had geen zeggenschap over het maken van enige wetten, het toevoegen of afdoen of veranderen van de wetten die God had ontworpen voor het rechtvaardige bestuur van menselijke aangelegenheden. De grondwet verklaart:

Deuteronomium 4:2

- 2 Gij zult tot dit woord, dat ik u gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen; opdat gij bewaart de geboden van den HEERE, uw God, die ik u gebiede.

Wij zouden deze vorm van bestuur omschrijven als een theocratische republiek. Deze wetten golden voor alle aspecten van het leven en optreden: in het openbaar, privé, nationaal, sociaal, financieel en economisch. Met God als haar Koning en als feitelijke Hoofd over haar bestuur en met haar volk levend en handelend in gehoorzaamheid naar Zijn wil en Wetten, werd Israël op doeltreffende wijze het Koninkrijk van God op aarde. Het was een nationale demonstratie van die rechtvaardige en perfecte sociale orde die de Schepper in Zijn oneindige wijsheid had bestemd voor de mensheid. Zo ontstond de enige perfecte sociale orde of vorm van bestuur die de mens ooit gekend heeft: de Theocratische staat.

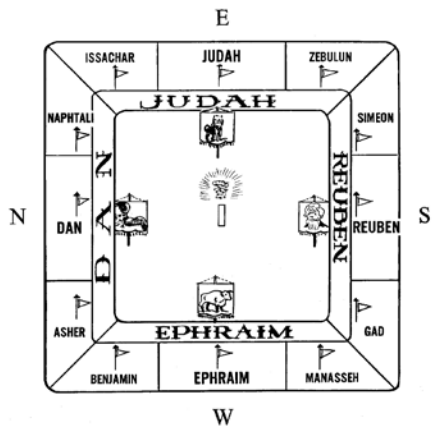
Het kamp van Israël

In ons verhaal over de groei en ontwikkeling van het volk Israël hebben we gezien dat, nadat God hen verlost had uit Egyptische slavernij, Hij hen oostwaarts leidde in de woestijn. Daar begon een veertigjarige periode van organisatie en training om hen te transformeren van een horde ex-slaven tot Zijn Koninkrijks-natie. Gedurende deze tijd hadden ze geen vaste verblijfplaats. Ze waren veeleer een volk op reis, levend in tenten en verhuizend van plaats naar plaats, terwijl ze langzaam trokken door de Sinai en een deel van Arabië, naar hun voorvaderlijke thuis in Kanaän (Palestina).

Een interessant kenmerk van deze reis, die wijst naar het theocratische koninkrijk waarin het volk Israël veranderd werd, is de nauwkeurige volgorde of opstelling van het kampement van de stammen. De opstelling van

dit kampement, zoals beschreven in het tweede hoofdstuk van Numeri, toont dat de leden van iedere stam hun tenten bij elkaar zouden opslaan, onder de vlag of vaandel van hun eigen stam. Vervolgens zien we dat de stammen het kamp moesten opzetten in de vorm van een vierkant met drie stammen aan iedere zijde. De twaalf stammen werden verdeeld in vier kampen of brigades van drie stammen ieder, één brigade aan iedere zijde van het vierkant.

In ieder van deze brigades werd er één stam aangesteld als leider. Zijn vaandel werd dan de vlag of symbool voor die brigade. De stammen van Issaschar, Juda en Zebulon sloegen hun tenten op aan de oostzijde van het vierkant onder het teken van Juda, de leeuw. Simeon, Ruben en Gad waren aan de zuidzijde onder het teken van Ruben, de man. Aser, Dan en Naftali zetten hun kamp op aan de noordzijde onder het teken van Dan, de arend. En tenslotte stonden Benjamin, Efraïm en Manasse aan de westkant onder het teken van Efraïm, de os. Deze vier tekens van een leeuw, een man, een arend en een os werden de "vier die-

ren" genoemd in Ezechiël hoofdstuk 1. De befaamde Hebreuws-Christelijke geleerde, Alfred Edersheim, merkte over deze heraldieke emblemen op dat de Israëlieten deze tijdens hun omzwervingen door de woestijn met zich meedroegen: "De banieren die gedragen werden door de vier leidende stammen... droegen als emblemen "de gelijkenis van de vier dieren" (*Bijbelse geschiedenis - Oude Testament, pag. 233.*) Op deze heraldieke symbolen wordt ook gedoeld bij de "vier dieren" in Openbaring hoofdstuk 4, 5, 6, 7, 14, 15, 18, 19.

In het midden van het uitgestrekte vierkante kampement was de Tabernakel, een draagbaar huis des Heeren. Daarin werden de verscheidene rites en offers uitgevoerd die verlangd werden door de rituele en religieuze offerdienst, en werden de heilige voorwerpen en geschriften van de natie bewaard. Over de meest heilige van deze voorwerpen - de Ark des Verbonds (Numeri 10 : 33) - scheen de "Heerlijkheid des Heeren". Exodus 40 : 34-35) De Ark werd de "Shekinah" genoemd en was de zichtbare manifestatie van Gods aanwezigheid in het midden van Zijn volk en natie. De stam van Levi werd geplaatst om de Tabernakel heen en binnen het grote vierkant, dat gevormd werd door de kampen van de twaalf stammen. Ze werden afgescheiden van de rest van Israël om het priesterschap en de burgerlijke dienst te vormen.

Op deze wijze opgesteld stond de natie Israël "vierkant" tegenover de wereld. God was in haar centrum, want Hij is de Koning en Wetmaker. Zijn Aanwezigheid werd gemanifesteerd in de Shekinah, de "wolkenkolom bij dag en de vuurkolom bij nacht." Om Zijn tabernakel-troon waren Zijn ministers verzameld, zowel de religieuze als de burgerlijke (de Priesters en de Levieten). Daaromheen, in een grote vierkant, was Zijn volk - de Twaalf Stammen van de kinderen van Israël. Deze formatie is een ontwerp en symbool van die perfecte staat en het bestuur dat het koninkrijk van God is. Gods eeuwige koninkrijk ontstond aldus bij de berg Sinai. (Exodus 19 : 6)

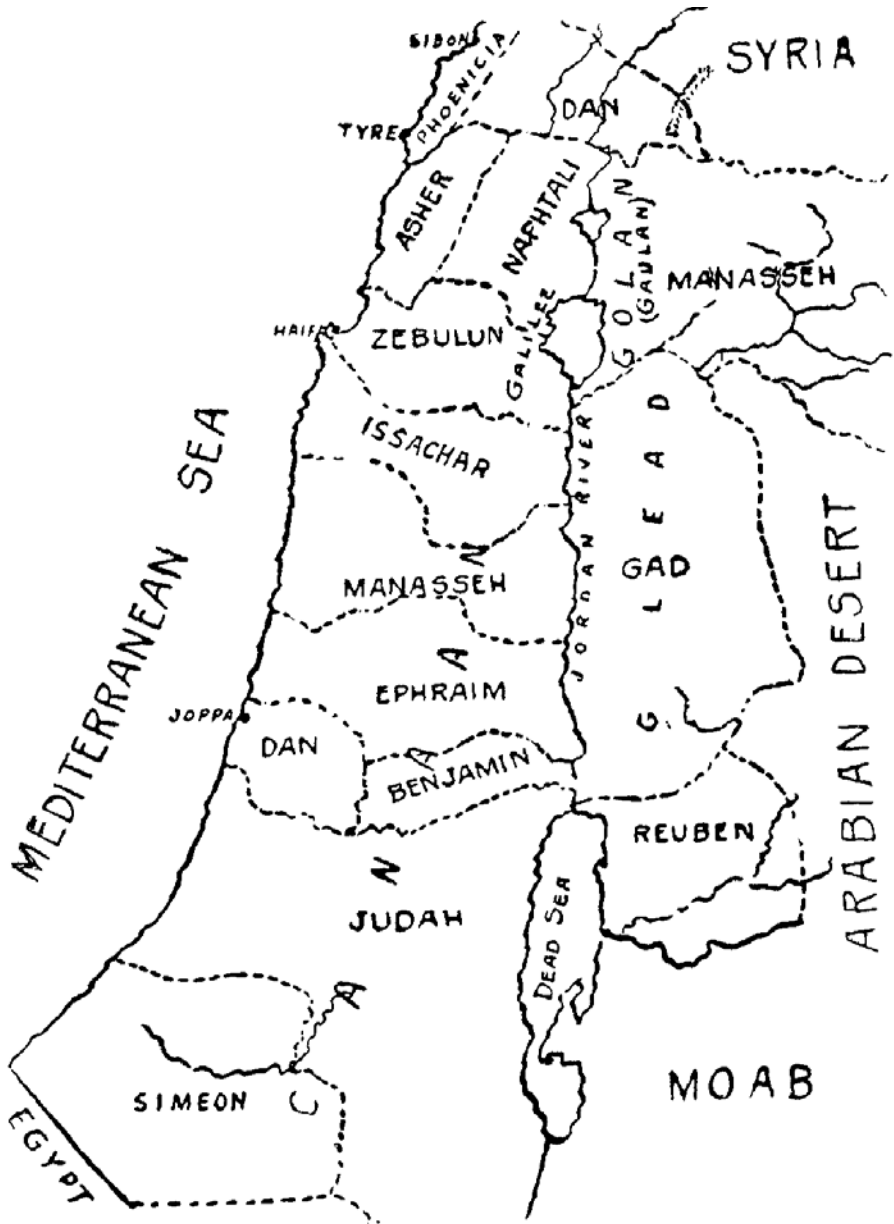

De kolonisatie van Kanaän

In ons verhaal over de Israëlieten zijn we nu aangeland bij de periode rond 1400 voor Chr., wanneer God hen vestigde in Palestina. Dit is het land dat hen was beloofd via hun voorvaderen: Abraham, Izak en Jakob-Israël. Toen zij dit land binnentrokken ondervonden ze fel verzet door de Kanaänieten en andere heidense volkeren die het tijdens hun afwezigheid ingenomen en bewoond hadden. Niettemin, door Gods directe ingrijpen in deze strijd, werden deze overweldigers al snel uitgedreven of onderworpen, waarna de Israëlieten erin trokken en zich vestigden, iedere stam in zijn toegewezen deel van het land. De locatie van de stammen in relatie tot elkaar en tot de geografie van de streek, is van belang om de latere geschiedenis van het Israëlitische volk te kunnen begrijpen. Raadpleeg steeds, terwijl we ons verhaal vervolgen, de kaart van Palestina, die de verschillende streken of gebieden aangeeft die toegewezen werden aan de stammen.

Ten eerste moeten we opmerken dat het land Israël in het Noorden werd begrensd door Phoenicië en Syrië, in het Oosten door de Arabische woestijn, in het zuiden door Moab, Edom en Egypte, en in het Westen door de Middellandse zee. Vervolgens zien we dat het in twee delen was verdeeld door de Jordaanse vallei en de Dode zee, en dat negen en een halve stammen zich vestigden ten westen van de Jordaan, en twee en een halve ten oosten. Verder moeten we de oude namen, die de vier natuurlijke delen van het land hadden voor de aankomst van de Israëlieten, niet over het hoofd zien, want deze namen bleven in gebruik en duiken vaak op in de latere geschiedenis van Israël. Deze delen of provincies waren Kanaän, Galilea, Gaulan (Golan) en Gilead. Kanaän en Galilea waren ten westen van de Jordaan en Golan en Gilead waren ten oosten ervan.

Nog een opmerkelijk punt is dat de stam van Manasse in tweeën verdeeld werd: één deel werd gevestigd in Kanaän in het westen van het land, en het andere deel in Golan in het oosten. De Daniëten, die aan de oevers van de Middellandse zee gevestigd werden, overkwam hetzelfde. Het gebied bleek te klein te zijn om hen allemaal te huisvesten. Een deel van deze stam moest daarom naar het noorden verhuizen en vestigden zich net voorbij de grenzen van Naftali en Manasse.

430 jaar nadat Abraham door God werd geroepen om als Zijn instrument te worden gebruikt in Zijn Plan, werden zijn nakomelingen een natie en werden ze gevestigd in het land dat God hen had beloofd.

De troon des Heeren

In onze studie van de nationale grondwet, waarmee God de Israëlieten vormde tot een natie, zagen we dat ze feitelijk gevormd werden tot een theocratische staat; een natie waarin God Zelf de Alleenheerser en Koning was. Dit bestuur werd gevestigd terwijl het Israëlitische volk in de woestijn verbleef, kort na de Exodus uit Egypte en werd zo'n 300 jaren voortgezet, zonder verandering, nadat ze zich in Palestina hadden gevestigd. Kort na 1100 voor Chr. echter werd een groot deel van het volk ontevreden met het bestuur van de richters en begon te roepen om een koning om hen te vervangen. Deze actie, al was het opstandig, was in overeenstemming met de nationale grondwet die voorzag in een koning die zou regeren over Israël als Gods vertegenwoordiger of onderkoning. Vanwege dit oproer werd een man uit de stam van Benjamin, genaamd Saul, gekozen voor dit ambt in ongeveer 1050 voor Chr. Aanvankelijk ging alles goed. Maar zijn bewind eindigde uiteindelijk in een drama toen hij begon te regeren en handelen door zijn eigen autoriteit, vergetende dat hij slechts Gods dienstknecht was.

God keerde Zich nu tot de stam van Juda, en koos een jonge man tot koning, genaamd David, daarmee Jakobs profetie vervullend dat de koninklijke familie van Israël uit de stam van Juda zou spruiten. Heel zijn lange en succesvolle regeringsperiode beheerde David trouw wat hem was toevertrouwd. Daarom stelde God hem en zijn nakomelingen voor eeuwig op de troon van Israël. Men hoeft maar de belofte zoals opgetekend in 2 Samuël 7 : 12-16 te lezen om te concluderen dat het onvoorwaardelijk en onherroepelijk is. Let op de afsluitende verklaring: "Doch uw huis zal bestendig zijn, en uw koninkrijk tot in eeuwigheid..."

Deze oprichting van het huis van David op de troon van Israël veranderde het karakter van Israëls bestuur op geen enkele wijze. Het was nog steeds een theocratie; een door God bestuurde natie. Het enige verschil was dat God eerder individuen had gekozen om richters te zijn die Zijn volk zouden besturen, daarbij Zijn wetten uitvoerend en benadrukkend. Nu gaf God dit ambt als een erfelijk recht aan één familie. Davids eigen verklaring onderstreept dat Israël het Koninkrijk van God bleef en dat Davids autoriteit en dat van zijn nakomelingen slechts die van onderkoning was:

1 Kronieken 28 : 4, 5

- 4 Nu heeft mij de HEERE, de God Israëls, verkoren uit mijns vaders ganse huis, dat ik tot koning over Israël wezen zou in eeuwigheid; ...
- 5 En uit al mijn zonen (want de HEERE heeft mij vele zonen gegeven) zo heeft Hij mijn zoon Salomo verkoren, dat hij zitten zou op den stoel des koninkrijks des HEEREN over Israël.

Later toen Salomo zijn vader David opvolgde op de troon, lezen we:

1 Kronieken 29 : 23

- 23 Alzo zat Salomo op den troon des HEEREN, als koning in zijns vaders Davids plaats, ...

David en zijn koninklijke nageslacht zouden **voor eeuwig** over Israël regeren, maar het is zeker dat deze autoriteit slechts representatief was. De troon en het koninkrijk waren van de Heer en bleven van de Heer.

Israël en Juda

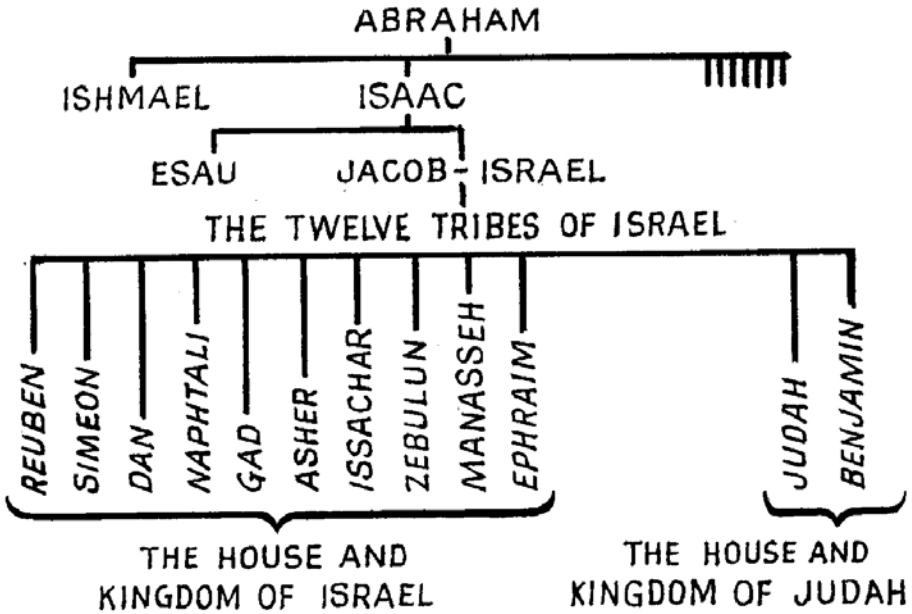
We komen nu bij een gebeurtenis die de loop van de hele menselijke geschiedenis heeft veranderd, namelijk de opstand van de tien stammen tegen het huis en troon van David, daarmee uiteindelijk de vestiging van een apart en zelfstandig koninkrijk veroorzakend rond het jaar 931 voor Chr. Deze actie was het eindresultaat van een geleidelijke afwijking van het onderhouden van Gods geboden en wetten. Het bepalende moment echter was een onwettige belasting die Davids kleinzoon - Rehobeam - oplegde, kort nadat hij de troon besteede. (1 Kronieken 10)

Deze opstand en het instellen van een zelfstandig koninkrijk door de tien stammen verdeelde het volk Israël in twee aparte en onderscheiden naties. De grotere (de tien stammen) behielden de naam Israël, terwijl de kleinere bestond uit twee stammen (Juda en Benjamin) en Juda werd genoemd. Vanaf dit moment wordt het volk van de twee stammen afwisselend Juda, het huis van Juda of het koninkrijk van Juda genoemd, maar nooit Israël. Dr. Abba Hillel Silver, een gerenommeerde geleerde en leider in het jodendom,

merkt op in zijn boek *Mozes en de originele Tora*, pag. 56: "Als [de profeet] Amos het alleen heeft over [het huis van] Israël, gebruikt hij de term Israël, de kinderen van Israël, het huis van Israël, Jakob, Jozef of het huis van Jozef, maar nooit 'het volk van Israël.' (zie Amos 2 : 6, 3 : 1, 3 : 12, 3 : 14, 4 : 5, 5 : 4, 9 : 7)" De twee huizen van Israël en Juda waren genetisch gezien allebei Israëlieten. Toch werden de tien stammen onderscheiden van de twee stammen door hun eigen afzonderlijke en kenmerkende naam, zoals aangetoond door Amos, één van hun voornaamste profeten. Na de verdeling van het koninkrijk, zoals Dr. Silver opmerkt, is het duidelijk dat de namen Israël, de kinderen van Israël en het huis van Israël, nationaal gezien gelden voor de tien stammen en slechts voor hen.

Het is onmogelijk om de bijbelse historie of profetie te begrijpen zonder een helder beeld te hebben van het onderscheid tussen de twee onderdelen van de Israëlieten, genaamd Israël en Juda. Wij bevelen u ten sterkste aan om het schema op de volgende pagina te bestuderen, die de twee naties toont waarin de twaalf stammen waren verdeeld en de kaart hiernaast die het gebied toont die door ieder werd ingenomen.

De verdeling van het volk Israël

De val van Israël en Juda

De Israëlieten waren aangesteld om Gods dienstknechten te zijn en als Zijn instrument op aarde gebruikt te worden bij Zijn Plan. (Jesaja 41 : 8, 9; 44 : 1-5, 21, 49 : 3) Men hoeft dit slechts kort te overdenken om te beseffen dat zo'n plan vroeg om een totale overgave aan Zijn Wil en gedurige gehoorzaamheid aan Hem.

2 Koningen 17 : 13-14

13 Als nu de HEERE tegen Israël en tegen Juda, door den dienst van alle profeten, van alle zieners, betuigd had, zeggende: Bekeert u van uw boze wegen en houdt Mijn geboden, en Mijn inzettingen, naar al de wet, die Ik uw vadersen geboden heb, en die Ik tot u door de hand van Mijn knechten, de profeten, gezonden heb;

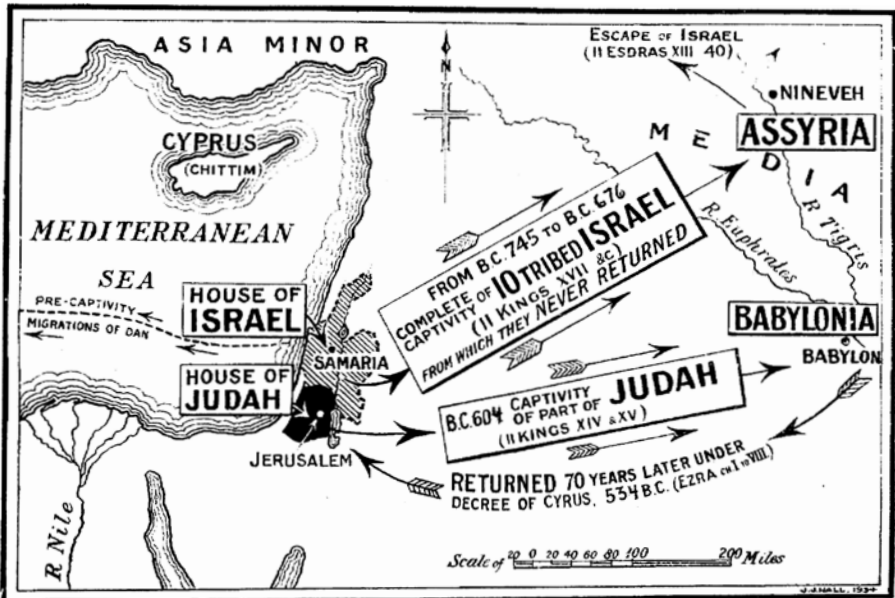
14 Zo hoorden zij niet, maar zij verhardden hun nek, gelijk de nek hunner vaders geweest was, die aan den HEERE, hun God, niet geloofd hadden.

Gods profeten waarschuwden voor bestraffing van deze zonde.

Amos 3:1-2

- 1 Hoort dit woord, dat de HEERE tegen ulieden spreekt, gij kinderen van Israël! namelijk tegen het ganse geslacht, dat Ik uit Egypteland heb opgevoerd, zeggende:
- 2 Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken.

Ondanks Goddelijke waarschuwingen werd de toestand gestaag slechter. Om hen te tuchtigen stond God toe dat deze beide koninkrijken vernietigd werden door vijandelijke volkeren die de bevolking in ballingschap wegvoerden in verre landen. Het huis van Israël viel het eerste. Ze werd aangevallen en veroverd door Assyrië en haar volk (de tien stammen) en sommigen van

De grenzen van het beloofde land en de verschillende ballingschappen van Israël en Juda

Juda (2 Koningen 18 : 13) werden gedeporteerd naar Assyrië en Medië onder vier invasies tussen 745 en 676 voor Chr. Eén eeuw later viel Juda voor de legers van Babel onder drie invasies tussen 604 en 586 voor Chr. en haar volk werd gedeporteerd naar Babel en Perzië. De profeet Ezechiël was één van degenen die weggevoerd werd naar Babel. Hij spreekt namens God aldus:

Ezechiël 36 : 19

19 En Ik verstrooide hen onder de heidenen, en zij werden verspreid in de landen; Ik oordeelde ze naar hun weg en naar hun handelingen.

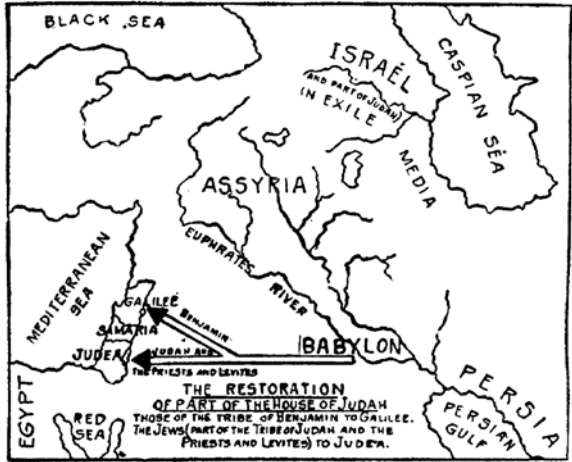
Na een bestaan als natie van zo'n 900 jaren, eerst als een verenigde natie en daarna als twee aparte koninkrijken, waren de Israëlieten, Gods volk van dienstknechten geschapen om het instrument te zijn van Zijn Wil en Plan, nu slechts gevangen ballingen in verre oorden.

Een gedeeltelijke terugkeer van Juda

Zeventig jaar na de deportatie van het huis van Juda kregen degenen van hun nakomelingen die leefden in Babel, in 534 voor Chr. de gelegenheid om terug te keren naar Palestina. Een kleine groep, minder dan 50.000 in totaal (Nehemia 7 : 66), nam dit aanbod aan en keerde terug. De Benjaminiten vestigden zich in Galilea in Noord Palestina, terwijl de Judaiëten (Joden) zich vestigden in Jeruzalem en het zuidelijke deel van Palestina, die ze hun naam gaven: Judea. Tussen Galilea en Judea woonden de Samaritanen, een vreemd volk dat twee eeuwen daarvoor in het land gebracht was, na de deportatie van Israël naar Assyrië. Deze twee kleine overblijfselen van het huis van Juda bleven bijna 600 jaar in Palestina wonen, tot de komst van de beloofde Messias. Ze waren geen zelfstandige natie in die jaren, maar slechts een onbetekenende provincie in die opvolging van grote wereldrijken van Babel, Perzië, Griekenland en Rome.

Palestina speelde weer een prominente rol in Gods Plan en Voornemen met de komst van de beloofde Messias van Israël. Volgens de typen en voorafschaduwingen van het Oude Testament moest het offerlam geslacht worden door de Hebreeuwse priesters, een rol die vervuld werd door het Sanhedrin

bij Christus' dood voor de zonde. Velen hadden Jezus (Hebreeuws: Yahshua) aangezien voor een politieke verlosser, die het land zou bevrijden van de buitenlandse agressie van het Romeinse imperialisme. Maar dit was niet het doel van Zijn eerste komst, want het was "om de zonde te niet te doen, door Zijnszelfs offerande".

(Hebreeën 9 : 27) Jammer genoeg begrepen velen dit niet.

Al was er een einde gekomen aan de gevangenschap van Juda onder Babel, er kwam wederom een oordeel in 66-73 na Chr., toen ze totaal verpletterd werden door de Romeinse legers, tijdens één van hun periodieke opstanden tegen de Romeinse overheersing. Jeruzalem werd platgebrand in 70 na Chr. en het laatste bolwerk Massada viel drie jaar later. De profetie werd letter voor letter vervuld toen de definitieve nederlaag van de natie van Judea plaatsvond, op de dag voor het pascha in 73 na Chr., precies één generatie - 40 jaren tot op de dag - na de kruisiging van Christus op de dag voor het pascha in 33 na Chr. (Ezechiël 4 : 6, 7, Matthéüs 23 : 35-38) Na weer een opstand in 135 na Chr. werden de overlevenden uit Palestina verdreven en verstrooid over heel de bewoonde wereld. Juda werd uiteengejaagd maar niet verlaten, want haar was herstel beloofd en een eenheid van geloof met haar broeders van Efraïm-Israël: "Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en zal ze verlossen door den HEERE, hun God". (Hoséa 1 : 7)

Zacharía 12 : 10

- 10 Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.

De zekerheid van Israëls bestendige bestaan

De Bijbel beschrijft duidelijk hoe het hoofddeel van het Israëlitische volk, nadat ze veroverd was en in ballingschap weggevoerd werd naar Assyrië en Babel, nooit terugkeerde naar Palestina. De afwijzing van de Messias door de nakomelingen van degenen die wel terugkeerden (de Joden) sluit de mogelijkheid uit dat zij Efraïm-Israël (de tien stammen) hebben vervangen als het instrument van Gods Wil en Plan. Sommigen hebben verondersteld dat Gods Plan om een uitverkoren natuurlijk volk te gebruiken en zo Zijn Voornemen te vervullen mislukt en derhalve afgedankt is.

Vele christelijke leiders, die weinig historische kennis hebben en nog minder geloof, hebben deze God-onterende veronderstelling geaccepteerd als waarheid. Gods voorzegde plan was om Israël te gebruiken als het instrument van Zijn Voornemen. Door te leren dat Israël niet meer bestaat en dat Gods plan voor haar mislukt is, wordt geïmpliceerd dat God mislukt is! Een eerlijke bestudering van Gods Woord zal juist onthullen dat Hij voorzag dat Israël zou struikelen. Zijn Plan rekt hiermee en voorziet in Israëls herstel en voorspoed na een periode van verbanning en tuchtiging:

Jeremia 51:5

- 5 Want Israël of Juda zal niet in weduwschap gelaten worden van zijn God, van den HEERE der heirscharen (hoewel hun-
lieder land vol van schuld is), van den Heilige Israëls.

Jesaja 45:16,17

- 16 Zij zullen beschaamd en ook tot schande worden, zij allen;
te zamen zullen zij met schande heengaan, die de afgoden
maken.
- 17 Maar Israël wordt verlost door den HEERE, met een eeuwige
verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande
worden, tot in alle eeuwigheden.

Jesaja 41:8,9

- 8 Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb!
het zaad van Abraham, Mijn liefhebber!
- 9 ... u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen.

De apostel Paulus herhaalt dit in het Nieuwe Testament:

Romeinen 11 : 25-27

- 25 ... de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.
- 26 En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.
- 27 En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen.

In aanvulling op deze beloftes over de tuchtiging, behoud en ultieme herstel van het volk van Israël, wijzen wij op de verklaringen in 2 Samuël 7 : 12-16 en 1 Kronieken 17 : 11-14, waarin God Zijn onvoorwaardelijke belofte geeft aan David, dat zijn nakomelingen voor eeuwig zouden blijven regeren over Israël. Deze belofte is mislukt als Israël niet meer bestaat. Jeremia 31 : 35-37 tekent een zeer krachtige verklaring op. God wijst naar zeven getuigen:

de Zon, de Hemelen, de Sterren, Dag en Nacht, de Aarde en de Maan. Zo lang als deze getuigen blijven bestaan, zal Israël ook blijven bestaan als volk en

God's SEVEN witnesses that ISRAEL should be a NATION for ever under the Sovereign rule of the THRONE OF DAVID

natie. In het Nieuwe Testament, hebben we Gabriëls verklaringen aangaande Jezus: "God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid." (Lukas 1 : 32-33) Deze verklaring, die gedaan werd 700 jaar na Israëls verdwijning, bewijst in zichzelf niet alleen het bestaan van het Israëlitische volk in de dagen van onze Heer, maar dat zij vandaag de dag ook moet bestaan. Want hoe kan Jezus vanaf Davids troon over het huis van Jakob-Israël Koning zijn, als Israël niet meer bestaat? De profeet Zacharia vertelt over Efraïm:

Zacharia 10 : 8, 9

- 8 Ik zal hen toesissen, en zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen; en zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij *te voren* vermenigvuldigd waren.

- 9 En Ik zal hen onder de volken zaaien, en zij zullen Mijner gedenken in verre plaatsen; en zij zullen leven met hun kinderen, en wederkeren.

Dit is een profetie over de reformatie in Europa, die inderdaad plaatsvond in "verre plaatsen", waar Israël inderdaad "vermenigvuldigd werd" tot grote aantallen en inderdaad "wederkeerde" tot hun geloof in God, allemaal exact zoals Zacharia had voorgezegd. De Schriften vertellen ons dat Efraïm-Israël in de wildernis "kinderen des levenden Gods" zou worden (Hoséa 1 : 10), genade zou vinden in de woestijn (Jeremia 31 : 2), gebracht zou worden onder den band des verbonds (Ezechiël 20 : 37) en den HEERE de eer zou geven (Jesaja 42 : 10-12). De *Sprekers Commentaar* op Hoséa 1 : 10 zegt: "Dit is zeker een beschrijving van de Christelijke zegeningen". Bijbelse profetie werd waarlijk vervuld in de wildernis toen de stammen van Israël het licht van Christus aanvaardden. De opdracht van de Heer aan Zijn discipelen luidt:

Matthéüs 10 : 5-7 (zie ook: Matthéüs 15 : 24)

- 5 ... Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen.
6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls.
7 En heengaan predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

De verloren schapen van het huis Israëls zijn de tien stammen die overwonnen werden en in ballingschap weggevoerd werden door de Assyriërs in de achtste eeuw voor Chr. Deze stammen keerden nimmermeer terug naar Palestina, want ze waren nog steeds verloren en uiteengedreven, zelfs in de dagen van Christus. Ze bestonden echter wel, zoals aangetoond wordt door de woorden van Onze Heer, want waarom zou Hij Zijn discipelen zenden naar een volk dat niet meer bestond? Door de discipelen opdracht te geven het Evangelie van het Koninkrijk aan de verloren schapen van het huis Israëls te verkondigen, wees Hij erop dat God in deze tijd primair zou werken in en door Israël. Het is duidelijk dat de nakomelingen van het huis van Israël nog steeds dat voornemen aan het vervullen zijn in onze dagen. Jawel, deze en vele vergelijkbare verklaringen in de Schriften tonen aan dat het huis van Israël nog steeds bestond in de dagen van onze Heer, apart en onderscheiden van het Jodendom, en dat ze vandaag de dag nog steeds bestaan.

De zeven tijden van tuchtiging

Dit is uw God, O Israël

Zoals een liefdevolle vader zijn kinderen tuchtigt voor hun overtredingen, zo oordeelde God over Israëls zonde in het verbreken van de Goddelijke Wetten en het navolgen van vreemde goden. Haar tuchtiging bestond niet alleen uit de overwinning en deportatie uit het land door haar vijanden, maar haar vonnis zou voor een lange profetische periode van 2520 jaren voortduren. Deze periode is bekend als "zeven tijden", zoals we zien in:

Leviticus 26 : 18, 21, 24, 28, 33

- 18 En zo gij Mij tot deze dingen toe nog niet horen zult, Ik zal nog daar toedoen, om u zevenvoudig over uw zonden te tuchtigen
- 21 En zo gij met Mij *in* tegenheid wandelen zult, en Mij niet zult willen horen, zo zal Ik over u, naar uw zonden, zevenvoudig slagen toedoen
- 24 Zo zal Ik ook met u in tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zevenvoudig over uw zonden slaan.
- 28 Zo zal Ik ook met u in heetgrimmige tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zevenvoudig over uw zonden tuchtigen.
- 33 Daartoe zal Ik u onder de heidenen verstrooien; en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest zijn, en uw steden zullen een woestijn zijn.

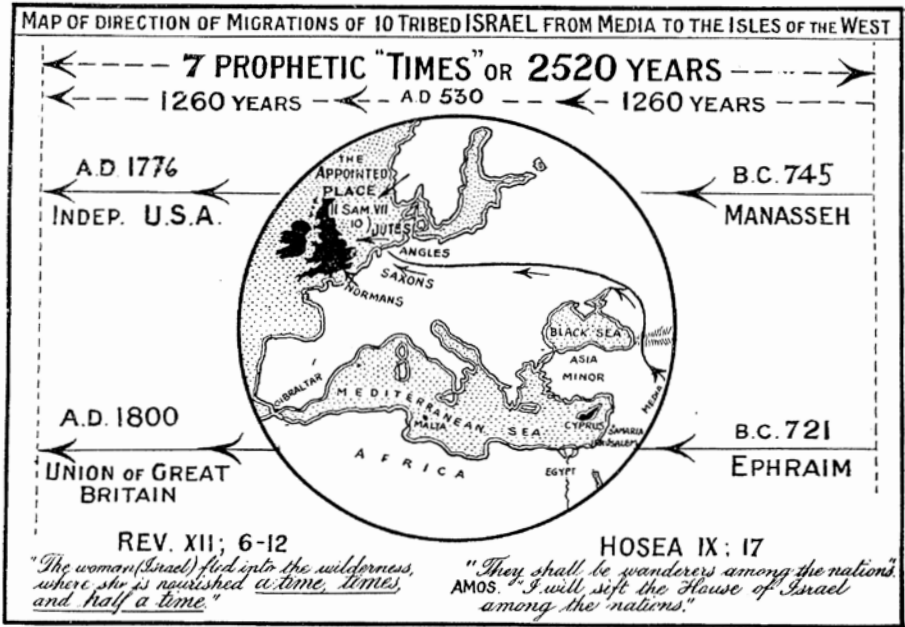
Wat zijn deze "zeven tijden" precies? De Bijbelse kalender bestond uit twaalf maanden van 30 dagen ieder, zodat een jaar uit 360 dagen bestond. Als we een jaar tellen voor iedere dag van een Hebreeuwse kalenderjaar, is een profetische "tijd" gelijk aan een periode van 360 jaar. "Zeven tijden" zijn derhalve 360 jaar ofwel 2520 jaar. We zien dit profetische principe van "een jaar voor een dag" terug in:

Ezechiël 4 : 5, 6

- 5 Want Ik heb u gegeven de jaren hunner ongerechtigheid, naar het getal der dagen, ...
- 6 ... en gij zult de ongerechtigheid van het huis van Juda dragen ... Ik heb u gegeven elken dag voor elk jaar.

Nog een voorbeeld van dit principe zien we in Daniël 9 : 24, waar de profeet werd verteld dat de Messias zou komen in 70 weken of 490 dagen. Dit werd precies 490 jaar later vervuld. De Schriften zijn duidelijk over het feit dat Israëls tuchtiging voor een vastgestelde periode zou duren, waarna Gods zegeningen en gunst zouden terugkeren. We zien dit aan de snel opbloeiende voornaamheid van de Israëlitische naties gedurende de periode van 1776 tot 1800, toen hun Goddelijke kastijding was vervuld. Het Goddelijke oordeel begon met de eerste Assyrische invasie in 721 voor Chr., en 2520 jaar later, in 1776, werd de Verenigde Staten een natie. De tweede Assyrische invasie in 721 voor Chr. resulteerde in de vernietiging van de hoofdstad

Samaria; 2520 jaar later werd de Amerikaanse hoofdstad Washington D.C. gebouwd, maar kwam ook de eenwording van Engeland, Ierland, Schotland en Wales tot stand op 1 januari 1801 waarmee het huidige Groot-Brittannië werd geboren. Het Goddelijke oordeel over het huis van Juda begon met de Babylonische verovering van Jeruzalem in 604 voor Chr. 2520 jaar later, in 1917 na Chr, werd Jeruzalem bevrijd van de Turken door Efraïm-Brittannië.

Kaart van de richting van de migraties van de tien stammen Israëls, van Medië naar de eilanden in het Westen

Het afsluiten van de "zeven tijden" moet vergezeld zijn gegaan met belangrijke gebeurtenissen waarin de bloei van Gods volk werd waargenomen, omdat haar tuchtiging werd weggenomen. Dit is een belangrijk kenmerk waarmee we Israël in de huidige wereld kunnen herkennen. De belangrijke gebeurtenissen bij de splitsing en val van de naties van Israël en Juda in Palestina werden ieder, exact 2520 jaar later, opgevolgd door belangrijke gebeurtenissen waarbij de Britse en Amerikaanse volkeren tot bloei kwamen, na een vergelijkbare onbelangrijke positie in de wereld te hebben bekleed. Daar dit van geen ander volk ter wereld bewonderd kan worden, kunnen we afleiden dat ze Israël zijn.

De tegenwoordige identiteit van Israël

Zodra erkend wordt dat de huizen van Israël en Juda gesplitst werden in twee afzonderlijke naties, is het aanwijzen van Israël niet moeilijk meer. Men hoeft slechts het volk te vinden dat het eerst in de geschiedenis opdook waar en toen Israël verdween. Het volk dat geworden is wat Gods profeten verklaarden dat Israël zou worden. Het volk dat opklom van onbetekenendheid tot een positie van wereldleiderschap aan het einde van "zeven tijden" ofwel na de 2520 jaar van verbanning ("onder de heidenen verstrooid" in Leviticus 26 : 33) die op Israël gelegd werd. Als we hen vandaag willen zoeken, moeten we eerst het geschiedkundige feit opmerken dat het huis van Israël verdween in die landen net ten westen van de Kaspische zee én dat het juist in deze landen was dat kort daarop verscheidene stammen - Jutten, Angelen, Saksen, Denen, Cymri en daaraan gerelateerde stammen - voor het eerst opdoken in de geschiedenis. De opmerking "Israëls graf was de geboorteplaats van de Saksen" was dus zeer terecht.

De namen die gedragen werden door twee van deze stammen - de Jutten en de Denen - lijken sterk op de namen van twee van de stammen van Israël droegen: Juda en Dan. Cymri, de naam die de mensen van Wales tot op deze dag dragen, is identiek aan de naam die de Assyriërs de Israëlitische gevangenen gaven. Vergelijkbaar noemden de Perzen, die het Babylonische wereldrijk ten val brachten, de Israëlieten altijd "Sakae". Het woord "Saksen" is hiervan afgeleid. In profetieën rond Israëls tuchtiging, verbanning en toekomstige herstel vinden we hierover veel beschrijvingen en ook over haar toekomstige positie. Deze beschrijvingen leveren specifieke kenmerken op en het volk (en natie) dat die kenmerken vandaag de dag draagt, moet Israël zijn. Israël zou tot een groot volk gemaakt worden (Genesis 12 : 2, 18 : 18); zou groot genoemd worden (Genesis 12 : 2); zou een volk en een hoop der volken zijn (Genesis 35 : 11); zou een koninkrijk zijn (2 Samuël 7 : 12-16; Jeremia 33 : 17); zou alleen wonen in een voorbereide veilige plaats (2 Samuël 10); zou herkend worden aan twee nationale emblemen: de leeuw en de os of éénhoorn (Numeri 24 : 8, 9). Deze identificatietekens worden slechts gevonden bij één volk. Andere naties hebben misschien één of twee van deze kenmerken, maar alleen de Kelto-Saksische volkeren hebben ze allemaal.

Brittannië is een groot volk en haar naam is "groot" (Groot-Brittannië). De Verenigde Staten en de Britse naties zijn een volk en een hoop der volken. Brittannië is een koninkrijk en woont alleen op een eiland, dat als een buffer heeft gefungeerd tegen de invasie van vijanden. Tenslotte: de leeuw en de éénhoorn zijn de twee voornaamste emblemen van het Britse volk. Al hun koninklijke en nationale emblemen ondersteunen dit feit. De leeuw en de eenhoorn waren de nationale emblemen van Juda en Israël, de twee koninkrijken waarin het Israëlitische volk werd verdeeld na de dood van koning Salomo. De gekroonde leeuw op het Britse wapen en de harp op het schild waren emblemen

Gekroonde leeuw van het koninkrijk van Juda

van het huis van David, de koninklijke familie van Israël. Dit geldt ook voor de ineengestengelde driehoeken op de zwaarden van alle officieren door geheel het gemenebest.

Embleem van de Verenigde Staten (populair)

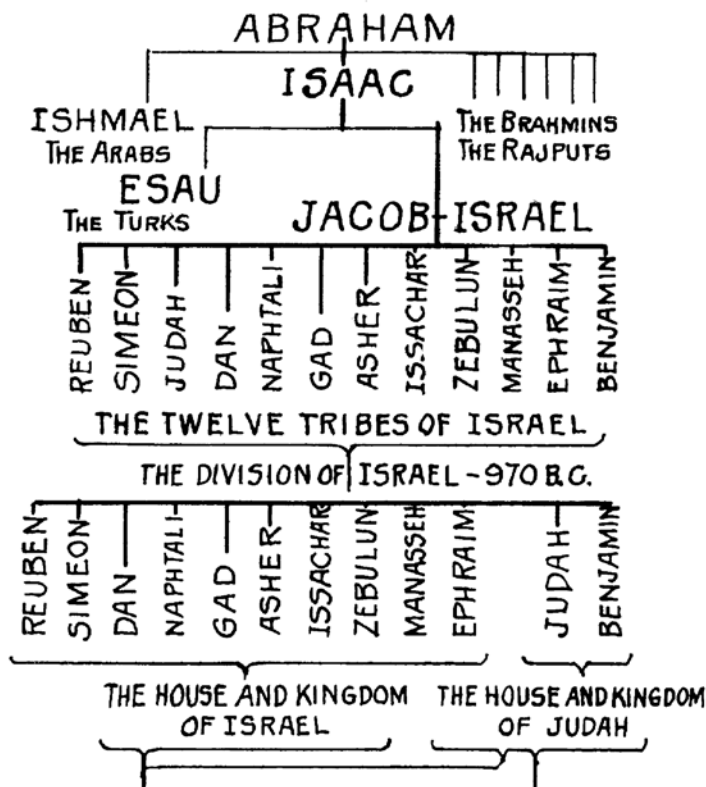
In de leeuw en de os of eenhoorn van de Britse heraldiek, en met de arend van de Verenigde Staten, vinden we drie van de originele vier brigade emblemen of banieren terug, waaronder de twaalf stammen van Israël marcheerden en hun kamp opsloegen, tijdens de veertig jaar van omzwervingen na de Exodus uit Egypte. (zie Numeri 2; Ezechiël 1 : 10; Openbaring 4 : 7)

Tot slot verklaart het woord "British" (Brits) zelf onze Israëlitische identiteit, want het wordt gevormd door twee Hebreeuwse woorden: "brith", dat verbond betekent en "ish" dat mens of volk in de zin van een ras betekent. Het woord "British" betekent dus "verbondsvolk", wat een veelgebruikte naam voor het Israëlitische volk is, omdat zij in het leven werd geroepen als vervulling van het verbond dat God met Abraham maakte. (Genesis 17 : 1-7)

Eénhoorn van het koninkrijk van Israël

De kelto-Saksische stamboom

Het hele huis van Israël en een deel van het huis van Juda overwonnen door de Assyriërs en weggevoerd in ballingschap in Assyrië en Medië. 745 - 676 v.Chr.

Het overblijfsel van het huis van Juda overwonnen door de Babyloniërs en als ballingen weggevoerd naar Babel en Perzië 604 - 586 voor Chr.

Dit volk herkreeg haar vrijheid bij de val van het Assyrische rijk, verdeelde zich in diverse groepen en migreerde naar Europa.

Na 70 jaar gevangenschap keerde dit volk terug naar Palestina. De Benjaminiëten vestigden zich in Galilea en de Joden in Jeruzalem. In 70 A.D., toen de Romeinen de Joden in Jeruzalem aanvielen, ontsnapten de Benjaminiëten en vluchtten om zich bij Israël te voegen in Europa.

De Galliërs, Jutten, Angelen, Saksen, Denen, Schotten en Noormannen. Het Kelto-Saksische volk.

De Joden.

Onze Britse voorvaders

Ons verhaal gaat nu een reeks migraties nader bekijken, waardoor onze voorvaders, op verschillende tijdstippen en onder vele namen, uit de Oosterse landen Egypte, Palestina en Assyrië naar Brittannië kwamen. Om dit verhaal te kunnen bevatten, moeten we een helder beeld hebben van hoe de Britse eilanden gekoloniseerd werden en onder welke namen de vroege stammen kwamen. Deze eilanden werden gekoloniseerd in drie grote immigratiegolven: de Iberische, tussen 1600 en 800 voor Chr., de Keltische, tussen 600 en 200 voor Chr. en de Saksische, tussen 450 en 1100 na Chr. Bij deze grote golven werden kleinere stammen ook meegenomen, ieder met zijn eigen naam en geschiedenis. Op deze wijze kwamen er met de Iberische golf ook Hiberniërs, Trojanen en Dananen mee. De Keltische golf bestond uit Galliërs, inwoners van Milete, Cymri en verscheidene kleinere stammen. De Saksen werden gevormd door, in chronologische volgorde: Jutten, Angelen, Saksen, Friezen, Schotten, Denen en Noormannen. De stammen die naar de eilanden van Brittannië kwamen, smolten samen tot het Britse volk. We zetten de hoofdgroepen hieronder op een rij met hun tijd van aankomst en de plek waar ze zich vestigden. We bevelen u sterk aan om dit schema nauwkeurig te bestuderen, omdat we van plan zijn om bewijs te leveren van de Israëlitische oorsprong van ieder van deze stammen.

Iberische kolonie, 1600 tot 800 voor Chr.

- Hiberniërs vestigden zich in Hibernië (Ierland) rond 1600 voor Chr.
- Trojanen vestigden zich in zuid Brittannië rond 1100 voor Chr.
- Iberiërs vestigden zich over heel het eiland op verschillende tijdstippen tussen 1100 en 800 voor Chr.
- Dananen vestigden zich in Hibernië (Ierland), in zuidwest Brittannië (Cornwall en Devon) en in Schotland, in verscheidene migraties tussen 1200 en 800 voor Chr.

Keltische kolonie, 600 voor Chr. tot 600 na Chr.

- Galliërs vestigden zich over het algemeen over heel Engeland en Ierland tussen 600 en 200 voor Chr.
- Mileten vestigden zich in Hibernië (Ierland) rond 500 voor Chr.
- Cymri vestigden zich in centraal Brittannië (Noord-Engeland) rond 400 voor Chr.

- Jutten, Angelen en Friezen vestigden zich in zuid Brittannië tussen 450 en 600 na Chr.

Saksische kolonie, 450 tot 1100 na Chr.

- Schotten vestigden zich in west Schotland voor 500 na Chr.
- Denen vestigden zich in oost Brittannië rond 800 na Chr.
- Noormannen vestigden zich in Brittannië tussen 1066 en 1100 na Chr.

De eenheid van de Britse volkeren

Omdat de voorvaders van het Britse volk de Britse eilanden binnentrokken onder vele namen, uit verschillende landen en in ver uit elkaar liggende periodes, werd door sommigen aangenomen dat ze van vele verschillende rassen waren. Deze veronderstelling wordt vaak aangevoerd als "bewijs" van het feit dat de Britten geen Israëlieten kunnen zijn. Maar niets is minder waar, want het bewijs van de eenheid van de Britten - dat alle groepen en stammen die zich vestigden in Brittannië van dezelfde oorsprong en ras waren - is verpletterend. Sir T. Nicholas zegt in *De Stamboom van het Engelse Volk Onderzocht*: "We hebben dit onderdeel van onze taak volbracht. De wezenlijke eenheid van ras van de vroege bewoners van Brittannië is aangetoond. De veelsoortige stammen, allen aan elkaar verwant, worden vergaard onder één algemene noemer, namelijk: "Oud Britons", ook al kwamen ze uit verschillende landen, over andere zeeën en op verschillende momenten. (pag. 63) Hij verklaarde ook: "De onderzoeken van moderne historici verkiezen op ondubbelzinnige wijze de mening dat onder de naam Keltai, Galatai, Galliërs, Gaels, Gwddils, Kelten, Cimmerii, Cimbri, Cymri, Brython, Lloegrians, Schotten en Picten slechts één ras wordt bedoeld, onder verschillende stam- of claudivisies, politieke organisaties en periodes van bestaan... vandaar hun classificatie als één volk." (*ibid.*, pag. 36)

Professor Freeman zegt in *Origine van de Engelse Natie*: "Stam na stam, Angelen, Saksen, Jutten, Friezen, stroomde over zee uit om een nieuw thuis op te bouwen op de eilanden van Brittannië. Aldus groeide de Engelse natie op; een natie die gevormd werd door de eenheid van verschillende stammen van dezelfde afkomst. De Danaan behoefde nauwelijks assimilatie. Hij was aan hen verwant, later arriverende dan de anderen. Zelfs de Noorman was een bloedverwant." Sir Francis Palgrave voegt hieraan toe: "Britons, Anglo-Saksen, Denen en Noormannen waren allemaal familie. Hoe vijandig ook, ze waren allemaal bloedverwanten, eigen bloed vergietend." (*Engelse Gemenebest, vol. 1, pag. 35*)

Professor Arthur Keith, schreef in *Nationaliteit en Ras uit het oogpunt van een antropoloog* het volgende: "Op de zeldzame eigenaardigheden in spraak of locale gewoontes na, kan zelfs de meest deskundige antropoloog een Kelt niet van een Sakser onderscheiden, of een Ier van een Schot... En wat de vorm van de schedel of beenderen betreft, ik denk niet dat er één geoefende schedelkundige is, die de schedels en botten die gevonden worden in een oude begraafplaats in Surrey kan onderscheiden van de overblijfselen van een Keltische graf te Connemara. Zo lijken de Kelten en Saksen op elkaar... Vanuit een fysiek oogpunt zijn de Kelten en Saksen één. Wat de bron van hun gedeelde vijandigheid ook mag zijn, het ligt niet in een verschil van ras... We hebben zeer overtuigend bewijs dat lang voor het aanbreken van de geschreven geschiedenis er processen van invasies en kolonisatie hadden plaatsgevonden in Brittannië. Bij al deze invasies, zowel de historische als de prehistorische, op één belangrijke uitzondering na, werd er geen vreemd of nieuw raciale groep toegevoegd aan de bewoners van de Britse eilanden... Daarom is er maar weinig fysiek verschil tussen de Kelt en de Sakser. De één kwam tijdens een eerdere golf, de andere met een veel latere golf, maar wel van dezelfde afkomst." Professor Huxley

Een Saksische krijger

Een Noorse Viking

stelt in *Raciale Origines*: "De invasie van de Saksen, de Goten, de Denen en de Noormannen veranderde de taal van Brittannië, maar voegde geen nieuwe fysieke elementen toe. Daarom moeten we niet meer spreken van de Kelten en de Saksen, want ze zijn allemaal één." De waarheid is dat alle stammen waarvan het Britse volk afstamt slechts takken zijn van één bepaald oud ras. Ze werden verstrooid uit hun geboorteland en werden hier hervergaderd en herenigd. Er had nooit enige twijfel hoeven zijn over hun identiteit want in Zijn Woord, verklaard God Zelf dat een dergelijke verstrooiing en hervergadering van het volk Israël zou plaatsvinden. Van deze verstrooiing lezen we:

Amos 9:9

- 9 Want ziet Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als *zaad* geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen.

Na deze verstrooiing zou er een hervergadering komen, waarover God zegt:

2 Samuël 7:10

- 10 En Ik heb voor Mijn volk, voor Israël, een plaats besteld, en hem gepland, dat hij aan zijn plaats wone, en niet meer heen en weder gedreven worde; ...

De profeet Jeremia tekent op:

Jeremia 31:10

- 10 Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.

Israël in de verstrooiing was niet een losse verenigde stam maar een verstrooid volk. Het feit dat de voorvaders van het Britse volk vanuit vele landen en onder vele namen en op verschillende momenten naar de Britse eilanden kwam, is niet een argument tegen hun Israëlitische identiteit, maar juist bewijs ervan.

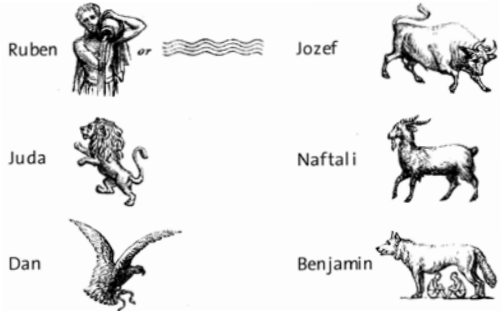
Een Frankische krijger

De verdwenen Israëlieten

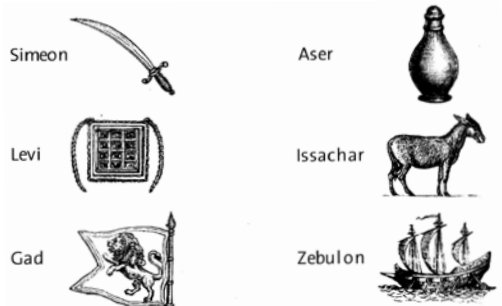
Sommigen geloven dat de oude Britten geen Israëlieten zouden kunnen zijn, omdat ze in Brittannië aankwamen voor de val van Israël. Er bestonden echter verscheidene naties van Israëlieten lang voordat de moedernatie in Palestina vernietigd werd door de Assyriërs. Gedurende heel Israëls geschiedenis scheidden zich vele groepen van de hoofdgroep af en migreerden naar nieuwe woonplaatsen in andere landen. Diverse groepen scheidden zich af, zelfs nog voor de Exodus van Israël uit Egypte. De Bijbel levert afdoende bewijs dat een groot verzameld volk - ongeveer één derde van de gehele natie - verdween, terwijl Israël door de Sinai-woestijn zwierf tijdens de veertig jaar lange periode tussen de Exodus uit Egypte en het binnengaan in Palestina. Weer andere groepen scheidden zich af op verschillende tijdstippen nadat Israël werd gevestigd in Palestina.

Het eerste hoofdstuk van Numeri bevat een registratie van de telling van alle strijdbare mannen in Israël, die gedaan werd meteen na de Exodus. In Numeri 26 is er een registratie van een andere telling, die 40 jaar later werd gedaan, net voordat Israël Palestina binnentrok. Bij het vergelijken van deze twee reeksen van cijfers valt op dat tijdens deze 40-jarige periode, vijf van de stammen (Issaschar, Zebulon, Manasse, Aser en Benjamin) gemiddeld zo'n 25% in aantal waren toegenomen. Twee andere stammen (Juda en Dan) namen maar zeer weinig in aantal toe in deze periode en de overige vijf (Ruben, Gad, Efraïm, Naftali

De symbolen van de twaalf stammen, volgens de Schrift en Hebreeuwse autoriteiten

Volgens de zegeningen van Jakob en Mozes

Deuteronomium 33

en Simeon) toonden geen enkele groei, maar beëindigden deze 40-jarige periode zelfs met een totaal van 61.000 man minder dan ze hadden dan toen ze begonnen. Daar de telling in beide gevallen alleen werd gedaan onder de strijdbare mannen, is de totale afname dus minstens vijf keer zoveel ofwel meer dan 300.000 mensen. Uit de registratie van de Bijbel zelf, weten we dat minstens 300.000 mensen verdwenen van Israël in de veertig jaar direct na de Exodus. Het vertrek van zoveel mensen uit het kamp van Israël zou zelfs heel goed de voornaamste reden kunnen zijn om de tweede telling te hebben gedaan.

Dit is niet het hele verhaal, want het houdt geen rekening met het feit dat de twaalf stammen onder identieke omstandigheden leefden en dat, logischerwijs, de natie als geheel een natuurlijke aanwas van 25% had moeten hebben, zoals de eerst genoemde vijf stammen. Israël begon aan deze 40-jarige periode met 603.550 strijdbare mannen en had aan het einde van deze periode een toename van zo'n 150.000 man moeten hebben laten zien. In plaats daarvan was er een afname van 61.000. Dat gaat om een verlies van 211.000 man. Deze mannen vormen, samen met hun gezinnen, een groep van minstens één miljoen Hebreeërs die verdween tijdens de 40 jaar in de woestijn. Er wordt nergens over een ramp gerept die ernstig genoeg zou zijn om de verdwijning van zo'n groot aantal te verklaren. De enige mogelijke verklaring is dat deze groep de hoofdgroep van Israël verliet en migreerde naar andere landen.

Dit komt overeen met wat er bekend is over de geschiedenis van die periode (15e eeuw voor Chr.), want het was rond die tijd dat een menigte mensen, die beweerde dat ze van Egypte kwam, zich vestigde in Phoenicië, Azië, Minor, Kreta en Griekenland. West-Europa werd toen gekoloniseerd door een volk die Iberi of Iberiërs genoemd werd. Later migreerden zij naar Brittannië. De Iberische voorvaders van de oude Britons verschenen plotseling in de landen aan de westkant van de Middellandse zee, slechts kort na de verdwijning van een mil-

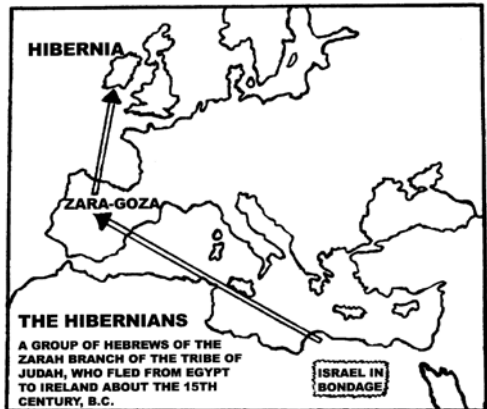
joen Hebreeërs aan zijn oostkant. Het ligt voor de hand dat ze heel goed Israëlieten zouden kunnen zijn en we zullen het bewijs leveren dat ze dat ook waren. Laten we hier nog iets anders aan toevoegen. Van de vijf Israëlitische stammen die in aantal afnamen tijdens de 40-jarige omzwervingen in de woestijn, leed de stam van Simeon het grootste verlies van zo'n tweederde van de gehele stam. Dit is interessant, want één van de belangrijkste stammen, die zich vestigde in Brittannië, werd Semoni genoemd.

De Hiberniërs

Van de vele stammen die in het verleden naar de Britse eilanden kwamen en zich vermengden met het Kelto-Saksische volk, zijn de Hiberniërs zonder twijfel de oudste. Ze vestigden zich in wat we tegenwoordig Ierland noemen, in verschillende golven al vanaf de 15^e eeuw voor Chr. Al is onze kennis van hen mager, we weten wel dat ze in Ierland arriveerden vanuit het oosten en dat ze beweerden dat ze van Egypte gekomen waren. Om vast te stellen wat hun oorsprong en voormalige identiteit was, moeten we meerdere punten in ogenschouw nemen, namelijk hun komst uit Egypte, de datum, hun naam en hun heraldiek.

Hun komst vanuit Egypte in de 15^e eeuw voor Chr. komt overeen met de datum die historici aanwijzen als de datum van de Israëlitische Exodus uit Egypte (ongeveer 1447 voor Chr.). Deze perfecte tijdsfactor toont aan dat ze Israëlieten zouden kunnen zijn die de slavernij ontvluchtten. Deze mogelijkheid wordt versterkt door hun naam "Hiberniërs", een andere vorm van "Hebrides", nog steeds de naam van de eilanden ten westen van Schotland. De stam van

De Ieren; een groep van Hebreeërs van de Zerah-tak van de stam van Juda, die vluchtte van Egypte naar Ierland rond de 15^e eeuw voor Chr.

dit woord is "Hiber" of "Hebr", en "niërs" is een Latijn-Engelse achtervoegsel dat betekent "het volk van" of "nakomelingen van". De naam Hiberniërs betekent derhalve eenvoudigweg het volk of de nakomelingen van Heber of Hebr. Daardoor is het identiek aan het woord "Hebreeërs", de naam die het Israëlitische volk droeg vanwege hun afstamming van Heber, een voorvader van Abraham.

Nu komen we bij een voorval in de vroege geschiedenis van de familie van Israël, namelijk de geboorte van Perez en Zera, tweelingzonen van Juda, de vierde zoon van Jakob-Israël. Uit Juda zou, volgens Genesis 49 : 10, de koninklijke familie spruiten. Laten we het verslag van de geboorte van deze tweeling zonen van Juda eens lezen:

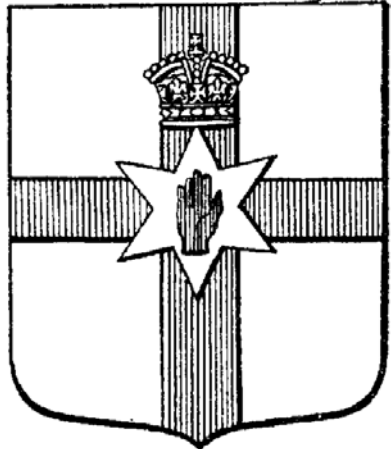
Genesis 38 : 27-30

- 27 En het geschiedde ten tijde, als zij baren zou, ziet, zo waren tweelingen in haar buik.
- 28 En het geschiedde, als zij baarde, dat *een* de hand uitgaf; en de vroedvrouw nam dezelve, en zij bond een scharlaken *draad* om zijn hand, zeggende: Deze komt het eerst uit.
- 29 Maar het geschiedde, als hij zijn hand weder intoog, ziet, zo kwam zijn broeder uit; en zij zeide: Hoe zijt gij doorgebrouwen? op u is de breuke! en men noemde zijn naam Perez.
- 30 En daarna kwam zijn broeder uit, om wiens hand de scharlaken *draad* was; en men noemde zijn naam Zera.

Volgens de oude wet van het eerstgeboorterecht zou degene van deze twee jongens waarvan werd vastgesteld dat hij de oudste was, het hoofd van de stam van Juda worden en erfgenaam van de toekomstige troon van Israël. Perez wees erop dat hij als eerste geboren werd, terwijl Zera op zijn hand wees waarom het scharlaken draad was gebonden. Het besluit werd genomen ten gunste van Perez en het was uit hem dat de koninklijke familie van Israël, het huis van David genoemd, afstamde. Blijkbaar hebben Zera en zijn nakomelingen dit besluit nooit aanvaard. Tijdens deze historische tijdsperiode trokken de meeste van Zera's nakomelingen zich af van Israël's verblijf in Egypte. De naam Zera betekent pro-

fetisch gezien "zaaien of verstrooien". (*Strongnr. 2232*) Ze trokken naar andere landen waar ze eigen koninkrijken vestigden. Zaragoza, Spanje, dat de familienaam aannam, was een richtingaanwijzer.

Volgens 1 Kronieken 2 : 6 werd één van de zonen van Zera Dara genoemd (of Darda, 1 Koningen 4 : 31). Hij stichtte de fabelachtige stad van Troje (*Homerus Iliad XX:248*). De *Columbia Encyclopedie* (pag. 468) verklaart dat de Dardanellen zeestraat en een district in Klein Azië die Dardonië werd genoemd, na hem werden vernoemd. Volgens de Britse historicus Geoffrey of Monmouth (gestorven 1154 na Chr.), reisden later zijn nakomelingen westwaarts naar Brittannië, na de val van Troje. Interessant genoeg, verklaart de proloog tot de Noorse *Prose Edda* ook dat Odin afstamde, via achttien generaties, van Thor, die de kleinzoon was van Priam, Koning van Troje. Een andere zoon van Zera werd Chalcol genoemd (1 Kronieken 2 : 6) en bereikte Ierland, het oude Hibernië, met een groep kolonisten binnen een paar jaar na het vertrek uit Egypte. (*Missing Links Ontdekt, door Dr. E. Raymond Capt, pag. 64*)

Laat ons nu deze twee plaatjes vergelijken. De Bijbel vertelt ons over Juda's zoon Zera, die geboren werd met een herkenbare "scharlaken draad" om zijn hand en die het eerstgeboorterecht werd ontzegd. Zijn nakomelingen verdwenen van het Bijbelse toneel rond de 15e eeuw voor Chr., de tijd van de Hebreeuwse exodus uit Egypte. In een opmerkelijke parallel verhaalt de ongewijde geschiedenis over de Hiberniërs (of Heber volk), die in Ierland arriveerden vanuit Egypte gedurende de 15e eeuw voor Chr. Ze vestigden zich in Ulster en vanaf die dag is het officiële embleem van Ulster een rode hand gebonden met een scharlaken koord.

Door het bewijsmateriaal van deze getuigenissen, hun oorsprong uit Egypte, de datum van hun migratie, hun naam en hun heraldieke embleem weten we dat de Hiberniërs Hebreeërs waren (Israëlieten) van de Zera-tak van de stam van Juda.

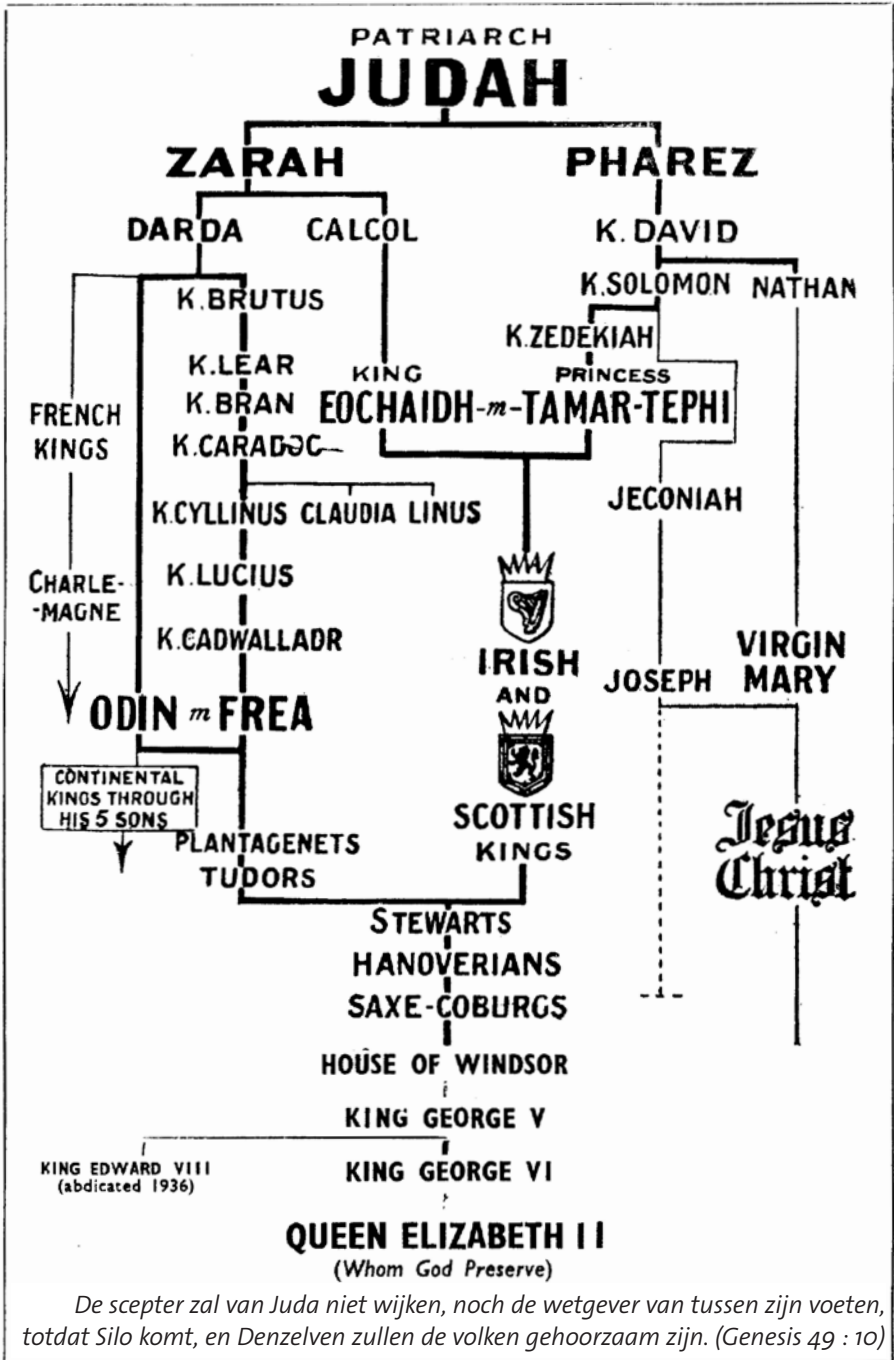

De Trojanen

Volgens de oude Griekse schrijvers werd het stad-koninkrijk, later bekend als Troje, gesticht door Dardanus. Die arriveerde in Klein Azië vanuit Egypte met een troep volgelingen in de 15^e eeuw voor Chr. Troje werd later veroverd en vernietigd door een Grieks leger in de Trojaanse Oorlog, die plaatsvond in de 12^e eeuw voor Chr. De historicus David Soren stelt in het tijdschrift *Odyssey*: "Virgils "Aeneid", dat geschreven werd tussen 26 en 19 voor Chr., is Rome's nationale epos. Het vertelt hoe een bende Trojanen onder leiding van Aeneas over de zee ontsnapt, na de bloedige Trojaanse Oorlog. De nakoelingen van deze mannen zijn de stichters van Rome." (*Nov-dec. 2000, pag. 22*) Oude legendes, verzameld door de historici Geoffrey of Monmouth en John Stowe, verklaren ook dat een grote groep mensen, geleid door een prins genaamd "Koning Brutus-de-Trojaan", arriveerde en zich vestigde op de Britse eilanden rond 1103 voor Chr. De oude *Annalen van Clonmacnoise* verklaart: "Het grootste deel van onze Ierse kronieken stemt ermee in dat de zonen van Miletus naar dit land kwamen aan het begin van de vernietiging van Troje." (*pag. 27-28*)

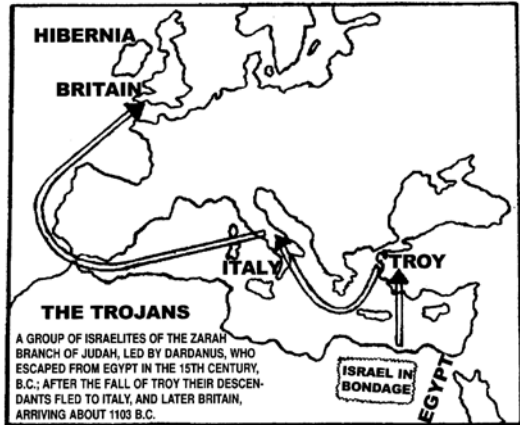
Een legende die zo oud en wijdverspreid is, met zoveel plaatselijk bewijsmateriaal, die opgetekend is als historisch feit door de oude schrijvers, moet wel een zeker waarheidsgehalte hebben. Uit het vele bewijsmateriaal kiezen we slechts drie dingen: de steen in St. Swithins kerk, Londen, waarvan wordt gezegd dat Brutus die meebracht uit Troje; de steen in Fore street, Totnes, waarop Brutus zijn voet plaatste toen hij aanmeerde in Brittannië; en de oude naam van Londen, Troynovant, oftewel Nieuw Troje. Genealogische registers zijn bijgehouden vanaf zeer lang geleden, door de Koninklijke Hoge Raad van Adel in Engeland. Daarin wordt de afstamming van de Britse koninklijke familie teruggevoerd naar Brutus, die een groep Trojanen naar Brittannië leidde vanuit het oosten; en naar zijn voorvader Aeneas, die de Trojanen leidde in hun vlucht van Troje naar Italië; en naar zijn voorvader Darda, die de Trojaanse koninklijke familie en koninkrijk stichtte. Verscheidene oude Britse en Welshe families zijn, via oude genealogische registers, ook herleid tot Brutus en Dardanus. Het bewijsmateriaal toont derhalve aan dat Brutus, die de oude Britse koninklijke familie stichtte en degenen die met hem naar Brittannië kwamen, Trojanen waren.

Wie waren dan de Trojanen? Dr. George Grote, geeft de Trojaanse genealogie in zijn boek *Historie van Griekenland*: Dardanus was de zoon van Jupiter en kleinzoon van Kronos. De oude Phoenicische historicus Sanchoniatho stelt dat Kronos de Bijbelse Jakob was: "Kronos, die de Phoeniciërs Israël noemden..." (*Cory's Oude Fragmenten*, pag. 21-22) Sanchoniatho verklaarde ook dat Kronos (of Jakob-Israël) een bijzondere zoon had "Jehud", een dun gesluerde versie van "Juda". (Hebreeuws:

"Jehuda") Juda was inderdaad zoon van Jakob-Israël en grootvader van de Bijbelse Darda (historisch Dardanus). Door te stellen dat de stichter van de Trojaanse koninklijke familie en koninkrijk, Dardanus, een nakomeling was van Jupiter, zegt dit oude document simpelweg dat hij een nakomeling was van de stam van Juda.

We willen hier nog één belangrijk stuk bewijs aan toevoegen. De bijgehouden registers van de Koninklijke Hoge Raad van Adel voeren de nakomelingen van de Britse koninklijke familie niet alleen terug, via Brutus, naar Dardanus, maar door hem naar Juda en Jakob-Israël. De Koninklijke Hoge Raad van Adel is een nationaal instituut en heeft minstens duizend jaar deze genealogische registers nauwkeurig onderhouden. Hun informatie is gezaghebbend en authentiek. De bewijsreeks is compleet. Brutus en zijn volgelingen, die de oude troon en koninkrijk van Brittannië stichtten, waren Trojanen. Nakomelingen van degenen die westwaarts vluchtten van Klein-Azië, na de val van Troje. De Trojanen, net als de Hiberniërs, waren Hebreeërs, voornamelijk van de tak van Zera van de stam van Juda, die de Egyptische slavernij waren ontvlucht.

De Trojanen. Een groep Israëlieten van de Zera-tak van Juda, geleid door Dardanus, die ontsnapte uit Egypte in de 15^e eeuw voor Chr. Na de val van Troje vluchtten hun nakomelingen naar Italië en nog later naar Brittannië. Zij kwamen daar aan rond 1103 voor Chr.

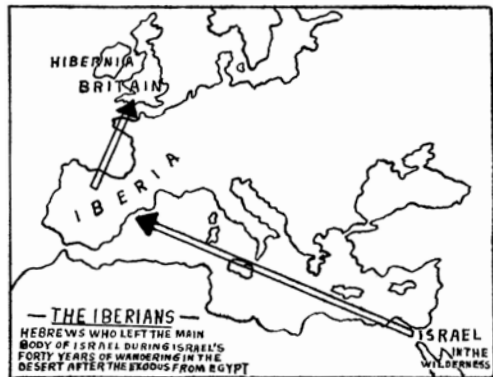

De Iberiërs

In tegenstelling tot de Trojanen die als één geheel in Brittannië kwamen, kwamen de volgende en meer talrijke aankomsten in een gestage stroom van immigratie. Dit begon kort na de aankomst van de Trojanen in 1103 voor Chr., en duurde zo'n 300 jaar voort. Deze nieuwkomers, de Iberiërs, schijnen zich over heel Brittannië te hebben gevestigd. Ze verschenen in zuidwest Europa in de 15^e eeuw voor Chr., en migreerden geleidelijk, via Spanje en Frankrijk, naar de Britse eilanden. Hier vermengden ze zich met de Trojanen, wat het basisgeslacht van het oude Britse volk werd. De *Encyclopedie van Religies (II:259)* vertelt ons: "De Iberes van de Kaukasus waren Georgiërs... In Sicilië zaten de Iberes aan de westkant... Spanje was Iberië... Tacitus [een oude Romeinse historicus] spreekt over Iberes in het westen van Engeland [Cornwall], die misschien uit Spanje kwamen". We vinden Iberiërs - Hebreërs - die minstens tot Engeland kwamen om zich te vestigen en een beschaving op te richten, want dezelfde encyclopedie vertelt ons in een andere artikel: "De zogeheten Iberiërs, waarvan wordt aangenomen dat ze een Mediterrane ras waren, zijn ook terug te vinden in Engelse langgraven, volgens Dr. Isaac Taylor".

Wie waren de Iberiërs? Laat ons het woord "Iberiër" of zoals de ouden het schreven "Iberi", eens nader bekijken. Het is slechts één vorm van de naam die in vroege tijden ook verscheen als Iberië, Ebro, Eboracum, Hebernia en Hebriden. Zonder deze verschil-

lende achtervoegsels, die toevoegingen zijn die "land van" of "volk van" betekenen, verschijnt de naam als Iber, Ebr, Ebor, Hiber of Hebr, identiek dus aan "Hebr", de stam van het woord "Hebreërs", de naam van het Israëlitische ras. Dit toont in zichzelf aan dat de Iberiërs Hebreërs waren en dus Israëlieten.

De Iberiërs. Hebreërs die de hoofdgroep van Israël verlieten gedurende Israëls veertigjarige omzwervingen in de woestijn, na de Exodus uit Egypte

Phoenicische vloot op een ontdekkingsreis

Een bestudering van de verscheidene vormen van het woord "Iberië" laat zien dat het ook wordt gespeld als "Eb" en "Heb". En omdat het eind "iërs" slechts betekent "volk" of "volk van", zien we dat de Iberiërs het volk van Eber of Heber waren. De Israëlieten waren ook het volk van Eber of Heber (Hebreeërs) vanwege hun afstamming van Heber. Zie ook "Heber" in het nieuwe testament. (Lukas 3 : 35) Door de naam die ze droegen is het duidelijk dat onze Iberische voorvaders Hebreeërs of Israëlieten waren.

Volgens *McClintock & Strongs Encyclopedie (III:20)*, was de patriarch Heber de "stichter van het Hebreeuwse ras", wat aangeeft dat het woord "Hebreeër" betekent: "een nakomeling van de patriarch Heber". Dit bewijs wordt ondersteund door een artikel in *Bijbels Archeologisch Beoordelingsmagazine*, dat verklaarde: "Taalkundig gezien is het Bijbelse "Ibri" (Hebreeër) een etnicon, zoals "amoriet". Genesis 14 : 13 (*Nov-dec., 1991, pag. 59*) Een etnicon is een familie-, stams- of raciale aanduiding. De vers waarnaar gerefereerd wordt in Genesis spreekt over "Abraham de Hebreeër". M.a.w. Ibri, Iberi, Eber en Heber zijn allemaal variaties van de naam van de Hebreeuwse patriarch en zijn nakomelingen.

Vroege handelaren

De naam "Hebreeër" kreeg als extra betekenis die van een "immigrant" of "kolonist", vanwege de koloniserende geest van dit volk. *McClintock & Strongs Encyclopedie (IV:128)* voegt hieraan toe dat de naam "Hebreeër" ging betekenen "iemand van de overzijde, dat wil zeggen... immigrant". De bijbelvertaler Ferrar Fenton wees erop dat in 1 Samuël 4 : 6 "Eberim, wanneer vertaald, "kolonisten" betekent, een passende term om gebruikt te worden voor de Filistijnen of de Israëlieten, die eigenlijk kolonisten waren in Palestina." De Bijbel bevestigt de koloniseringsdrang van de Hebreeërs, want Genesis 49 : 13 profeteert dat de Israëlitische stam van "Zebulon zal aan de haven der zeeën wonen en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon", dat een voornamelijk havenstad was aan de Middellandse zee. Vergelijkbaar vraagt Richter 5 : 17: "en Dan, waarom onthield hij zich in schepen! Aser zat aan de zeehaven, en bleef in zijn gescheurde plaatsen". Bij het woord "plaatsen" staat letterlijk "kreken" of "rivieren", dus spendeerde de stam van Aser een groot deel van haar tijd aan zeilexpedities. Vele profetieën spreken over de Hebreeuwse expansiedrift langs de zeeroutes: "Uw

weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren". (Psalmen 77 : 19) "En Ik zal zijn hand in de zee zetten, en zijn rechterhand in de rivieren". (Psalmen 89 : 25) "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting". (Psalmen 2 : 8) "En hij zal heersen van de zee tot aan de zee..." (Psalmen 72 : 8) "Zijn zaad zal in vele wateren zijn". (Numeri 24 : 7)

De *Universele Joodse Encyclopedie* (I:316) verklaart: "In de tijd van Salomo, kwamen Phoeniciërs, vergezeld door Hebreërs, al tot Engeland... Engeland was derhalve bekend bij de Israëlieten en ze hebben wellicht daar hun heil gezocht na de val van hun koninkrijk [door de Assyriërs, 721 v.Chr.]". Hoe wonderbaarlijk zijn deze beloftes van zeemigratie en kolonisatie vervuld! Een van de grootste Keltische geleerden was Dr. (later Sir) John Rhys. In zijn boek *Keltisch Brittannië* verklaart hij: "Ierland was bekend als Iberion... De voorvader die haar zijn naam gaf... wordt afwisselend genoemd... Iber, Emer en Heber". (pag. 262-3) Rhys behandelt ook vroege Keltische namen en raadt ons aan om ze met: "Semitische namen te vergelijken" en met "het Hebreeuws". (pag. 259-260) De Hebreeuwse oorsprong van de Iberiërs wordt dus zowel door de Bijbel als de geschiedenis goed gestaafd.

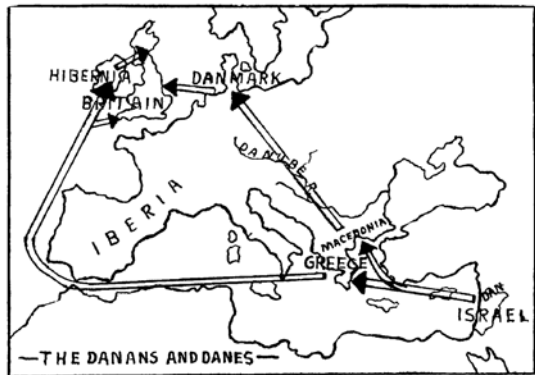

Phoenicische gallei, een model tentoongesteld in de Commercial Museum, Philadelphia. Gebaseerd op de Sennacherib reliëf opgegraven bij Layard

De Dananen

Nu zullen we de oorsprong van de volgende groep die in Brittannië aankwamen bekijken: de Dananen of Danoi, die naar Ierland, Cornwall en gedeeltes van Noord-Brittannië (Schotland) migreerden op verschillende momenten tussen 1200 en 800 voor Chr. Volgens de oude Ierse tradities kwamen deze Dananen uit Griekenland. Deze bewering wordt bevestigd door het feit dat een belangrijk deel van de Dorische Grieken Dananen of

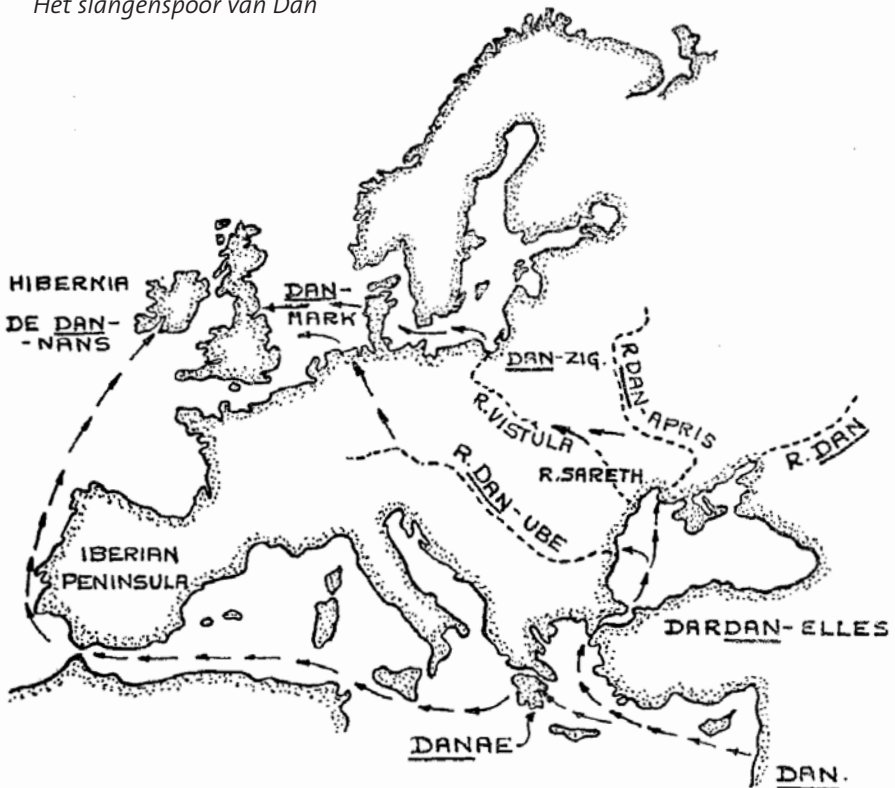
Danoi genoemd werden. In een werk dat *De Annalen van Ierland* heet, lezen we: "De Dananen waren een zeer beschaafd volk, zeer bedreven in architectuur en andere kunsten, vanwege hun lange verblijf in Griekenland en hun relaties met de Phoeniciërs". In een ander werk, *Het Psalmboek van Cashel*, wordt hetzelfde beweerd. Ook moderne historici aanvaardden de Griekse identiteit van de Dananen. In *Keating's Historie van Ierland* lezen we: "De Dananen waren een volk van grote geleerdheid en rijkdom. Ze verlieten Griekenland na een oorlog met de Assyriërs en vertrokken naar Ierland en ook naar Denemarken". Professor Fleure zegt dat de vroegste geschiedenssen een link leggen tussen de Dananen en de Griekse Danoi en Spartanen. Ook W.E. Gladstone koppelt in zijn *Juventus Mundi* de Danoi van Griekenland aan de Dananen van Ierland. Daar deze connectie een geaccepteerd feit is binnen de geschiedenis, rijst nu de vraag: Wie waren deze Dananen of Danoi?

De naam van de Dananen in de oude taal van Ierland is "Tuatha de Danaan", wat letterlijk betekent "stam van Dan". (Het woord "Tuatha" betekent "stam".) Dit geeft aan dat de Dananen Israëlieten waren, want waar behalve in Israël was er ooit een stam van Dan? Het is zeker dat de stam van Dan uit Palestina verdween op een vroeg tijdstip, want bij bestudering van de boekrol van stammen zoals gegeven in Openbaring hoofdstuk 7 blijkt dat Dan ontbreekt. Haar verdwijning komt overeen met de aankomst in Griekenland van de Doriërs, van wie de Danoi de hoofdgroep was. Als verklaring op de verdwijning van Dan uit Palestina zegt Eldad Hadani, een klassieke 10^e eeuwse na Chr. en Joodse historicus: "In Jero beams dagen weigerde Dan zijn broeders bloed te vergieten. En liever dan te vechten tegen Juda, verliet hij het land en ging als groep naar Griekenland en Denemarken". Denemarken heette oorspronkelijk "Dannemark", of "Dans land". In de *Vetus Chronicon Hospice* lezen we: "Denen en Jutten zijn joden van de stam van Dan".

William Camden, "de vader van Engels historie", wijst in zijn 16e eeuwse werk *Britannia* naar een andere historicus van zijn dagen: "Postellus... bestempelt de oorspronkelijke bewoners van Ierland daarom als Hebreeërs, zodat Irin zoveel betekent als Iurin, wat betekent "het Jodenland". De Joden zijn voorwaar, zeide hij, de meest wijze wijsgeren en geleerde filosofen, die door hun kennis wisten dat het Wereldrijk gevestigd moest worden in de sterkste hoek, namelijk in het Westen." Ze maakten zich derhalve meester van die gebieden, waaronder als eerste Ierland. Ook de Syriërs en de Tyriërs wilden daar het fundament van hun toekomstige rijk leggen, en ze deden al wat ze konden om deze gebieden te bevolken". (*Hibernia, Ierland, pag. 61*) Dit toont aan dat de vroege kolonisatie van Ierland door mensen van Hebreeuwse oorsprong bekend was en geleerd werd door mensen in zijn dagen.

Het slangenspoor van Dan

"Dan zal een slang zijn aan den weg... Op uw zaligheid wacht ik, HEERE!" (Genesis 49)

Dr. Robert Latham was een van de meest gerespecteerde autoriteiten van de 19e eeuw, en hij verklaarde zeer stellig dat de Dananen van Griekenland de Israëlitische stam van Dan waren. In zijn *Etnologie van Europa* merkt Latham op: "Ik denk niet dat de naamgever [dat is stichter] van de Danai iemand anders was dan die van de Israëlitische stam van Dan. We zijn echter zo gewend om onszelf te beperken tot Palestijnse grond in onze beschouwing van de geschiedenis van de Israëlieten, dat we ...hun mogelijke aandeel in de alledaagse geschiedenis van de wereld negeren".

De overleden Cyrus Gordon (1908-2001) werd de leidende Amerikaanse archeoloog van de twintigste eeuw genoemd door het *Bijbelse Archeologische Tijdschrift* in maart 1996. In zijn boek *Voor Columbus* stelt hij vast dat de Danai en Dananen de Bijbelse stam van Dan waren. Gordon verhaalt: "Een groep zeevaarders droeg de naam 'Dan'. De Bijbel vertelt hoe een deel van de zeevarende (Richteren 5 : 17) Daniëten hoorde bij het stammenstelsel van oud Israël... De Daniëten waren wijd verspreid. Cyprus werd Ia-Dnan genoemd: 'Het eiland van Dan(an)'. Hetzelfde volk werd Danuna genoemd en onder deze naam verschijnen zij als heersers van het Plein van Adana in Silicië. Griekse traditie wil dat hun naamdragende voorvader Daaos (Dan) migreerde van de Nijldelta naar Griekenland..." (pag. 108) Opmerkelijk is dat de Israëlieten inderdaad emigreerden uit Egypte. De *Encyclopedie Judaica* (5:1257) citeert een vooraanstaande Israëlitische Archeoloog Y. Yadin, die verklaart: "...Er is een nauwe verwantschap tussen de stam van Dan en de stam van Danaoui wiens leden duidelijk zeevaarders waren." Deze encyclopedie vertelt ons ook: "De naam Dan moet worden beschouwd als een afkorting van Dan(ann)iel of iets dergelijks". (5:1255) Cyrus Gordon voegde hier aan toe: "Ook Virgil beschouwde de Grieken als 'Danai'. Stoutmoedige geleerden zien de invloed van de Daniëten in Ierse folklore... en in de naam van Danmark ('Denemarken'): het land van Dan..." (pag. 111)

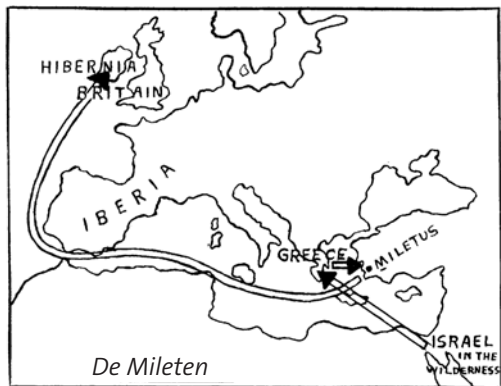
Dus is het zeker dat de Dananen (Danann, Danaoui) van Ierland, Cornwall en Schotland, de Danaoui (Danai, Danoi, Danae) van Griekenland, zowel als de Denen van Denemarken, Israëlieten waren van de stam van Dan. Appendix 7 bevat, onder andere, waardevolle citaten uit de geschriften van Dr. Robert Latham en Dr. Cyrus Gordon over dit Hebreeuwse verband.

De Mileten

Volgens de documentatie van oude Ierse schrijvers viel een volk met de naam de Mileten een aanzienlijk stuk van Ierland binnen en vestigde zich hier in de 5e eeuw voor Chr. Daar er geen bewijs lijkt te zijn dat dit volk eerder in één van de nabijgelegen landen woonde, moet het over zee gekomen zijn, van een verder gelegen land. Is er iets in de geschiedenis te vinden dat aantoont dat een volk genaamd de Mileten ooit ergens anders woonde en zo ja, of er iets heeft plaatsgevonden waardoor ze gedeeltelijk of allemaal migreerde naar een nieuwe verblijfplaats? In antwoord op deze vraag wijzen we naar Milete, de grootste zeehaven en handelsstad van de oude Griekse wereld. Die stad lag in de Griekse kolonie Ionië, in Klein Azië. Dit volk werd ook Mileten genoemd. In 494 voor Chr. werd deze grote stad verwoest door de Perziërs. Al werden veel inwoners gedood in de strijd en anderen weggevoerd in ballingschap naar Perzië, een aanzienlijk aantal van hen wist te ontsnappen over zee, naar het westen van de Middellandse zee. Wij opperen dan ook dat het opduiken in Ierland van een volk genaamd Mileten, zo kort na deze gebeurtenis, stevig bewijs levert van het feit dat de Mileten van Ierland de Ionische Grieken waren van Milete.

Een interessant detail dat hiermee verband houdt, is dat een Dorische Griekse kolonie dichtbij Milete een zelfde lot onderging. Deze kolonie was één van de drie stamgroepen van de vroege Grieken en sprak een Grieks dialect genaamd Dorisch. Toevalligerwijs arriveerde rond hetzelfde tijdstip dat de Mileten naar Ierland kwamen een volk in Schotland, van wie de nakomelingen onder andere een dialect spreken dat Dorisch heet. Eén van de eilanden ten westen van Schotland heet Iona, wat bijna identiek is aan de naam Ionië in Klein Azië. Wie waren dan deze oude Mileten (of Ioniërs) en Doriërs die blijkbaar naar Ierland en Schotland kwamen?

Volgens het bewijs dat we eerder leverden, emigreerden bijna één miljoen Israëlieten uit Israël gedurende de veertigjarige omzwervingen in de Wildernis van de Sinaï, na de Exodus uit Egypte. Een grote groep van hen migreerde westwaarts. Dit zijn de Iberiërs van West-Europa en Brittannië. De hoofdgroep, waar de Grieken van afstamden, kwam rond deze tijd in Griekenland aan en beweerde uit Egypte gekomen te zijn. De oude koningen van de Griekse staten voerden allemaal hun afstamming terug tot Saturn (Kronos) die, volgens de Phoenicische historicus Sanchoniatho, "Israël" genoemd werd. De gerenommeerde Ierse historicus A.M. Sullivan verschaft nog meer connecties tussen de Mileteten en de Hebreërs in *Het Verhaal van Ierland*. Hij zegt: "De Miletische kolonie... was een Oosters volk... Ze hadden van land tot land getrokken, van de oevers van Azië over de enorme oppervlakte van Zuid-Europa. En bij al hun omzwervingen hielden ze de Heilige Vaandel omhoog die hen continu herinnerde aan hun oorsprong en hun missie, namelijk de zegening en belofte gedaan aan hun ras. Deze gevierde banier, de 'Heilige Vaandel van de Mileteten', was een vlag waarop een dode slang en de staf van Mozes waren afgebeeld..." (pag. 12) De Mileteten voerden hun voorgeslacht terug tot 'Gadelius', wiens grootvader "de koning van Scythië" was. (pag. 13) Opmerkelijk genoeg was Gad een zoon van de partriarch Jakob en zijn nakomelingen vormden één van de stammen van Israël. Het Griekse woord "Scythië" wordt afgeleid van het Semitische "Skutha" en het Perzische "Saca", die termen zijn voor de Israëlieten. En alsof dit nog niet genoeg toeval was, was het slangensymbool een heraldiek familie-embleem van de Israëlitische stam van Dan (Genesis 49 : 17), wiens nakomelingen door de vooraanstaande moderne Amerikaanse archeoloog Cyrus Gordon zijn teruggevoerd tot de Tuatha de Danaan van het oude Ierland!

Hier ziet u een tekening uit Professor Sullivans boek van de Ierse Miletische Koningin Scotia, die met de "slangenbanier" zwaait, het embleem van de Bijbelse stam van Dan. De slang van Dan wordt ook afgebeeld en besproken in W.H. Bennetts geïllustreerde bijbehorende boek in kleur *Symbols Of Our Celto-Saxon Heritage* pag. 26-27.

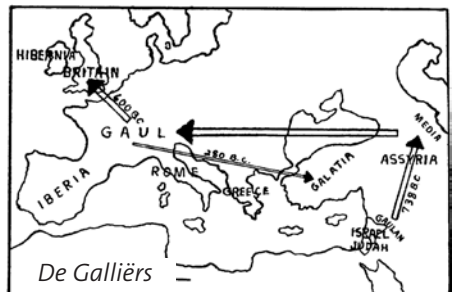

De Galliërs

Kort na 600 voor Chr., migreerde er een nieuwe golf van onze voorvaders naar de Britse Eilanden. Deze nieuwkomers waren de Galliërs, ook wel de Kelten genoemd, die, na hun migratie uit het gebied rond de Zwarte zee, zich hadden gevestigd in West-Europa. Steeds verder noordwaarts gedreven door het zich uitbreidende Romeinse Wereldrijk en westwaarts door andere volkeren van het oosten, stak de meerderheid van hen over naar Brittannië en Hibernië (Ierland) waar ze werden herenigd met eerder aangekomenen, de Hiberniërs, Iberiërs, Trojanen en Dananen. Het tot nu toe geleverde bewijs toont duidelijk aan dat deze eerder aangekomen volkeren Israëlieten waren. Nu zullen we onderzoeken of de Galliërs wellicht dezelfde oorsprong hadden. Het eerste dat we op moeten merken is, dat de Galliërs in West-Europa aankwamen ongeveer 120 jaar nadat de Assyriërs Israël hadden overwonnen en weggevoerd naar Noord-Assyrië en Medië. Verder is het zo dat 3,5 deel van de stammen ongeveer 20 jaar voor de anderen weggevoerd werd. Als deze stammen Galliërs waren, hadden ze dus ongeveer 140 jaar om West-Europa te bereiken rond 600 voor Chr. Onze Gallische voorvaders gaven gewoonlijk de plaatsen in alle nieuwe landen waar ze kwamen dezelfde namen. Galicië bijvoorbeeld, een provincie in Polen, Galicië, een provincie in Spanje, Galatië in Klein Azië en Gallië, de oude naam van Frankrijk, markeren hun wijdverspreide migraties. Maar de connectie houdt niet daarmee op. Een gedeelte van het land van Israël werd ook Gallië genoemd en uit dit gebied kwamen de 3,5 stammen, die het eerst overwonnen en weggevoerd werden naar Assyrië en Medië.

Palestina werd in oude tijden verdeeld in vier provincies: één grote provincie Kanaän en drie kleinere. Deze drie waren: Galilea in het noorden en Gilead en Gaulan (Golan) ten oosten van de Jordaan. Tijdens hun eerste aanval op Israël veroverden de Assyriërs slechts deze drie kleinere provincies. De eerste Israëlieten die weggevoerd werden in ballingschap kwamen uit deze drie provincies, wier namen slechts

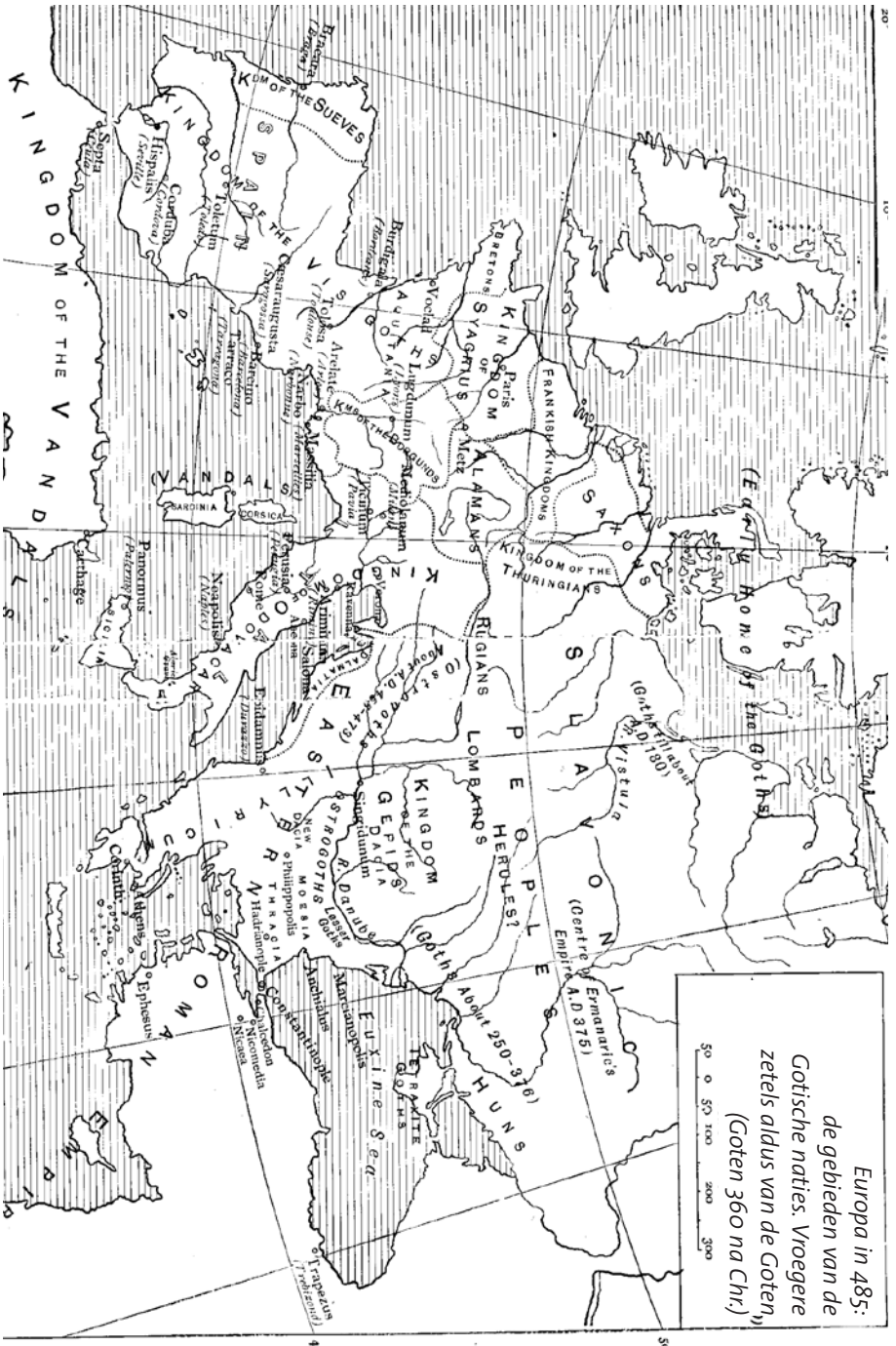

verschillende vormen zijn van het Hebreeuwse woord "Gal" of "Gaul", GALilea, GILead, en GAULan. Deze mensen, verbannen van de rest van Israël, zouden "de Ballingen" genoemd worden, dat in het Hebreeuws "GALuth" is. Door de naam die ze droegen verkondigden onze Gallische voorvaders hun Israëlitische oorsprong. Ze waren "de Ballingen", de Galut, Galatiërs of Galliërs van het land van Gal of Gaul in Israël. De 19e eeuwse historicus Samuël Lysons stemt hiermee in en zegt in zijn boek *Onze Britse Voorvaders*: "... de Galliërs... afgeleid van [de Hebreeuwse woorden] Gal, Gul". (pag. 174) Een interessant uittreksel van dit boek, dat de oorsprong van het woord "Gallië" bespreekt, wordt gevonden in appendix 8. Dat deze vaststelling van hun identiteit zeker is, bewijst Paulus' Brief aan de Galaten. Deze Galaten waren nakomelingen van de Galliërs, die de hoofdgroep in West-Europa

*Gotische
gevangenen.
(van de Zuil
van Constan-
tinopel)*

hadden verlaten. Ze hadden zich weer oostwaarts gekeerd en waren door de Romeinse scheidslijnen gebroken en hadden hun weg geforceerd naar Centraal-Europa en Griekenland. Uiteindelijk vestigden ze zich in Galatië in Klein Azië, rond 280 voor Chr., zo'n drie eeuwen voor de komst en aanvaarding van het Evangelie. Als Paulus hen schrijft over de besnijdenis en ceremoniële wetten, zegt hij dat ze hier eerder aan onderworpen waren geweest (Galaten 4 : 9, 5 : 1). Er is slechts één volk dat ooit onderworpen was aan deze wet en dat waren de Israëlieten. Hieruit kunnen wij opmaken dat Paulus de Israëlitische identiteit van de Galliërs bevestigt. "Degenen [van Galatië] die uit het geloof zijn, zijn Abrahams kinderen". (Galaten 3 : 7) Overtuigend bewijsmateriaal uit zowel de Bijbel als de geschiedenis, toont de Israëlitische oorsprong aan van onze Gallische voorvaders.

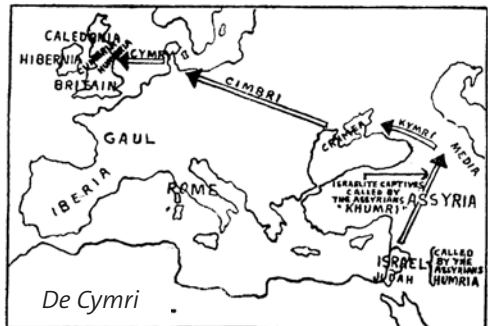
Europa in 485:
de gebieden van de
Gotische naties. Voegere
zetels aldus van de Gotten,
(Gotten 360 na Chr.)

De Cymri

De mensen uit Wales noemen zichzelf, en dat deden de oude Britons van wie ze afstammen ook, in hun eigen taal "Cymri". Toch zijn de Cymri slechts één van de stammen die migreerde naar oud Brittannië en zich daar vermengde en bekend werd als "Britons". De eigenlijke Cymri waren een volk bekend bij de Romeinen als Cimbri. Ze kwamen van de Krim en de noordelijke oever van de Zwarte zee, migreerden over Europa en vestigden zich voor een tijd in Denemarken. Later, waarschijnlijk rond 400 voor Chr., staken de meesten van hen over naar Brittannië. Historici zijn het er over eens dat de Cymri een Keltisch volk was en nauw verwant aan de Galliërs. Het bewijs dat eerder is aangereikt toont duidelijk aan dat de Galliërs Israëlieten waren. Daaruit volgt dat, daar ze van hetzelfde ras waren, de Cymri ook Israëlieten moeten zijn geweest.

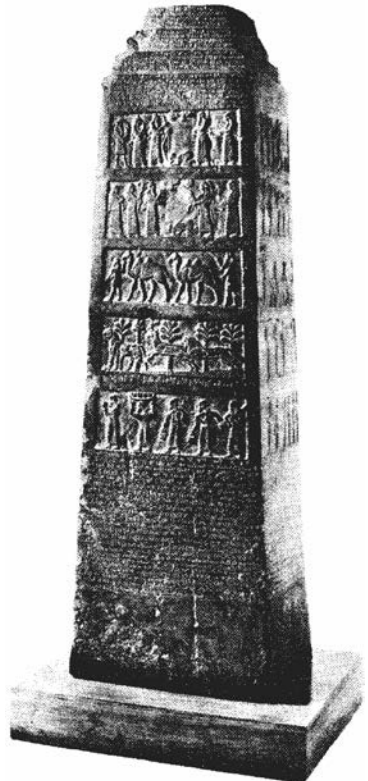
De eerste verschijning van de Cymri in de geschiedenis valt samen, in tijd en plaats, met de verdwijning van de Israëlieten. De Assyriërs veroverden Israël tussen 745 en 676 voor Chr. en deporteerden het volk naar Noord-Assyrië en Medië, bij de zuidelijke landtong tussen de Zwarte Zee en Kaspische Zee. Het Assyrische wereldrijk verzwakte gedurende de 7^e eeuw voor Chr., en viel uiteindelijk in 612 voor Chr., toen een coalitie van Meden en Scythiërs ("Saka" genoemd) hun steden bestormden. Na de instorting van Assyrië herwonnen de Israëlieten hun vrijheid en braken in stammen en clans op en migreerden noordwaarts naar het gebied voorbij de Zwarte Zee. Verscheidene grafstenen in de Krim bewijzen zonder enige twijfel dat een groot aantal Israëlieten daar toen woonde. Ons inleidend hoofdstuk toonde drie van deze grafstenen met de vertaalde Hebreeuwse opschriften.

Het is duidelijk dat Israëlieten en Cymri gewoon twee namen zijn voor één volk. Deze conclusie wordt onderstreept door de naam "Cymri" zelf. Historicus Sharon Turner verklaart in *Historie*

van de Anglo-Saksen (1:5) dat dit woord uitgesproken wordt als "Kum-ree" of "Kumri", wat identiek is aan de naam die de Assyriërs hun Israëlitische gevangenen gaven. Assyrische geschriften in het Britse museum noemen in de beschrijving van de verovering van Israël het land "Humria" en het volk "Khumri" of "Kymri", zegt vroeg 20^e eeuwse archeoloog Dr. Henry Sayce in zijn gerespecteerde werk *Meerdere aanmerkingen en het Oordeel van de Monumenten* (pag. 396). De naam "Kumri" ontwikkelde zich als de Assyrische vorm van de naam Omri, de Hebreeuwse koning die Gods wetten verving door zijn eigen wetten. Alan Millards werk uit 1985, *Schatten uit Bijbelse Tijden*, is een moderne studie die ditzelfde verifieert. (pag. 31, 119-120) Het woord "Cymri" is simpelweg het Assyrische woord voor "Israëlieten". De befaamde 19^e eeuwse archeoloog Sir Henry Layard herontdekte de oude Assyrische steden en merkte op: "Sargon wordt op de monumenten van Khorsabad 'de overwinnaar van Samaria en van het gebied van Beth Khumri' genoemd... Daar Samaria zeer waarschijnlijk gebouwd werd door Omri zou het eigenlijk, naar algemeen Oosters gebruik, naar haar stichter, 'Beth Khumri' moeten zijn genoemd, oftewel het huis van Omri". (*Ontdekkingen te midden van de Ruïnes van Assyrië en Babylonie*, hoofdstuk 26) In verband hiermee moeten we opmerken dat de Cymri het gedeelte van Brittannië waar ze zich eerst vestigden "Humbria" noemden, het Assyrische woord voor Israël gebruikend. Later adopteerden ze de Latijnse vorm van het woord en noemden ze andere delen van Brittannië waar ze woonden "Cumbria" of "Cambria", tegenwoordig bekend als Wales.

De befaamde Zwarte Obelisk van Shalmaneser, hier afgebeeld, wordt tentoongesteld in het Britse museum, en laat zien dat de Assyrische koningen Israël de "Khumri" noemden. In Appendix 2 hebben we Koning Shalmanesers eigen verslag van zijn veldtocht tegen de Israël-Khumri

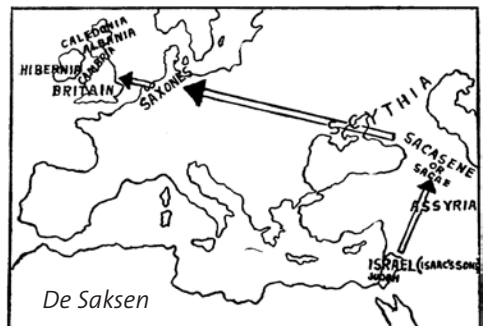

toegevoegd, zoals opgetekend in de gezaghebbende serie *Heilige Boeken en Vroege Literatuur van het Oosten*. Zo wordt de oorsprong van een ander deel van onze Keltische voorouders teruggevoerd tot Israël. De Cymri waren Israëlieten die de naam "Khumri" behielden. De naam die hen gegeven werd door de Assyrische veroveraars. Nadat ze hun vrijheid hadden herwonnen, migreerden ze naar de noordelijke oever van de Zwarte zee, hun naam gevend aan de Krim (Kymrea). Later migreerden ze naar Denemarken waar de Romeinen hun Cimbri noemden. En nog later staken ze over naar Brittannië, om met andere takken van het Israëlitische volk verenigd te worden. Appendix 10 verschaft een kaart van Israëls route door het Kaukasusgebergte naar de gebieden van de Krim in Zuidwest-Europa.

De Saksen

Na de komst van de Cymri rond 400 na Chr. volgde er in een periode van zo'n 800 jaar geen belangrijke migratie meer naar Brittannië. Later in deze periode vielen de Romeinen een deel van het land binnen en bezetten het, maar dit was slechts voor militaire doeleinden. Maar weinige Romeinen vestigden zich in Brittannië en alle militaire strijdkrachten werden teruggetrokken rond 410 na Chr. De volgende permanente bewoners die naar Brittannië kwamen waren de Saksen. Ze begonnen rond het jaar 450 vanuit Noordwest-Duitsland en Zuid-Denemarken te komen. Ze waren verdeeld in een aantal stammen, waarvan één, de Angelen, de begrippen Engeland en Engels gaven. Er werd fel weerstand geboden tegen de Saksische invasie door de Britons. Deze strijd duurde bijna twee eeuwen, maar toen er meer en meer Saksen arriveerden, verdreven ze de meeste Britons naar de noordelijke en westelijke delen van het land en naar het gebied van Bretagne in Noordwest Frankrijk.

We stelden al eerder vast dat de oude Britons Israëlitisch van oorsprong waren. En nu rijst de vraag of deze nieuwkomers ook Israëlieten waren. Terwijl we deze

vraag overdenken, moeten we eerst opmerken dat de Saksen, die naar Brittannië kwamen vanuit Duitsland en Denemarken, daar niet oorspronkelijk vandaan kwamen. De Saksen migreerden eerst naar West Europa, vanuit hun voormalige geboorteplaats ten oosten van de Zwarte zee. Historici, zowel oude als moderne, stellen vast dat ze nakomelingen waren van de Sacae, een volk dat naar Oost-Europa kwam vanuit Medië, kort na 700 voor Chr. Dit is belangrijke informatie, want dat tijdstip komt overeen met de periode waarin de Israëlieten gevangen werden genomen en naar Medië werden gebracht. We weten dat ze binnen een paar jaar na hun verbanning hun vrijheid herwonnen en noordwestwaarts trokken naar Europa.

Zo zien we dat Israëls graf de geboorteplaats was van de Saksen. Want de Saksen verschijnen voor het eerst in de geschiedenis terwijl ze naar Oost-Europa komen vanuit Medië, kort na 700 voor Chr. en de Israëlieten verdwenen kort na 700 voor Chr., terwijl ze migreerden naar Oost-Europa vanuit Medië. Twee dergelijke grote migraties in dezelfde periode en op dezelfde plek lijken nauwelijks waarschijnlijk. Het lijkt voor de hand te liggen dat ze identiek waren en dat de Saksen Israëlieten waren, onder een nieuwe naam. Eerste klinkers werden vaak weggelaten in de Semitische talen. De stad

Istanbul bijvoorbeeld is ook bekend onder de naam "Stambole". De historicus Paul MacKendrick schreef in *De Iberische stenen spreken* (pag. 26) dat de stad Lissabon op het Iberisch (Spaanse) schiereiland oorspronkelijk bekend stond als "Olisipo" en dat de eerste klinker, na verloop van tijd, weg werd gelaten. Omgekeerd was het zo dat, aan het eind van een woord, de Semitische taal "vaak een aleph [letter "a"] toevoegde aan woorden die in het Hebreeuws eindigden op een medeklinker". (Sir William Drummond, *Oorsprongen*, pag. 52) Op deze wijze werd de naam Izak: "Saca", "Saka" of "Sacae".

De grootste historicus op het gebied van de Saksen, Sharon Turner, voerde het woord "Saksen" in *Historie van de Anglo-Saksen, (1:100-101)* terug tot de woorden "Sacae-Suna", wat betekent "Zonen van de Sacae". Hij beweerde: "[De Romeinse geograaf] Ptolomeüs spreekt over een Scythisch volk, die voortkwam uit de Sakai, een volk dat zich de Saxones noemde... Een redelijke etimologie van het woord Saksen lijkt te zijn: Sakai-Suna, of de "zonen van de Sakai", dat afgekort werd tot "Saksun", dat hetzelfde klinkt als Saksen." Eén van de grootste literaire geleerden, John Milton, verbond in zijn *Historie van Brittannië* de oorsprong van de anglo-Saksen ook aan de Saka en het Midden-Oosten met de volgende woorden: "Zij waren een volk, dat goede schrijvers beschouwden als afstammelingen van de Scythiërs of Saka, daarna Sacasons genoemd, die met een golf van andere naties naar Europa kwamen rond de tijd van het verval van het Romeinse Rijk".

De naam "Saksen" betekent derhalve "Zonen van Izak". Deze naam voor Israël werd al geprofeteerd in:

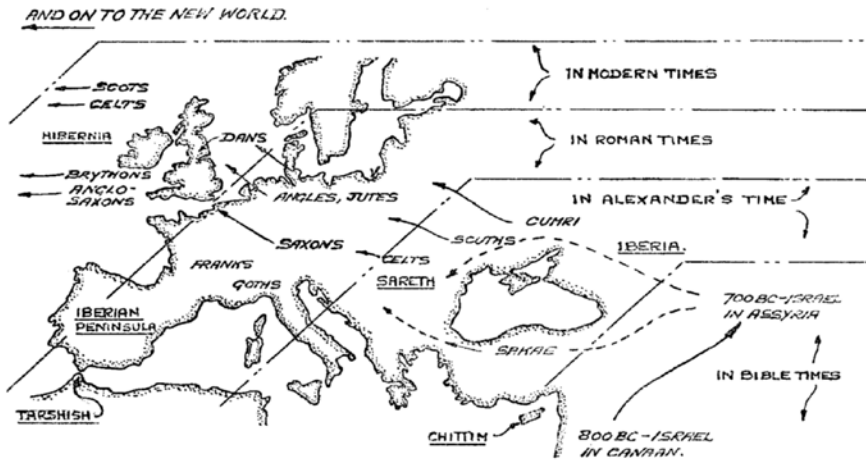
Genesis 21 : 12

12 Maar God zeide tot Abraham: Laat het niet kwaad zijn in uw ogen, over den jongen, en over uw dienstmaagd; al wat Sara tot u zal zeggen, hoor naar haar stem; want in Izak zal uw zaad genoemd worden.

In Amos 7 : 16, geschreven rond de tijd van de ballingschap van Israël, worden Abrahams nakomelingen "het huis van Izak" genoemd (vergelijk met Romeinen 9 : 7 en Hebrëen 11 : 18). De Israëlieten kregen die naam vanwege hun afstamming van Jakob-Israël, maar ze werden later Izak genoemd, naar de naam van Jakobs vader. Ze werden niet zozeer bekend

als het volk Israël, maar als het Izak volk of Saac volk. Dat is wat het woord Sacae betekent: het Sac volk. Daar het woord "Saksen" slechts een Engelse vorm is van "Sacae", volgt hieruit dat we in hun naam zelf bewijs vinden van de Israëlitische identiteit van de Saksen.

De migraties van Jozef-Israël. De pijlen tonen historische routes. De gestippelde pijlen tonen routes zoals beschreven in II Esdras 13

"Ik heb voor Israël een plaats bereid... en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer verdrucken" (II Samuël 7)

Afdoend bewijs wordt ook aangereikt door historici van het Perzische Rijk. De *Encyclopedie van Religies* levert bewijsmateriaal uit oude Perzische bronnen dat de Saksische stammen hun oorsprong vonden in Medo-Perzië, op dezelfde plaats waar de verloren stammen van Israël verdwenen uit de geschiedenis. Ze verklaren: "De Mazdeïsche schrijver van het zendgeschrift *Vendidad*, waarschijnlijk van vóór 500 voor Chr., spreekt over... de 'Arische bakermat' die aan de 'zuivere rivier Daitya' zou liggen, waarmee vanouds de Araxes wordt bedoeld, die vlak langs de berg Ararat oostwaarts stroomt naar de Kaspische zee". Opmerkelijk is dat de Bijbelse Apocriefe boeken in 2 Esdras 13 : 40-46 stellen dat de verloren stammen van Israël "de Araxes overstaken" en noordwaarts reisden. Het huis van Israël en de Saksen namen dus exact dezelfde route naar Europa, op hetzelfde tijdstip. Om preciezer te zijn: ze begonnen hun reis als "Saca-Suna" of "Zonen van de Saca" en eindigden in Europa als de "Saksen". De *Encyclopedie van Religies* vervolgt met: "...

Dit wijst op een tocht door de Kaukasus... Als de overlevering betrouwbaar is dat de Daitya rivier de Araxes is, waren deze Ariërs Mediërs". (I:154) Deze encyclopedie redeneert als volgt: Omdat de Saksen uit Medo-Perzië kwamen, moesten ze vermomde Medo-Perzen zijn! Maar deze conclusie is onjuist. De Perzen maken melding van een militaire veldslag met de Saka en dat geeft aan dat ze niet hetzelfde volk waren. Het kwam niet bij de auteurs van de encyclopedie op dat de Saksen een ander volk zouden kunnen zijn dat als ballingen gezonden werd naar Medië, namelijk het verloren huis van Israël.

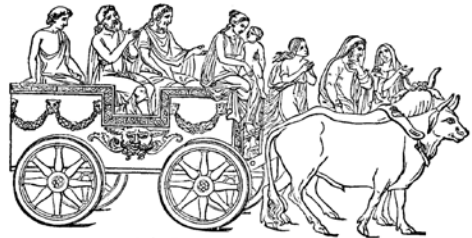

Een Scythische soldaat en een Scythische generaal

Historicus Sharon Turner onderschrijft de Medo-Perzische connectie door te zeggen: "Het belangrijke feit dat een deel van Armenië Sakasina heette, wordt genoemd door [de oude Romeinse historicus] Strabo, en lijkt onze oorspronkelijke voorvaders een geografische plek te verschaffen, en een verklaring te bieden voor het feit dat er Perzische woorden in de Saksische taal voorkomen. Ze moeten naar Armenië zijn gekomen uit de noordelijke gebieden van Perzië". (*Historie van de Anglo-Saksen*, I:100-

101) De oude Saksische taal bevatte honderden Medo-Perzische woorden, wat er op wijst dat de voorvaders van de Saksen redelijk lang in Medo-Perzië woonden voordat ze migreerden door het Kaukasusgebergte naar Europa.

Historicus Sharon Turner biedt nog meer bewijs dat de moderne Anglo-Saksische volkeren afstammen van de oude Saka, waarvan we al vastgesteld hebben dat ze de verloren stammen van het huis van Izak zijn. Turner zegt: "Deze plunderende Sakai of Saka-Sani, werden geleidelijk voortgedreven naar de westelijke kusten van Europa... Er was een volk dat Saxoi heette aan de Euxine [Zwarte zee], volgens de [vroeg 6^e eeuwse historicus] Stephanus [Byzantium]". Deze schrijvers noemen de Israëlieten in Medië Saca,

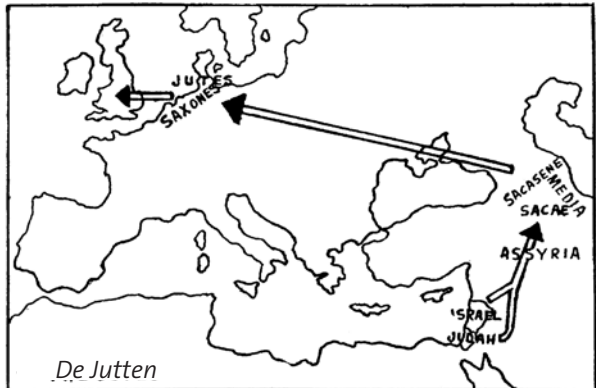
Oude voorstelling van een Scythische familie

Sakai of Saxoi. Daar oude schrijvers verklaren dat de Saksen uit Europa van de Sacae afstamden, die uit Medië naar Europa kwamen, en aangezien een talenstudie aantoont dat de Sacae het huis van Izak waren, hebben we een zekere bewijsreeks die bewijst dat de Saksen Israëlitisch van oorsprong waren. Voor aanvullende informatie over de oorsprong van de Saksen verwijzen wij u naar Appendix 6, waar u gedeeltes uit historicus Sharon Turners' *Historie van de Anglo-Saksen* vindt, en Appendix 3 waarin de tekst is opgenomen van de oude Perzische Behistun-steen, die verwijst naar de Sacae ten tijde van Israëls ballingschap naar dat land.

De Jutten

Onder de Saksische binnendringers van Brittannië zaten de Jutten, een volk uit een gedeelte van Denemarken, dat nog steeds Jutland heet. Ze gingen wonen in Kent en op het Isle of Wight. Het eerder aangevoerde bewijs toont de Israëlitische oorsprong aan van alle Saksen. Laten we nu eens kijken naar de Jutten, want in hun naam zit al overtuigend bewijs van hun Israëlitische oorsprong. Een grote verandering ontstond in de talen van noordelijk Europa enige tijd vóór 100 voor Chr., waarbij veel woorden die eerder onze d-klink hadden werden veranderd in woorden met een t-klink. Deze verandering wordt "Grimms Wetmatigheid" genoemd en vond plaats in de jaren waarin de Saksen migreerden naar West-Europa, vanuit hun voormalige woonplaats ten oosten van de Zwarte zee. Volgens deze taalkundige wetmatigheid zouden Jutland en Judland (ofwel Juda-land) identieke termen zijn.

Een zeer gerespecteerde geleerde van het Keltisch van de vorige eeuw, Dr. John Rhys, koppelde dan ook de Jutten met het woord Juda of Joden. In zijn boek *Keltisch Brittannië* besprak hij een gebied "vlakbij St. Davids of Mnyw, dat in de Welsh Kroniek "moni iudeorium" heette, dat waarschijnlijk zinspeelt op hetzelfde volk". (pag. 226) Rhys brengt dit woord Iudeorum of Judeorum in verband met de Hebreërs van de stam van Juda. Rhys verklaart: "... tenslotte lijkt het erop dat we een spoor hiervan tegenkomen in de Welsh Kroniek, soms Annales Cambriae genoemd, als het Menevia of St. Davids de naam geeft van: Moni Iudeorum. We hoeven ons hier niet te bekommeren over de verloren stammen van Israël, maar... het zou moeilijk zijn om het tegendeel aan te tonen". (pag. 150) In dit verband moeten we ook opmerken dat in de Duitse taal de Joden, die een deel van het volk van Juda zijn, Juden noemen (enkelvoud: Jude), dat overeenkomt met "Judes" in het Engels. In de Nederduitse dialecten, die meer verwant zijn aan Oud Engels (het Engels van de Saksen en Jutten), wordt de naam Jude uitgesproken als "Yut", dat overeenkomt met het woord "Jut".

We hebben nu zes feiten die we moeten overdenken:

- (1) Toen het Israëlitische volk werd gedeporteerd naar Medië door de Assyriërs, werd een deel van het Koninkrijk van Juda met hen meegevoerd;
- (2) Hierdoor was er in Medië een groep Judaiëten, Judai of Judeeërs;
- (3) Onder de Saksen die uit het oosten migreerden naar Europa, was er een taalverschuiving die ervoor zorgde dat de d-klank in hun spraak een t-klank werd;
- (4) Er was een Saksische stam die later de Jutten werd genoemd;
- (5) De Saksen stamden af van de Sak of Sacae van Medië; en...
- (6) Sacae is de naam waaronder de Israëliëten, volgens Perzische historici, in Medië bekend werden.

Het is derhalve zeker dat de Jutten van oorsprong Judeeërs of Judai genoemd werden en dat ze nakomelingen waren van dat deel van het volk van Juda dat met Israël door de Assyriërs weggevoerd werd naar Medië.

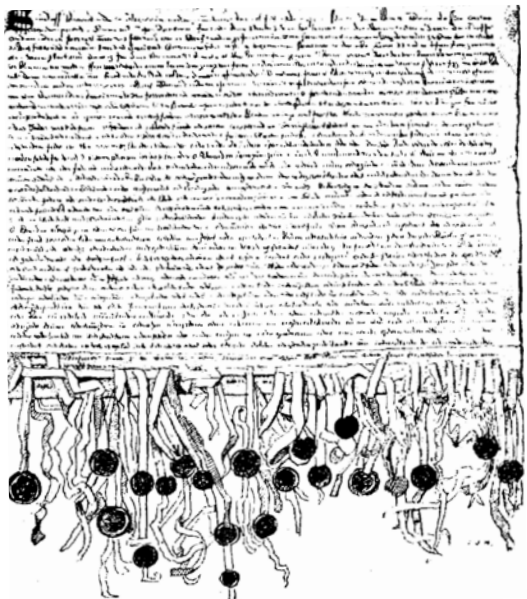

De Schotten

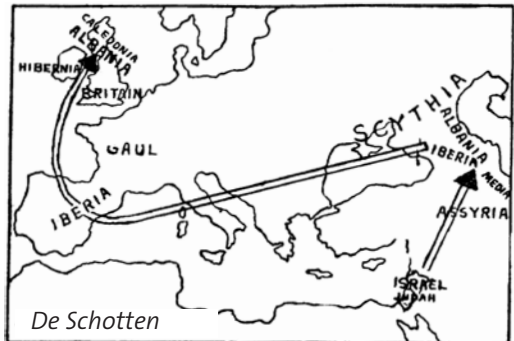
De Schotten, waaraan Schotland en zijn volk hun huidige naam ontleen, kwamen relatief laat aan bij de Britse eilanden. Ze kwamen rond 500 na Chr. ofwel bijna duizend jaar na de laatste van de andere immigranten. Deze Schotten, die zichzelf Albaniërs noemden, vestigden zich in het westelijke deel van het land en stichtten een koninkrijk dat Albanië werd genoemd. De naam Schotland zelf werd niet gebruikt tot de eenwording van Albanië en Caledonië 300 jaar later. Over de oorsprong van deze Schotten of Albaniërs kan er geen enkele twijfel zijn, daar het vermeld wordt in de officiële documenten van de Schotse natie. In het jaar 1320 ontving Koning Robert the Bruce een mededeling van Paus Johannes XXII, waarin hij Schotlands onderwerping aan de heerschappij van Koning Edward II van Engeland eiste. Het Schotse Parlement weigerde en Koning Robert en de edelen van Schotland zonden een getekende antwoord retour. Deze brief, die de *Schotse Declaratie van Onafhankelijkheid* heet, reikt ons de oorsprong en geschiedenis van de Schotten aan. Dit oude document, hier getoond, bestaat nog steeds in het Register Huis te Edinburgh. Een vertaling van een gedeelte ervan verscheen in *Schots Magazine* van april 1934:

"Zeer Heilige Vader en Heer, wij weten uit de kronieken en boeken van de ouden dat, samen met andere beroemde volkeren, de onze, de Schotten, begenadigd zijn geweest met wijdverspreide vermaardheid. Zij trokken van Groot Scythië langs de weg van de Middellandse Zee en de Pilaren van Hercules, en verbleven lange tijd in Spanje, onder de meest woeste stammen, maar nergens, door geen enkele ras, konden zij bedwongen worden, hoe bar-

baars ook. Zo namen zij, 1200 jaar na het vertrek van het volk Israël, na vele overwinningen en onnoemelijk veel inspanningen, het land in het westen in bezit waar ze vandaag de dag nog leven". (pag. 16-18)

Laat ons nog eens die verklaring lezen en opmerken dat het een officiële verklaring is van het Schotse Parlement, ondertekend door Koning Robert en alle edelen van Schotland op 6 april 1320 na Chr. Het verklaart dat de Schotten uit Scythië kwamen; 1200 jaar na het vertrek van het volk Israël. Dat vertrek van Israël, de Assyrische overwinning over de tien stammen en hun deportatie uit Palestina naar Assyrië en Medië, vond plaats rond 721 voor Chr. en deze datum is precies 1200 jaar voordat de Schotten arriveerden in Schotland. Het belang van deze datum is erin gelegen dat alléén een Israëlitisch volk haar bewegingen en gebeurtenissen zou dateren vanaf de tijd van Israëls deportatie. Wij weten dat dit gebruikelijk was voor de verbannen Israëlieten, daar Hebreeuwse grafstenen die gevonden zijn in de Krim ook gedateerd zijn vanaf die gebeurtenis. Dus levert de verklaring in zichzelf bewijs voor het feit dat de Schotten Israëlieten waren.

Merk ook het volgende op: De Schotse Declaratie verklaart dat de Schotten vanuit Scythië kwamen. Dit is belangrijk omdat de Israëlieten hun vrijheid herwonnen na een korte tijd van gevangenschap en toen noordwaarts migreerden vanuit Assyrië en Medië naar Scythië, waar een deel van hen zich vestigde in twee gebieden die tot Albanië en Iberië gedoopt werden. Dit woord Iberië, de Latijnse vorm van "Heberland" of het land van de Hebreërs, is identiek aan de oude naam van Spanje, waar de Schotten leefden nadat ze Scythië verlieten. De Schotten kwamen van Scythië, de naam "Albaniërs" dragend en een deel van hen vestigde zich in Ierland en noemde zichzelf "Iber" Schotten. Ze kwamen vanuit de twee gebieden van Scythië, die Albanië en Iberië heetten en zijn derhalve de nakomelingen van Israëlieten die zich in deze twee gebieden vestigden na hun ontsnapping of "vertrek" uit de Assyrische gevangenschap.

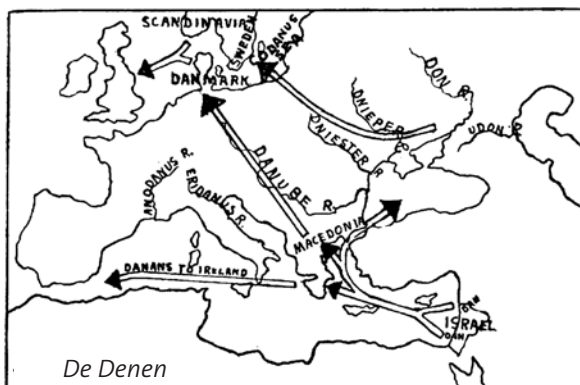
De geleerde van het Keltisch, James Rust, zegt in *Druïdenleer Opgegraven* dat "Scot" of "Scotia" afgeleid is van het Keltische woord Sgiotach, dat "land van de Verstrooiden" betekent (*pag. 302*). Israël bestond inderdaad uit de verstrooide of uiteengejaagde stammen. Merk ook de gelijkenis op met het Hebreeuwse succoth, dat "tabernakelen" of "tenten" betekent. Een gerelateerde woord - Skuth - betekent "tentbewoner". De Griekse vorm van dit woord was Scyth of Scythiër, een naam die vereenzelvigd wordt met de Schotten en hun oorsprong. (Zie Appendix 5)

De Denen

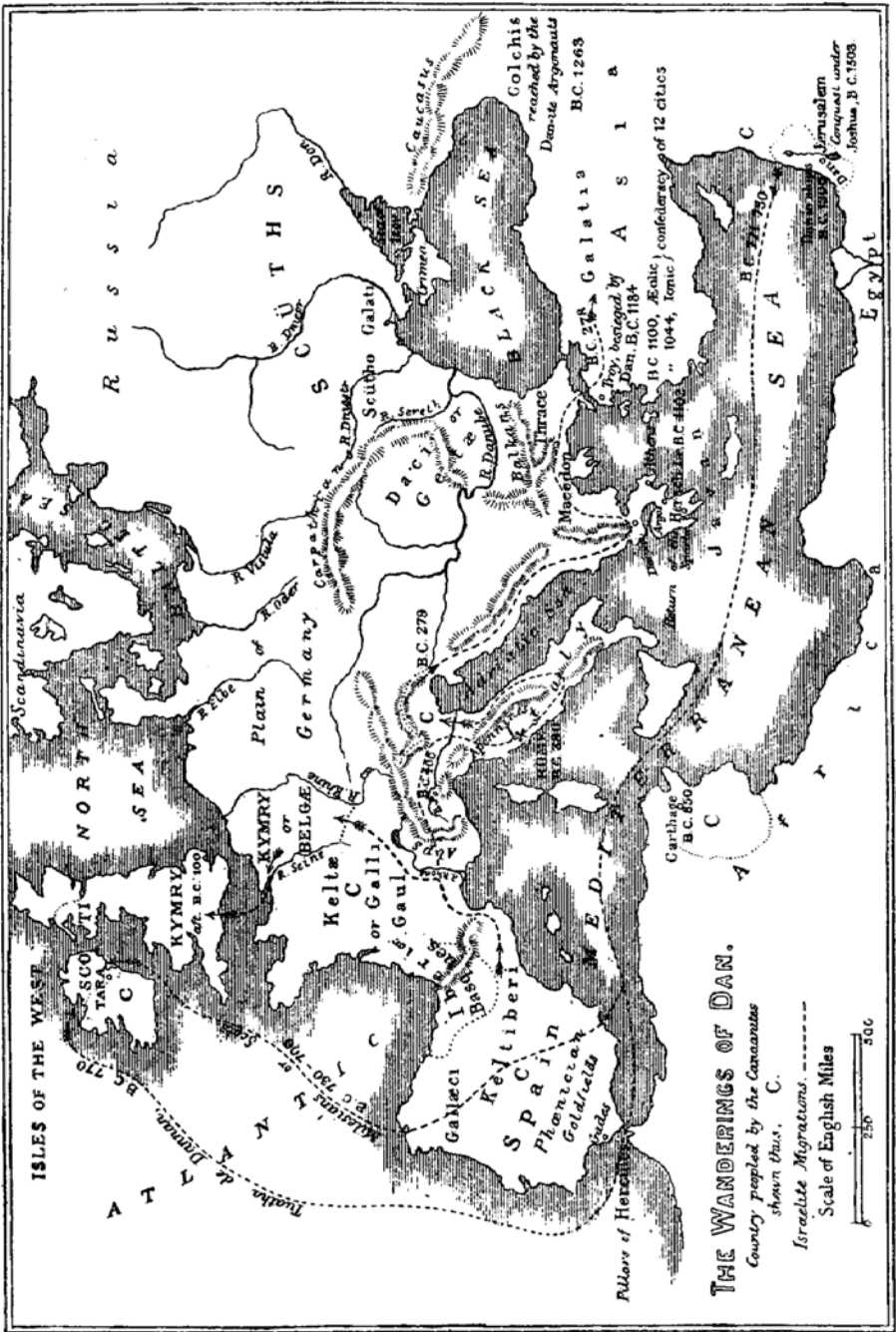
De Denen of Norsemen verlieten in de negende en tiende eeuw het Scandinavische gebied en vielen Noordoost-Engeland binnen en een gedeelte van Schotland, waar ze zich vestigden. Zij zijn, met hun Scandinavische bloedverwanten (Noorwegen, Zweden, Denemarken en IJsland), nóg een onderdeel van het ras, van wie hun naam en tradities getuigen van hun Israëlitische oorsprong. Hun komst in Brittannië was geen invasie van een vreemd of buitenlands volk. Integendeel, zij waren zeer nauw verwant aan de Saksen, zijnde een noordelijke tak van dat volk. Dit stelt hun Israëlitische identiteit al vast, want het bewijs dat tot dusver is geleverd dat de Saksen Israëlitisch zijn van oorsprong, moet dan ook gelden voor de Denen.

De oude Deense of Noorse tradities beweren dat de Denen nakomelingen zijn van de grote leider Dan, die leefde enige tijd vóór 1000 voor Chr.

Dit is van belang, want in de geschiedenis van de oude wereld werd slechts één man met de naam "Dan", vader van de stam met die naam. Dat was Dan, de vijfde zoon van Jakob-Israël, stichter van de Hebreeuwse stam van Dan.

De omzwervingen van Dan

THE WANDERINGS OF DAN.
 Country peopled by the Carpathians shown thus, C.
 Israelite Migrations. -----
 Scale of English Miles
 0 250 500

De geschiedenis van de stam van Dan levert belangrijk bewijs. Gedurende de veertig jaar van omzwervingen na de Exodus maakte een gedeelte van deze stam zich los van de hoofdgroep van Israël. Deze stamleden vestigden zich in het noordoostelijke deel van Palestina en noemden het "Phoenicië". Het is opmerkelijk dat de oude Noorse Runen en Ierse Ogham alfabeten lijken op het Phoenicische. Het oudste runen geschrift werd gevonden in Zuidwest Denemarken, volgens de *Encyclopedia Britannica*, 19:660). Dezelfde bron vertelt ons: "Iedere rune heeft zijn speciale naam, een afspraak die overgenomen lijkt te zijn van het Semitische alfabet". Het woord "Ogham" heeft ook een Semitische connectie, voortkomend van het Hebreeuwse woord voor "rond". (Appendix 8) De Deense geleerde, Dr. Louis Hjelmslev, zegt in zijn boek *Language: An introduction*: "De genetische relatie tussen Indo-Europeaans en Hamito-Semitisch werd uitgebreid gedemonstreerd door de Deense taalkundige Hermann Moller, waarvoor hij de element-functie methode gebruikte". (pag. 79) Dit is een belangrijk punt. De overeenkomst tussen de Hebreeuwse en Europese talen gaat veel verder dan slechts een gelijkenis tussen gelijkklinkende woorden. Er bestaat een bewezen "genetische relatie".

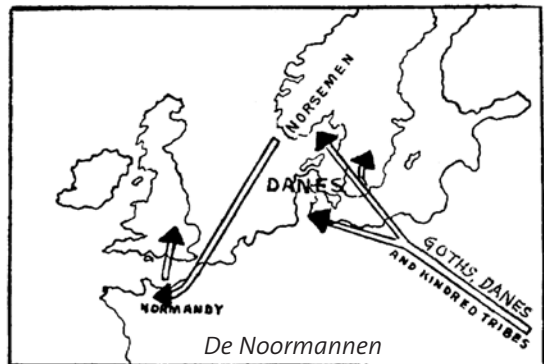
Hoe kwam de Semitische taal en cultuur terecht in Europa, tot in Denemarken aan toe? Bekijk eens de geografische locatie van de Denen nadat de Israëlieten zich hadden gevestigd in Palestina. Hun eerste stuk land aan de westkust bleek te klein te zijn, dus werd een deel van de stam nog een stuk land gegeven in het verre noorden van het land. Dit geschonken gebied omvatte een groot deel van Phoenicië, waar leden van hun eigen stam zich eerder hadden gevestigd. Hoe belangrijk dit was, blijkt uit het feit dat de drie belangrijkste havens van Palestina gelegen waren in het gebied van de Daniëten: Joppa in Zuid-Dan, en Tyrus en Sidon in Noord-Dan. De Daniëten, inclusief de Phoeniciërs, werden de koopvaarders en handelsreizigers van de gehele oude wereld. Ze vestigden handelsposten en koloniën langs de gehele kust van Europa, van de Zwarte Zee in het oosten tot de Codanus (Oostzee) in het noordwesten. Dit duurde bijna 500 jaar, waarin een groot deel van de stam van Dan migreerde naar hun koloniën. Vóór 1000 v.Chr. vinden we vestigingen van mensen die zich Daniëten noemen of Denen langs de noordkust van de Zwarte Zee, in Griekenland, in Noord-Italië, op de Britse eilanden en in Scandinavië.

Een interessant punt wat de Danieten betreft is dat toen ze naar hun nieuwe verblijfplaats trokken in noord Palestina, ze het direct "Dan" noemden ter ere van hun stamvader. (Richteren 18 : 29) Dit was karakteristiek voor de Denen. Waar ze ook heen migreerden lieten ze als wegwijzers (plaatsnamen) de naam van hun vader Dan achter. In Europa kennen we Udon, Don, Dnjepr, Dnjestr, Danube, Macedonië, Sardinië, Eridanus (de Po), Anodanus (de Rhône), de Codanus zee (de Baltische), Scandinavië, Zweden en Denemarken, om niet te spreken van de talloze anderen in de Britse eilanden. Door hun naam, tradities en wegwijzers weten we dat de Denen de Israëlitische stam Dan waren. (zie Appendix 7)

De Noormannen

De laatste van onze voorouders, die als groep zouden arriveren in Brittanië, waren de Noormannen, Zij vielen in 1066 na Chr. Engeland binnen en vestigden zich daar. Ondanks het feit dat ze via Frankrijk in Engeland kwamen en een Frans dialect spraken, stamden ze niet van het Franse (Frankische) ras. Ze waren Norsemen van Scandinavië, die Noord-Frankrijk waren binnengevallen en zich daar gevestigd hadden, slechts 150 jaar voor hun invasie van Engeland. Scandinavië omvat Noorwegen, Zweden, Denemarken en IJsland, waarvan de bewoners bekend werden onder de naam "Noordmannen", omdat ze in de verre uithoeken van Noordwest-Europa woonden. Deze naam werd in de loop van de tijd veranderd in "Norsemen" en daarna in "Noormannen".

De bewoners van Scandinavië, vertelt Herbert Bruce Hannay, waren de "Scythen die rond het midden van de derde eeuw na Chr. door Odin over de zeeëngte werden geleid en zich vestigden in dat deel van het Scandinavische schiereiland dat nu Zweden

wordt genoemd". (*European and Other Race Origins, p. 181*) Henry Weaton bevestigt dit in *History of Northmen* en zegt dat Scandinavië oorspronkelijk "Scania" werd genoemd, totdat de Romeinse historicus Pliny de Oudere de stamnaam "Dan" toevoegde, vanwege hun nederzettingen daar. (p. 3) De naam geeft ons dus een aanwijzing over hun origine. Hannay zegt dat de oorspronkelijke naam "Scania" kwam van "Sakani", of "land van de Saksen" (*ibid.*) De "Saksen" waren, zoals we al hebben getoond, de Hebreeuwse afstammelingen van de patriarch Izak. Historicus Hannay traceert deze mensen terug naar de Hebreeuwse stam Benjamin en zegt: "De Noormannen - de laatst aangekomen groep die onderdeel ging uitmaken van onze natie - waren waarschijnlijk de rechtstreekse vertegenwoordigers van de stam van Benjamin". (*ibid., p.465*) Hannay verwijst naar de Bijbelse instructies die gegeven werden aan de stam van Benjamin verscheidene jaren vóór de Babylonische invasies van 604 - 586 v. Chr., die hen waarschuwden om Palestina te verlaten en naar andere landen te trekken.

Jeremia 6:1

- 1 Vlucht met hopen, gij kinderen van Benjamin! uit het midden van Jeruzalem, en blaast de bazuin te Thekoa, en heft een vuurteken op te Beth-Cherem; want er kijkt een kwaad uit van het noorden, en een grote breuk.

Een onbekend aantal Benjaminieten sloeg acht op de Heilige instructies om Palestina te verlaten en naar andere landen te trekken. Met een gevaarlijke vijand die naderde uit het oosten, was een vlucht naar het westen een logische keuze. Nog later, nadat de Babylonische ballingschap was begonnen, werd de migratie-roep herhaald.

Jeremia 51: 6, 45

- 6 Vliedt uit het midden van Babel ...
- 45 Gaat uit, Mijn volk, uit het midden van haar, en redt een ieder zijn ziel, vanwege de hittigheid van den toorn des HEEREN.

Historicus W.H. Milner, een bekende geleerde uit Oxford, geeft een ander historische scenario voor de verplaatsing van de Benjaminieten naar Europa. "In het jaar 267 na Chr., zoals verteld wordt door professor Max Muller (*Lectures In The Science Of Language, 1:188*),"deden de Goten een inval vanuit Europa naar Azië, Gallatië en Cappadocië en de christelijke

gevangenen die ze met zich terugvoerden naar de Danube, waren de eersten om het licht van het Evangelie te verspreiden onder de Goten". (*Israëls Wanderings*, p. 124) Dit is een historisch feit en onder de Hebreeuws-christelijke gevangenen die naar Europa gevoerd werden bevonden zich waarschijnlijk vele Benjaminsieten, omdat de tien stammen lang ervoor al vertrokken waren tijdens de eerdere Assyrische verstrooiing.

De stam van Benjamin

Het wapen van de stam van Benjamin was de wolf. In Genesis 49 : 27 lezen we: "Benjamin zal als een wolf verscheuren; des morgens zal hij roof eten, en des avonds zal hij buit uitdelen". Historicus Rudolf Poertner, gebruikt in zijn boek, *The Vikings*, deze woorden om hen te beschrijven: "De kroniekschrijvers in hun kloosters schreven over plunderende wolven uit Noorse stammen en volkeren die, rond 800 na Chr., uit hun historische anonimiteit tevoorschijn sprongen en drie eeuwen lang de landen en zeeën van Europa vulden met hun lawaai, hun temperament, hun explosieve vitaliteit... De Viking zee-wolven... staken oceanen en binnenlandse zeeën over als ridders die woestijnen en steppes overstaken". De Viking wolf heraldiek gaat zelfs dieper. Historicus Des Thomas, becommentarieert in zijn boek *Iceland, Light To The Nations*: "William P. Fraser heeft alleen al in het "Landnama-bok", meer dan tien procent van de prominente [IJslandse] kolonisten geteld die de naam "wolf" dragen of een samenstelling van wolf zoals "Ing-wolf", "Hare-wolf", "Thor-wolf", of "Byme-wolf". Vele geografische plekken overal op het eiland [van IJsland] kregen zelfs het stempel van het woord "wolf" (Ulf, Ulfar) mee, zoals bijvoorbeeld Ulfs-daler (Wolf Vallei), Ulfars-fell (Wolf berg) and Ulfers-a (Wolf rivier)".

In de negende en tiende eeuw zochten vele Noren een nieuwe verblijfplaats. Ze ontdekten en vestigden zich op IJsland en Groenland en kwamen zelfs tot in Amerika. Een groot aantal van hen vestigde zich in Engeland en Schotland. Anderen vervolgden hun weg verder zuidwaarts, zich vestigend in Noord-Frankrijk, dat ze hun naam - Normandië - gaven en van waaruit hun nakomelingen later Engeland zouden binnenvallen. In 1066 na Chr.,

veroverde Koning Willem en zijn Normandische leger Engeland onder de banier van de wolf van Benjamin. De invasie van de Normandiërs bracht echter geen vreemden naar Brittanië, want de Normandiërs, die Norsemen waren, waren een tak van dezelfde Israëlitische stroming uit Azië. Daarom is het zeker dat de Normandiërs, die net als de Saksen leden waren van het "Saka"-ras, Israëlieten waren, klaarblijkelijk van de stam van Benjamin.

De overblijfselen

Met bovenstaande studies hebben we een stukje van de enorme hoeveelheid van bewijs gepresenteerd, die de Israëlitische oorsprong van de Britse en Kelto-Saksische volkeren aantoonde. We hebben gezien dat hun komst naar de Britse eilanden in vele groepen, op verschillende momenten en onder verscheidene namen, slechts een hervergadering was van de verstrooide takken van het Hebreeuwse volk in de bestemde veilige plek die hen beloofd was in 2 Samuël 7 : 10. We hebben ook gezien dat dit verstrooien en hervergaderen een lange tijdsperiode in beslag nam, van ongeveer 1000 v.Chr. tot 1100 na Chr. en dat te eniger tijd, één of meer takken van het volk Israël door alle landen van Europa zijn gegaan. Zo'n immense migratie van mensen, zich bewegend in zo veel afdelingen, zo veel verschillende routes volgend en zo langdurig, zou zonder twijfel vele groepen onderweg hebben achtergelaten.

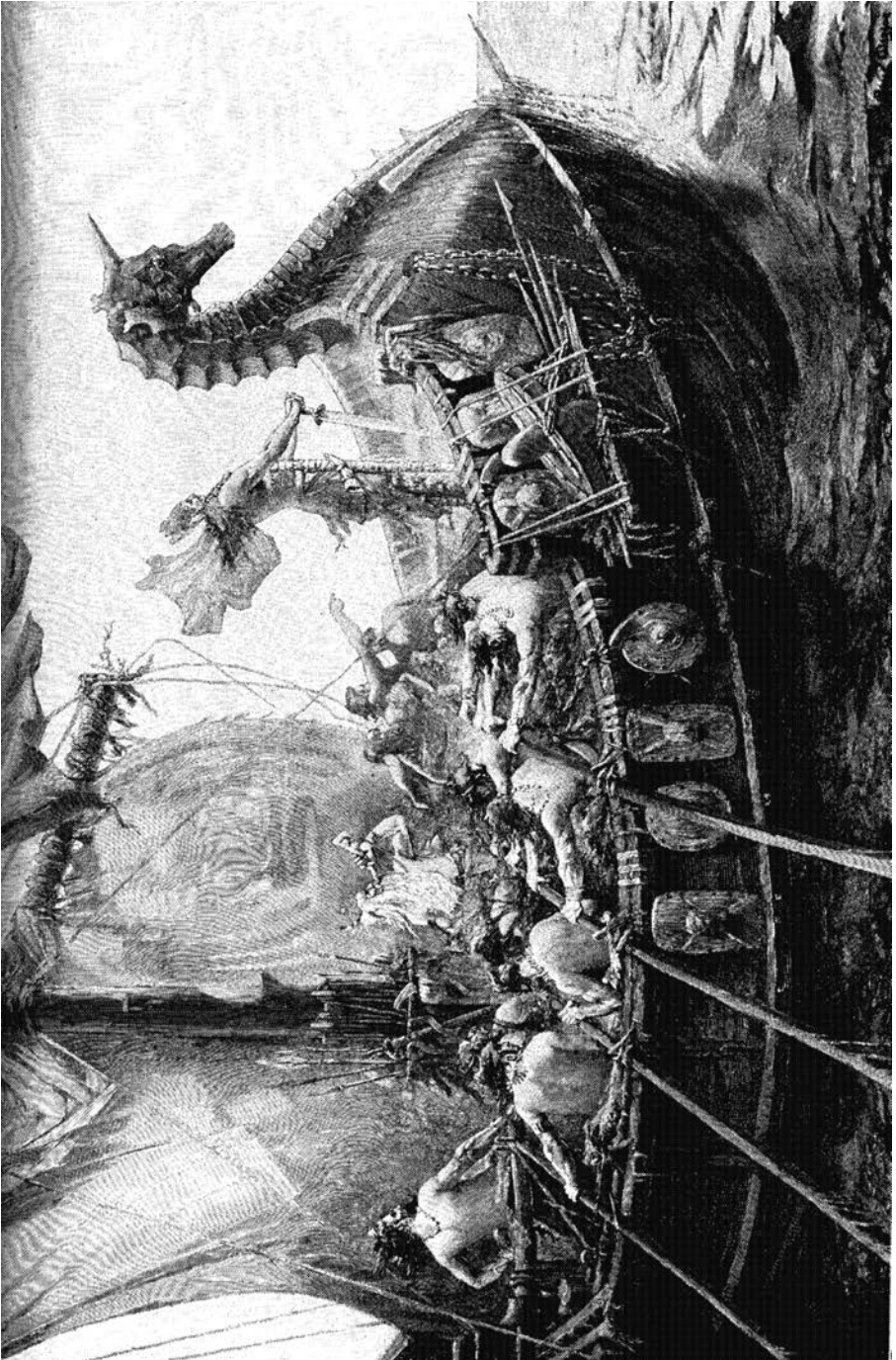
Er is nauwelijks een land in Europa of West-Azië waar geen overblijfsel van de Kelto-Saksische ras te vinden is. Deze groepen zijn verschillend in grootte. In sommige landen zijn ze slechts een kleine gedeelte van de populatie, terwijl ze in andere landen met veel meer zijn. De populatie van sommige landen is bijna geheel Kelto-Saksisch, zoals: Noorwegen, Denemarken en Nederland. De mensen van deze drie naties zijn, etnisch gezien, identiek aan de mensen van Brittanië, de nakomelingen van de Cymri, Jutten, Denen, Norsemen en Saksen, die achterbleven op het continent toen de rest migreerden naar Brittanië. Zij zijn ook Kelto-Saksen en zijn dus Israëlitische broeders. Het enige dat hen weerhoudt om zich te verbinden met de Israëlitische familie van andere naties is hun - en onze - tekortkoming om onze ware gemeenschappelijke oorsprong te erkennen.

Er zijn ook belangrijke groepen Kelto-Saksen in verscheidene andere landen. In Frankrijk zijn er de Bretons en de Normandiërs. De Bretons zijn de afstammelingen van de Bretons die vluchtten uit Brittannië tijdens de Saksische invasie. De Normandiërs zijn Norsemen van dezelfde familie als de Saksen. In Frankrijk en Spanje zijn er meerdere groepen die afstammen van Iberiërs, die achterbleven toen de hoofdgroep verder trok naar Brittannië. De Galliërs lieten ook mensen achter in België, Frankrijk, Zwitserland, Spanje en Noord-Italië. Groepen van enig belang verblijven in Duitsland, Polen, de Oekraïne en de Balkan en het is zeker dat veel mensen in Noord-Griekenland en Albanië van hetzelfde geslacht zijn als de Denen en Schotten. Een overblijfsel van de Schotten bestaat nog in Oud Albanië (Azerbeidjaan) aan de westelijke oever van de Kaspische zee.

Het is overduidelijk dat de Zweden en Finnen ook afstammelingen van de verloren Hebreeuwse stammen zijn. De Scandinavische historicus, Dalin, vermeldt in *Svea-rikes Historia*: "Nog een ander ras - een mengeling van Scythen, Grieken en Hebreeërs... werd uit drie volkeren als één en trok voort tot het westen van onze Finse en Zweedse rotsgordels langs de kust... Opgemerkt moet worden dat ze vaak de overblijfselen van de tien stammen van Israël blijken te zijn, die Salmanesar, de Koning van Assyrië gevangen nam uit Kanaän. Na anderhalf jaar van reizen verhuisden zij naar een land dat nooit eerder bewoond was geweest, Asareth genaamd [*II Esdras 13:40-46*, Appendix 10] dat overeenkomt met de Scythische Arsaratha. Als men ontdekt hoeveel van de talen van de oude Finnen, Lappen en Estoniërs overeenkomt met het Hebreeuws, plus het feit dat dit volk van oudsher één maart rekende tot het begin van het jaar en de zaterdag tot hun Sabbat, ziet men ook dat zij in alle waarschijnlijkheid deze oorsprong hadden." (*I:49-55*) Dalins werk is vertaald door de moderne Scandinavische historicus, S. Gusten Olsen in *The Incredible Nordic Origins*, die ook vermeldt dat een werk van Lagerbring uit 1769, "de opvallende gelijkenissen noemt van de Hebreeuwse taal vergeleken met de taal van de Finnen en Lappen... Dit deed sommigen geloven dat beide volkeren overblijfselen van de Kanaänieten moesten zijn of van de negen of tien stammen van Israël die weggevoerd waren door Salmanasser." (*I:45*) Hij refereert aan een ander werk, dat demonstreert hoe 200 woorden uit het Laps op het Hebreeuws lijken. Lagerbring zegt dat: "veel dorpen in Finland een grote overeenkomst hebben met de namen van verscheidene plaatsen in Perzië, waar toevalligerwijs de weggevoerde Israëlieten voor een zekere

tijd leefden." (p. 45) De beroemde Christelijke geleerde, Dr. Henry Sayce, voegde in *The Principles Of Comparative Philology*, hieraan toe: "Lang geleden is reeds aangetoond dat de Finnen van een zuid Azische verblijfplaats moeten zijn gekomen...reuta, het Finse woord voor 'ijzer', is verwant aan het Accadische (= Semitische) woord urud 'brons'." (p. 392) Het bewijsmateriaal dat er inderdaad een link bestaat tussen veel Europeanen en de Hebreeërs en hun oude thuisland in het Midden-Oosten is sterk.

Deze en kleinere groepen in Europa en West-Azië zijn overblijfselen van het Hebreeuwse ras die werden achtergelaten tijdens de grote migratie van Israël naar het westen. Veel van deze mensen die naar Canada en Amerika emigreerden, keren vandaag de dag instinctief terug naar hun ware plaats onder de stammen van Israël. Dat is dus de identiteit van veel van de zogenaamde vreemdelingen onder ons. Jammer genoeg hebben zij, tijdens hun periode van scheiding, de talen, gebruiken en religies overgenomen van de naties waaronder ze geleefd hebben. Hoewel ze nu zijn teruggekeerd naar de schoot van Israël, hebben ze deze elementen soms met hen teruggebracht en lijken ze vaak vastbesloten om ze vast te houden. Het resultaat hiervan is dat we een ernstig "vreemdelingen"-probleem hebben. Er is maar één oplossing hiervoor, namelijk de verkondiging van het feit dat we een gemeenschappelijke Hebreeuwse oorsprong hebben en de verkondiging van de profetische bestemming van Israël als het instrument van Gods vooruitziende wil en doel. Als de "vreemdeling" eenmaal komt tot erkenning hiervan en hierdoor zijn ware culturele en spirituele thuis herkent, zal het "vreemdelingen"-probleem ophouden te bestaan. Moge Gods wonderbaarlijke wil voor het welzijn van de mens worden bereikt door ons heen. Dat door ons het Evangelie tot de einden der aarde wordt gebracht:

Jesaja 49:1-6

Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.

Amen!

Appendix 1

Schriftuurlijke tekens van Israël

(*Statenvertaling*)

Hoop der volkeren:

Genesis 35 : 11

- 11 Voorts zeide God tot hem: Ik ben God de Almachtige! wees vruchtbaar; en vermenigvuldig! Een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden, en koningen zullen uit uw lenden voortkomen.

Een menigte van volkeren:

Genesis 17 : 15, 16

- 15 Nog zeide God tot Abraham: Gij zult den naam van uw huisvrouw Sarai, niet Sarai noemen; maar haar naam zal zijn Sara.
16 Want Ik zal haar zegenen, en u ook uit haar een zoon geven; ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken worden zal: koningen der volken zullen uit haar worden!

Genesis 48 : 19

- 19 Maar zijn vader weigerde het, en zeide: Ik weet het, mijn zoon! ik weet het; hij zal ook tot een volk worden, en hij zal ook groot worden; maar nochtans zal zijn kleinste broeder groter worden dan hij, en zijn zaad zal een volle menigte van volkeren worden.

Genesis 17 : 4-6

- 4 Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden!
5 En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volken.
6 En Ik zal u gans zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen.

Éfeze 2 : 12

- 12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Israël een zegen aan de wereld:

Genesis 12 : 2, 3

- 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!
- 3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Genesis 18 : 18

- 18 Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?

Israël een talrijk zaad:

Genesis 13 : 16

- 16 En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zal ook uw zaad geteld worden.

Genesis 15 : 5

- 5 Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!

Genesis 22 : 16-18

- 16 En zeide: Ik zweer bij Mijzelven, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt;
- 17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poorten zijner vijanden erfelijk bezitten.
- 18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Genesis 24 : 60

60 En zij zegenden Rebekka, en zeiden tot haar: O, onze zuster! wordt gij tot duizenden miljoenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters!

Genesis 26 : 24

24 En de HEERE verscheen hem in denzelven nacht, en zeide: Ik ben de God van Abraham, uw vader; vrees niet; want Ik ben met u; en Ik zal u zegenen, en uw zaad vermenigvuldigen, om Abrahams, Mijns knechts, wil.

Genesis 28 : 3

3 En God almachtig zegene u, en make u vruchtbaar, en vermenigvuldige u, dat gij tot een hoop volken wordt.

Genesis 28 : 14

14 En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken *in menigte*, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Genesis 32 : 12

12 Gij hebt immers gezegd: Ik zal gewisselijk bij u weldoen, en Ik zal uw zaad stellen als het zand der zee, dat vanwege de menigte niet geteld kan worden!

Genesis 49 : 22

22 Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur.

Israël zou een nieuwe naam hebben:

Jesaja 62 : 2

2 En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal.

Jesaja 65 : 15

15 En gijlieden zult uw naam Mijn uitverkorenen tot een vervloeking laten; en de Heere HEERE zal ulieden doden, maar Zijn knechten zal Hij met een anderen naam noemen.

Hoséa 2 : 16

16 En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen; zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.

Israël zou een nieuwe taal hebben:

Jesaja 28 : 11

11 Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken.

Een nieuw verbond voor Israël:

Jeremía 31 : 31

31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken.

Hebreeën 8 : 8

8 Want *hen* berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten.

Lukas 1 : 77

77 Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden.

Lukas 2 : 30-32

30 Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,
31 Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken;
32 Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.

Lukas 22 : 20

20 Desgelijks ook den drinkbeker na het avondmaal, zeggende: Deze drinkbeker *is* het nieuwe testament in Mijn bloed, hetwelk voor u vergoten wordt.

Johannes 11 : 51-52

- 51 En dit zeide hij niet uit zichzelf; maar, zijnde hogepriester des-zelven jaars, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk;
52 En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot een zou vergaderen.

Een nieuw land om in te wonen:

2 Samuël 7 : 10

- 10 En Ik heb voor Mijn volk, voor Israël, een plaats besteld, en hem geplant, dat hij aan zijn plaats wone, en niet meer heen en weder gedreven worde; en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer verdrukken, gelijk als in het eerst.

1 Kronieken 17 : 9

- 9 En Ik heb voor Mijn volk Israël een plaats besteld, en hem geplant, dat hij aan zijn plaats wone, en niet meer heen en weder gedreven worde; en de kinderen der verkeerdheid zullen hem niet meer krenken, gelijk als in het eerst.

Israël zou over de grenzen uitbreken:

Genesis 28 : 14

- 14 En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken *in menigte*, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Deuteronomium 32 : 8

- 8 Toen de Allerhoogste aan de volken de erfenis uitdeelde, toen Hij Adams kinderen vaneen scheidde, heeft Hij de landpalen der volken gesteld naar het getal der kinderen Israëls.

Deuteronomium 33 : 17

- 17 Hij heeft de heerlijkheid des eerstgeborenen zijns osses, en zijn hoornen zijn hoornen des eenhoorns; met dezelve zal hij de volken te zamen stoten tot aan de einden des lands. Dezen nu zijn de tien duizenden van Efraïm, en dezen zijn de duizenden van Manasse!

Psalmen 2 : 8

- 8 Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde *tot* Uw bezitting.

Jesaja 26 : 15

- 15 Gij, o HEERE! hadt dit volk vermeerderd, Gij hadt dit volk vermeerderd; Gij waart verheerlijkt geworden; *maar* Gij hebt hen *in* al de einden des aardrijks verre weggedaan.

Jesaja 27 : 6

- 6 In de toekomstige zal Jakob wortelen schieten, Israël zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen.

Jesaja 54 : 2, 3

- 2 Maak de plaats uwer tenten wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorde lang, en steek uw pinnen vast in.
3 Want gij zult uitbreken ter rechterhand en ter linkerhand; en uw zaad zal de heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen.

Zacharia 10 : 8, 9

- 8 Ik zal hen toesissen, en zal ze vergaderen, want Ik zal ze verlossen; en zij zullen vermenigvuldigd worden, gelijk zij *te voren* vermenigvuldigd waren.
9 En Ik zal hen onder de volken zaaien, en zij zullen Mijner gedenken in verre plaatsen; en zij zullen leven met hun kinderen, en wederkeren.

Tot het noorden en westen:

Jesaja 11 : 10-14

- 10 Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar den Wortel van Isai, Die staan zal tot een banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn.
11 Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten anderen male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrie, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee.

- 12 En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.
- 13 En de nijd van Efraïm zal wegwijken, en de tegenpartijders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen.
- 14 Maar zij zullen den Filistijnen op den schouder vliegen tegen het westen, *en* zij zullen te zamen die van het oosten beroven; *aan* Edom en Moab zullen zij hun handen slaan, en de kinderen Ammons zullen hun gehoorzaam zijn.

Jesaja 49 : 12

- 12 Zie, deze zullen van verre komen; en zie, die van het noorden en van het westen, en geen uit het land van Sinim.

Jeremía 3 : 18

- 18 In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis van Israël; en zij zullen te zamen komen uit het land van het noorden, in het land, dat Ik uw vaders ten erve gegeven heb.

Israël zou de desolate plaatsen koloniseren:

Jesaja 35 : 1

- 1 De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos.

Jesaja 43 : 19, 20

- 19 Ziet, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten, zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen, *en* rivieren in de wildernis.
- 20 Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de woestijn wateren geven, *en* rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorenen drinken te geven.

Jesaja 49 : 8

- 8 Alzo zegt de HEERE: In dien tijd des welbehagens heb Ik U verhoord, en ten dage des heils heb Ik U geholpen; en Ik zal U bewaren, en Ik zal U geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven.

Jesaja 54 : 3

- 3 Want gij zult uitbreken ter rechterhand en ter linkerhand; en uw zaad zal de heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen.

Jesaja 58 : 12

- 12 En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fundamenten, van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten; en gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder opmaakt, om te bewonen.

Israël zou de kustlanden en eilanden bewonen:

Jesaja 41 : 1

- 1 Zwijgt voor Mij, gij eilanden! en laat de volken de kracht vernieuwen; laat ze toetreden, laat ze dan spreken; laat ons samen ten gerichte naderen.

Jesaja 49 : 1-3

- 1 Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! De HEERE heeft Mij geroepen van den buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld.
- 2 En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen.
- 3 En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden.

Jesaja 51 : 5

- 5 Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen.

Jeremia 31 : 7-10

- 7 Want zo zegt de HEERE: Roept luide over Jakob met vreugde, en juicht vanwege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O HEERE! behoud Uw volk, het overblijfsel van Israël.
- 8 Ziet, Ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen

zijn blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen; *met* een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen.

- 9 Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israël tot een Vader, en Efraïm is Mijn eerstgeborene.
- 10 Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.

Israël zou elk spoor van haar afkomst kwijtraken:

Jesaja 42:16

- 16 En Ik zal de blinden leiden door den weg, *dien* zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, *die* zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten.

Hoséa 1:9,10

- 9 En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-Ammi; want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik *ook* de uwe niet zijn.
- 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

Hoséa 2:5

- 5 Daarom, ziet, Ik zal uw weg met doornen betuinen, en Ik zal een heiningmuur maken, dat zij haar paden niet zal vinden.

Romeinen 11:25

- 25 Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.

Zand der zee:

Genesis 32 : 12

- 12 Gij hebt immers gezegd: Ik zal gewisselijk bij u weldoen, en Ik zal uw zaad stellen als het zand der zee, dat vanwege de menigte niet geteld kan worden!

Jesaja 10 : 22

- 22 Want ofschoon uw volk, o Israël! is gelijk het zand der zee, zo zal *toch maar* het overblijfsel daarvan wederkeren; de verdeling is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid.

Jeremía 33 : 22

- 22 Gelijk het heir des hemels niet geteld, en het zand der zee niet gemeten kan worden, also zal Ik vermenigvuldigen het zaad van Mijn knecht David, en de Levieten, die Mij dienen.

Hoséa 1 : 10

- 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

Romeinen 9 : 25-27

- 25 Gelijk Hij ook in Hoséa zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, *Mijn* beminde.
26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.
27 En Jesaja roept over Israël: Al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.

Sterren des hemels:

Genesis 26 : 3-5

- 3 Woon als vreemdeling in dat land, en Ik zal met u zijn, en zal u zegenen; want aan u en uw zaad zal Ik al deze landen geven, en Ik zal den eed bevestigen, dien Ik Abraham uw vader gezworen heb.

- 4 En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en zal aan uw zaad al deze landen geven; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde,
- 5 Daarom dat Abraham Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten.

Exodus 32 : 13

- 13 Gedenk aan Abraham, aan Izak en aan Israël, Uw knechten, aan welke Gij bij Uzelven gezworen hebt, en hebt tot hen gesproken: Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels; en dit gehele land, waarvan Ik gezegd heb, zal Ik aan ulieder zaad geven, dat zij het erfelijk bezitten in eeuwigheid.

Israël vermenigvuldigd als sterren des hemels (vervuld):

Deuteronomium 1 : 10

- 10 De HEERE, uw God, heeft u vermenigvuldigd, en ziet, gij zijt heden als de sterren des hemels in menigte.

Deuteronomium 10 : 22

- 22 Uw vaderen togen af naar Egypte met zeventig zielen; en nu heeft u de HEERE, uw God, gesteld als de sterren des hemels in menigte.

Nehemía 9 : 23

- 23 Gij hebt ook hun kinderen vermenigvuldigd, als de sterren des hemels; en Gij hebt hen gebracht in het land, waarvan Gij tot hun vaderen hadt gezegd, dat zij zouden ingaan om het erfelijk te bezitten.

Israëlitische naties zouden in de wildernis wonen:

Deuteronomium 32 : 7, 8

- 7 Gedenk aan de dagen van ouds; merk op de jaren van elk geslacht; vraag uw vader, die zal het u bekend maken, uw ouden, en zij zullen het u zeggen.
- 8 Toen de Allerhoogste aan de volken de erfenis uitdeelde, toen Hij Adams kinderen vaneen scheidde, heeft Hij de landpalen der volken gesteld naar het getal der kinderen Israëls.

Psalmen 77 : 20, 21

- 20 Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren, en Uw voetstappen werden niet bekend.
- 21 Gij leidde Uw volk, als een kudde door de hand van Mozes en Aäron.

Psalmen 89 : 26, 27

- 26 En Ik zal mijn hand in de zee zetten, en mijn rechterhand in de rivieren.
- 27 Hij zal Mij noemen: Gij zijt mijn Vader! mijn God, en de Rotssteen mijns heils!

Psalmen 2 : 8

- 8 Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de eindigen der aarde tot Uw bezitting.

Jesaja 41 : 11

- 11 Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan.

Jeremía 31 : 9, 10

- 9 Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israël tot een Vader, en Efraïm is Mijn eerstgeborene.
- 10 Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israël verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.

Jesaja 42 : 10

- 10 Zingt den HEERE een nieuw lied, Zijn lof van het einde der aarde; gij, die ter zee vaart, en al wat daarin is, gij eilanden en hun inwoners.

Zacharia 2 : 6, 7

- 6 Hui, hui, vliedt toch uit het Noorderland, spreekt de HEERE; want Ik heb ulieden uitgebreid naar de vier winden des hemels, spreekt de HEERE.

7 Hui, Sion! ontkomt gij, die woont *bij* de dochter van Babel!

Jesaja 41 wordt geadresseerd aan de eilanden en verklaart dat "die lieden, die met u twisten, zullen vergaan". (vers 11)

Israël zou een eeuwigdurend Davidisch koningschap hebben:

2 Samuël 7 : 13-16

- 13 Die zal Mijn Naam een huis bouwen; en Ik zal den stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid.
- 14 Ik zal hem zijn tot een Vader, en hij zal Mij zijn tot een zoon; dewelke als hij misdoet, zo zal Ik hem met een mensenroede en met plagen der mensenkinderen straffen.
- 15 Maar Mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken, gelijk als Ik *die* weggenomen heb van Saul, dien Ik van voor uw aangezicht heb weggenomen.
- 16 Doch uw huis zal bestendig zijn, en uw koninkrijk tot in eeuwigheid, voor uw aangezicht; uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid.

1 Kronieken 22 : 10

- 10 Die zal Mijn Naam een huis bouwen, en die zal Mij tot een zoon zijn, en Ik hem tot een Vader; en Ik zal den troon zijns rijks over Israël bevestigen tot in eeuwigheid.

2 Kronieken 13 : 5

- 5 Staat het u niet toe te weten, dat de HEERE, de God Israëls, het koninkrijk over Israël aan David gegeven heeft, tot in eeuwigheid, hem en zijn zonen, met een zoutverbond?

Psalmen 89 : 36-38

- 36 Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege!
- 37 Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon.
- 38 Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan; en de Getuige in den hemel is getrouw. Sela.

Ezechiël 37 : 24

- 24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen een Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen.

Jeremía 33 : 17

- 17 Want zo zegt de HEERE: Aan David zal niet worden afgesneden een Man, Die op den troon van het huis Israëls zitte.

Israël aangesteld tot Gods dienstknechten en getuigen:

Jesaja 41 : 8-16

- 8 Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham, Mijn liefhebber!
- 9 Gij, welken Ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit haar bijzonderste geroepen heb; en zeide tot u: Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen.
- 10 Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.
- 11 Ziet, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen, die tegen u ontstoken zijn; zij zullen worden als niet, en die lieden, die met u twisten, zullen vergaan.
- 12 Gij zult hen zoeken, maar zult hen niet vinden; de lieden, die met u kijken, zullen worden als niet, en die lieden, die met u oorlogen, als een nietig ding.
- 13 Want Ik, de HEERE, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zeg:
- 14 Vrees niet, Ik help u. Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls!
- 15 Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf.
- 16 Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien; maar gij zult u verheugen in den HEERE; in den Heilige Israëls zult gij u roemen.

Jesaja 43 : 10

- 10 Gijlieden zijt Mijn getuigen, spreekt de HEERE, en Mijn knecht, dien Ik uitverkoren heb; opdat gij het weet, en Mij gelooft, en verstaat, dat Ik Dezelve ben, *dat* voor Mij geen God geformeerd is, en na Mij geen zijn zal.

Jesaja 43 : 21

21 Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.

Israël zou zonen Gods genaamd worden (Christenen):

Hoséa 1 : 10

10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

Romeinen 9 : 26

26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.

Een volk verlost door de Heer:

Deuteronomium 33 : 29

29 Welgelukzalig zijt gij, o Israël! wie is u gelijk? gij zijt een volk, verlost door den HEERE, het Schild uwer hulp, en Die een Zwaard is uwer hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsdelijk aan u onderwerpen, en gij zult op hun hoogten treden!

Jesaja 41 : 10

10 Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.

Jesaja 43 : 1

1 Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.

Jesaja 44 : 1-3

- 1 Maar hoor nu Mijn knecht Jakob, en Israël, dien Ik verkoren heb!
- 2 Zo zegt de HEERE, uw Maker, en uw Formeerder van den buik af, Die u helpt: Vrees niet, o Jakob, Mijn knecht, en gij,

Jeschurun, dien Ik uitverkoren heb!

- 3 Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen.

Jesaja 49 : 25, 26

- 25 Doch also zegt de HEERE: Ja, de gevangenen des machtigen zullen *hem* ontnomen worden, en de vangst des tirans zal ontkomen; want met uw twisters zal Ik twisten, en uw kinderen zal Ik verlossen.
- 26 En Ik zal uw verdrukkers spijzen met hun eigen vlees, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden, als van zoeten wijn; en alle vlees zal gewaar worden, dat Ik, de HEERE, uw Heiland ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

Jesaja 52 : 7

- 7 Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet horen; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning.

Jeremía 46 : 27

- 27 Maar gij, Mijn knecht Jakob! vrees niet, en ontzet u niet, o Israël! want zie, Ik zal u verlossen uit verre *landen*, en uw zaad uit het land hunner gevangenis; en Jakob zal wederkomen, en stil en gerust zijn, en niemand zal *hem* verschrikken.

Ezechiël 34 : 15, 16

- 15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE.
- 16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel.

Hoséa 2 : 22

- 22 En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!

Hoséa 13 : 14

14 *Doch* Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood: o dood! waar zijn uw pestilentiën? hel! waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn.

Hoséa 14 : 5

5 Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben; want Mijn toorn is van hem gekeerd.

Israël Gods voorhamer, het kwaad verdervend:

Jeremía 51 : 20

20 Gij zijt Mij een voorhamer, *en* krijgswapenen; en door u zal Ik volken in stukken slaan, en door u zal Ik koninkrijken verderven.

Jesaja 14 : 2

2 En de volken zullen hen aannemen, en in hun plaats brengen; en het huis Israëls zal hen erfelijk bezitten in het land des HEEREN tot knechten en tot maagden; en zij zullen gevangen houden degenen, die hen gevangen hielden, en zij zullen heersen over hun drijvers.

Jesaja 41 : 15

15 Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf.

Micha 4 : 13

13 Maak u op en dors, o dochter Sions! Want Ik zal uw hoorn ijzer maken, en uw klauwen koper maken, en gij zult vele volken verpletteren; en Ik zal hunlieder gewin den HEERE verbannen, en hun vermogen den Heere der ganse aarde.

Israël hoofd onder de naties:

Genesis 27 : 29

29 Volken zullen u dienen, en natien zullen zich voor u nederbuigen; wees heer over uw broederen, en de zonen uwer moeder zullen zich voor u nederbuigen! Vervloekt moet hij zijn, wie u vervloekt; en wie u zegent, zij gezegend!

Jeremía 31 : 7

- 7 Want zo zegt de HEERE: Roept luide over Jakob *met vreugde*, en juicht vanwege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O HEERE! behoud Uw volk, het overblijfsel van Israël.

Israël Gods erfdeel:

Deuteronomium 4 : 20

- 20 Maar ulieden heeft de HEERE aangenomen, en uit den ijzeroven, uit Egypte, uitgevoerd; opdat gij Hem tot een erfvolk zoudt zijn, gelijk het te dezen dage is.

Deuteronomium 7 : 6

- 6 Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigenoms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn.

2 Samuël 7 : 23, 24

- 23 En wie is, gelijk Uw volk, gelijk Israël, een enig volk op aarde, hetwelk God is heengegaan Zich tot een volk te verlossen, en om Zich een Naam te zetten, en om voor ulieden deze grote en verschrikkelijke dingen te doen aan Uw land, voor het aangezicht Uws volks, dat Gij U uit Egypte verlost hebt, de heidenen en hun goden *verdrijvende*.
- 24 En Gij hebt Uw volk Israël U bevestigd, U tot een volk, tot in eeuwigheid; en Gij, HEERE, zijt hun tot een God geworden.

1 Koningen 8 : 51-53

- 51 Want zij zijn Uw volk en Uw erfdeel, die Gij uitgevoerd hebt uit Egypteland, uit het midden des ijzeren ovens;
- 52 Opdat Uw ogen open zijn tot de smeking van Uw knecht en tot de smeking van Uw volk Israël, om naar hen te horen, in al hun roepen tot U.
- 53 Want Gij hebt hen U tot een erfdeel afgezonderd, uit alle volken der aarde; gelijk als Gij gesproken hebt door den dienst van Mozes, Uw knecht, als Gij onze vaders uit Egypte uitvoerdet, Heere HEERE!

Jesaja 43 : 21, 22

- 21 Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.
- 22 Doch gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob! als gij u tegen Mij vermoeid hebt, o Israël!

Jesaja 54 : 5-10

- 5 Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden.
- 6 Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God.
- 7 Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen.
- 8 In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser.
- 9 Want dat zal Mij zijn *als* de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet *meer* op u toornen, noch u schelden zal.
- 10 Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer.

Hoséa 2 : 18, 19, 22

- 18 En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.
- 19 En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen.
- 22 En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!

Joël 2 : 26, 27

- 26 En gij zult overvloediglijk en tot verzadiging eten, en prijzen den Naam des HEEREN, uw Gods, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft; en Mijn volk zal niet beschaamd worden tot in eeuwigheid.

- 27 En gij zult weten, dat Ik in het midden van Israël ben, en *dat* Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand meer; en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid.

Israël zou de Heilige Geest bezitten:

Jesaja 44:3

- 3 Want Ik zal water gieten op de dorstigen, en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen.

Jesaja 59:21

- 21 Mij aangaande, dit is Mijn Verbond met hen, zegt de HEERE: Mijn Geest, Die op u is, en Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van den mond van uw zaad, noch van den mond van het zaad uws zaads, zegt de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid toe.

Jesaja 60:1,2

- 1 Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op.
2 Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.

Haggai 2:6

- 6 Met het woord, in hetwelk Ik met ulieden *een verbond* gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en Mijn Geest, staande in het midden van u; vreest niet!

Grote minerale rijkdom:

Deuteronomium 8:9,10

- 9 Een land, waarin gij brood zonder schaarsheid eten zult, waarin u niets ontbreken zal; een land, welks stenen ijzer zijn, en uit welks bergen gij koper uithouwen zult.
10 Als gij dan zult gegeten hebben, en verzadigd zijn, zo zult gij den HEERE, uw God, loven over dat goede land, dat Hij u zal hebben gegeven.

Deuteronomium 33 : 15, 16

- 15 En van het voornaamste der oude bergen, en van het uitnemendste der eeuwige heuvelen;
- 16 En van het uitnemendste der aarde en haar volheid, en van de goedgunstigheid Desgenen, Die in het braambos woonde, kome *de zegening* op het hoofd van Jozef, en op den schedel des afgezonderden van zijn broederen!

Grote agrarische rijkdom:

Genesis 49 : 25, 26

- 25 Van uws vaders God, Die u zal helpen, en van den Almachtige, Die u zal zegenen, met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen des afgronds, die daaronder ligt, met zegeningen der borsten en der baarmoeder!
- 26 De zegeningen uws vaders gaan te boven de zegeningen mijner voorvaderen, tot aan het einde van de eeuwige heuvelen; die zullen zijn op het hoofd van Jozef, en op den hoofdschedel des afgezonderden zijner broederen!

Deuteronomium 8 : 7, 9, 10

- 7 Want de HEERE, uw God, brengt u in een goed land, een land van waterbeken, fonteinen en diepten, die in dalen en in bergen uitvlieten;
- 9 Een land, waarin gij brood zonder schaarsheid eten zult, waarin u niets ontbreken zal; een land, welks stenen ijzer zijn, en uit welks bergen gij koper uithouwen zult.
- 10 Als gij dan zult gegeten hebben, en verzadigd zijn, zo zult gij den HEERE, uw God, loven over dat goede land, dat Hij u zal hebben gegeven.

Genesis 27 : 28

- 28 Zo geve u dan God van de dauw des hemels, en de vettigheid der aarde, en menigte van tarwe en most.

Deuteronomium 28 : 11

- 11 En de HEERE zal u doen overvloeien aan goed, in de vrucht uws buiks, en in de vrucht uwer beesten, en in de vrucht uws lands; op het land, dat de HEERE uw vaderen gezworen heeft u te zullen geven.

Deuteronomium 33 : 13, 14

- 13 En van Jozef zeide hij: Zijn land zij gezegend van den HEERE, van het uitnemendste des hemels, van den dauw, en van de diepte, die beneden is liggende;
- 14 En van de uitnemendste inkomsten der zon, en van de uitnemendste voortzetting der maan.

Deuteronomium 33 : 28

- 28 Israël dan zal zeker alleen wonen, *en* Jakobs oog zal zijn op een land van koren en most; ja, zijn hemel zal van dauw druipen.

Israël zou de zeeën beheersen:

Deuteronomium 33 : 19

- 19 Zij zullen de volken tot den berg roepen; daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren; want zij zullen den overvloed der zeeën zuigen, en de bedekte verborgen dingen des zands.

Jesaja 60 : 5

- 5 Dan zult gij het zien en samenvloeien, en uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden; want de menigte de zee zal tot u gekeerd worden, het heir der heidenen zal tot u komen.

Gods zeven getuigen:

Jeremía 31 : 35, 36 (zie ook Psalmen 89 : 36, 37)

- 35 Zo zegt de HEERE, Die de **zon** ten lichte geeft des daags, de ordeningen der **maan** en der **sterren** ten lichte des nachts, Die de zee klieft, dat haar golven bruisen, HEERE der heirscharen is Zijn Naam:
- 36 Indien deze ordeningen van voor Mijn aangezicht zullen wijken, spreekt de HEERE, zo zal ook het zaad Israëls ophouden, dat het geen volk zij voor Mijn aangezicht, al de dagen.

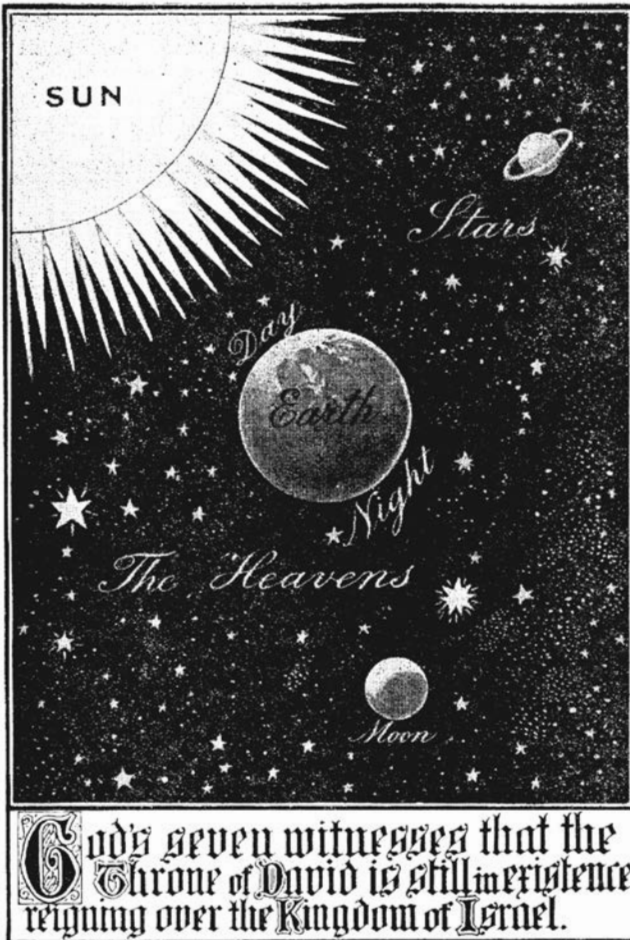
Jeremía 33 : 25, 26

- 25 Zo zegt de HEERE: Indien Mijn verbond niet is van **dag** en **nacht**; *indien* Ik de ordeningen des **hemels** en der **aarde** niet gesteld heb;

26 Zo zal Ik ook het zaad van Jakob en van Mijn knecht David verwerpen, dat Ik van zijn zaad niet neme, die daar heerse over het zaad van Abraham, Izak en Jakob; want Ik zal hun gevangenis wenden en Mij hunner ontfermen.

Deze en talrijke andere Schriftgedeeltes zijn onvoorwaardelijke beloftes aan Abraham en zijn nakomelingen. Ze zijn slechts afhankelijk van Gods trouw om vervuld te kunnen worden. Daar ze onvoorwaardelijk zijn, zijn ze niet uitgesteld tot de toekomstige Duizendjarig Rijk zoals sommigen menen. Ze moeten derhalve begonnen zijn vervuld te worden vanaf het moment dat ze door God zijn gegeven, en hun vruchten moeten onderhand

gezien kunnen worden in onze tegenwoordige tijd. En inderdaad, dat zijn ze!

Gods zeven getuigen dat de troon van David nog steeds bestaat en heerst over het Rijk van Israël.

Appendix 2

Israël op Assyrische monumenten

De volgende tekst werd ontleend aan Vol. 1, pagina's 357-402, van *Sacred Books And Early Literature Of The East*, Charles F. Horne: redacteur. Parke, Austin en Lipscomb, Inc., New York & London: uitgever, 1917. Opmerkingen en illustraties zijn toegevoegd door de huidige redacteur en vormden geen onderdeel van de oorspronkelijke tekst.

De annalen van de Assyrische koningen

Assyrië begon zich al te ontwikkelen als militaire grootmacht in de periode van de Tel-el-Amarna brieven (1400 voor Chr.). In die tijd waren haar heersers de rivalen geworden van Babylonië. Maar de strijdende Assyrische koningen ontmoetten veel tegenslagen en de eeuw van hun feitelijke wereldrijk begon maar nauwelijks, tot we komen bij Koning Shalmaneser III, die heerste van 858-824 voor Chr. Shalmaneser was niet, zoals de eerdere Assyrische koningen,

Stenen monument dat de oorlogen van koning Shalmaneser gedenkt

slechts een plunderaar en verwoester van andere landen. Hij was een staatsman, een organisator, die probeerde een permanente grip te krijgen op de gebieden die hij had overwonnen en hun voorspoed te herstellen onder zijn heerschappij. Shalmaneser III is ook de eerste Assyrische koning van wie we zeker weten dat hij in contact kwam met de koningen van het Bijbelse verhaal, de Hebreeuwse heersers van Juda en Samaria en de Aramese koningen van Damascus.

Shalmaneser verhaalt over zijn zege op al deze westerse koningen. Al zullen we de opschepperige toon van de Assyrische inscripties toestaan, we mogen aannemen dat deze koningen behoorlijk konden standhouden tegen hem. Het vasthouden en uitbreiden van zijn macht gebeurde voornamelijk in zijn eigen valleien van de Tigris en de Eufraat. Diverse van

Shalmanesers inscripties zijn ons bekend. Degene die hier besproken wordt is de belangrijkste en bekend als "de Zwarte Obelisk" inscriptie. Het is gegraveerd op zwart marmer, is ongeveer 1,5 meter hoog en werd opgericht in zijn hoofdstad. Aan alle vier de zijden van de obelisk zijn er beeldhouwde figuren van leenheren die schattingen brengen, waaronder "Jehu van Israël", bekend uit de Bijbel.

... Daarna komen de langere en nog opschepperigere inscripties van Sargon II (721-705 voor Chr.) en zijn zoon Sennacherib (705-681 voor Chr.). Deze twee wrede en uitzinnige verwoesters vernietigden de omringende landen met grote wreedheid en met nooit eerder vertoond groot succes, zelfs niet in de Assyrische annalen. Keer op keer verhaalt Sargon II over ingenomen steden en schrijft: "zijn koning vilde ik" of "zijn krijgers plaatste ik op staken". Het was tijdens Sargons heerschappij dat het koninkrijk van Israël uiteindelijk vernietigd werd, al schrijft de Joodse geschiedenis de laatste aanval terecht toe aan zijn voorganger, Shalmaneser V, die met de veldtocht begonnen was, maar gestorven was voordat hij het kon afmaken. Aldus werd de feitelijke vernietiging van Samaria, de hoofdstad van Israël, bereikt door Sargon en hij was het die de "tien stammen" van de Hebreërs

Afbeelding van een belegering: Van Nimrod

wegvoerde naar Assyrië als zijn gevangenen. Hij verstrooide hen zo grondig dat we ze slechts kennen als de "verloren tien stammen". Sargon beschrijft in zijn inscriptie deze verovering van Samaria, de rebellie ervan en zijn tweede verovering.

Sennacherib verhaalt ook over oorlogen in Palestina en scheidt op over zijn succes tegen Hizkia, Koning van Juda. Hij vertelt niets over het leger dat hij verloren zou hebben aan de pest, zoals de Bijbel dat doet; maar aan de

andere kant: de Assyrische koningen vermeldden nooit hun nederlagen. We weten dat sommige van hun veldtochten mislukten; maar we moeten tussen de regels van hun opscheperij door lezen om die te ontdekken. Sennacherib geeft vrij openhartig toe dat hij Jeruzalem niet veroverde, maar slechts haar koning belegerde als een "gekooide vogel" en toen de aanval opgaf, waarvoor hij geen reden wil

geven in zijn hoogdravend schrijven.

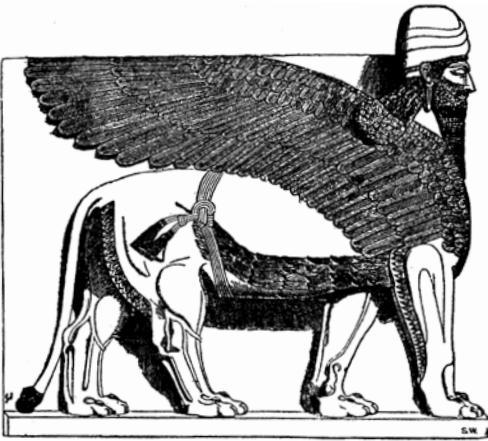
Schrijvers noteren de overwonnenen.
De naam van Sennacherib in
spijkerschrift

Van de Zwarte Obelisk.
Jehu, koning van Israël, buigt zich
in het stof voor Shalmaneser

Van de Zwarte Obelisk.
Jehu's huldeblijk aan koning
Shalmaneser

Gevleugelde leeuw (Nimrod)

"De schatting van 'Su'a, van het land van de Guzaniërs: zilver, lood, bronzen voorwerpen, scepters voor de Konings hand, paarden en kamelen met dubbele ruggen, ontving ik.

De schatting van Jehu, van het land van Omri: zilver, goud, gouden schalen, gouden drinkbekers, lood, scepters voor de Konings hand en staven, ontving ik.

De schatting van het land van Muzri: kamelen met dubbele ruggen, een os van de rivier 'Saceya, paarden, wilde ezels, olifanten, en apen, ontving ik.

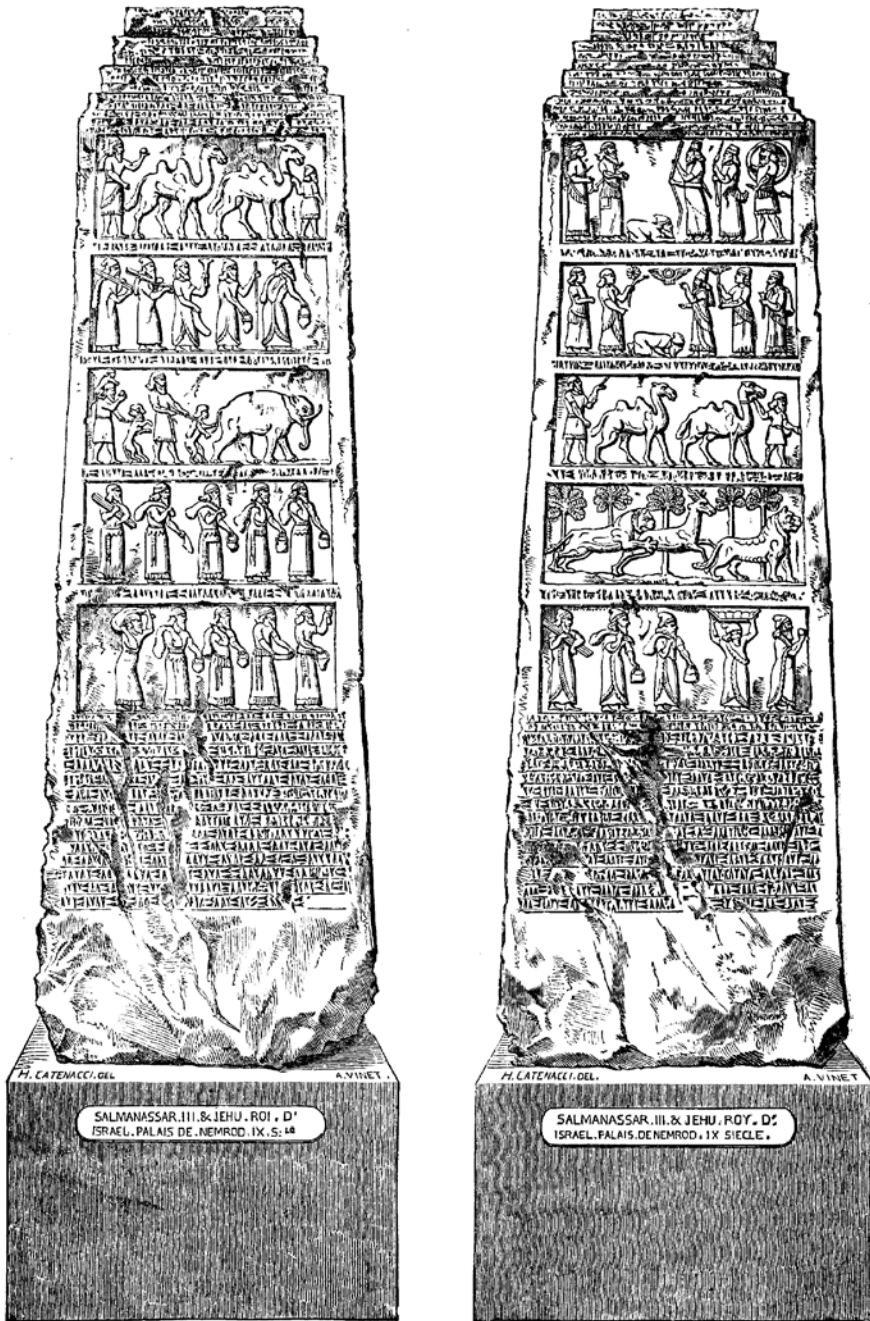
De schatting van Marduk-pal-itstsar, van het land van de Sukhieten: zilver, goud, gouden schenkkannen, slag tanden van de wilde stier, staven, antimonium, kleding in vele kleuren en linnen, ontving ik.

De schatting van Garparunda, van het land van de Patiniërs: zilver, goud, lood, brons, gom, bronzen voorwerpen, slag tanden van wilde stieren en eboniet, ontving ik." (Einde van de inscriptie)

Opmerking van de redacteur over de Zwarte Obelisk inscriptie:

Het Huis van Israël werd niet "Israël" genoemd door de Assyriërs, maar in plaats daarvan, "Khumri", wat "Huis van Omri" betekent. In de inscriptie hierboven zien we dat de Israëlische Koning Jehu door de Assyriërs wordt aangeduid als "van het land van Omri" oftewel: Khumri. Voor aanvullende informatie zie de hoofdstukken van dit boek waarin de "Cymri" worden besproken.

De Zwarte Obelisk van Shalmaneser II

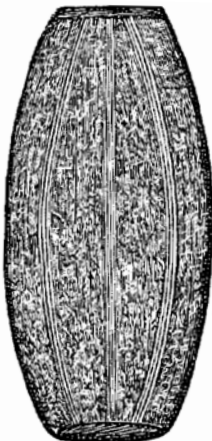
Inscriptie van Sargon II in zijn paleis bij Khorsabad

"Paleis van Sargon, de grote Koning, de machtige Koning, Koning van de legioenen, Koning van Assyrië, Onderkoning van de goden in Babel, Koning van de Sumers en van de Akkaden, favoriet van de grote goden...

Ik belegerde en nam de stad Samaria in en nam 27.280 van zijn inwoners gevangen. Ik nam van hen 50 strijdswagens, maar liet hen de rest van hun bezittingen. Ik plaatste mijn gouverneurs over hen; ik vernieuwde de verplichting die hen was opgelegd door één van de Koningen voor mij ...

Jaubid van Hamath, een smid, was niet de rechtmatige heer van de troon. Hij was een ongelovige en goddeloze man en begeerde het koningschap van Hamath. Hij hitste de steden van Arpad, Simyra, Damascus en Samaria op om tegen mij op te staan. Hij nam zijn voorzorgsmaatregelen met ieder van hen en bereidde zich voor op oorlog. Ik telde al de troepen van de god Ashur, in de stad van Karkar, die had verklaard vóór de rebel te zijn.

Ik belegerde hem en zijn krijgers. Ik nam Karkar in en reduceerde het tot as. Ik zelf nam hem en liet hem villen en ik doodde het hoofd van de opstandelingen in iedere stad en reduceerde die steden tot een hoop ruïnes. Ik versterkte mijn strijdkrachten met 200 strijdswagens en 600 ruiters van onder de inwoners van het land van Hamath en voegde hen toe aan mijn rijk." (Einde van de inscriptie)

Sargon's cilinder, die de verovering van Samaria vastlegt (opgegraven in Ninevé)

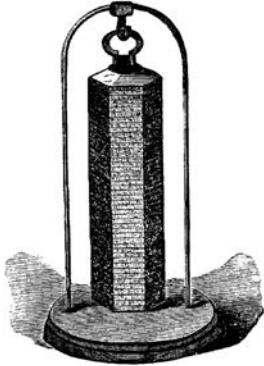

Oud-Assyrische boogschutters en speerwerpers

Inscriptie van Sennacherib

"Gedurende mijn veldtocht, belegerde ik Beth-Dagon, Joppa, Benebarqua, Azuru, de steden van Tsidqa, die zich niet haastig aan mijn voeten hadden geworpen. Ik nam en droeg hun buit weg.

Sennacheribs cilinder, waarop zijn aanval tegen Hizkia is vastgelegd (nu: het Brits Museum)

De gouverneurs, hoofden en bewoners van Ekron, die Padi, hun koning volgens Assyrisch recht en eed, in ijzeren boeien hadden geslagen en hem op vijandige wijze aan Hizkia van Juda hadden gegeven - die hem opsloot in de gevangenis - vreesden in hun hart. De koningen van Egypte riepen om boogschutters, strijdwagens en paarden van de koning van Melukkhki, een strijdkracht zonder getal en kwamen hen te hulp. Voor de stad van Eltekeh stelden ze hun strijdkrachten op, zich beroepend op hun wapens. Met de hulp van Ashur, mijn heer, vocht

ik tegen hen en bracht hun nederlaag tot stand. Het hoofd van de strijdwagens van de koning van Melukkhki nam ik levend gevangen met mijn eigen handen tijdens het gevecht. Eltekeh en Temnath belegerde ik. Ik nam en droeg hun buit weg.

Sennacherib (van de paleismuur in Khorsabad)

Oud-Assyrische boogschutters en slingeraars

Naar de stad van Ekron ging ik. De gouverneurs en prinsen, die een overtreding hadden begaan doodde ik en ik bond hun lichamen aan palen om de stad.

Assyrische paleizen te Ninevé (hersteld)

Vooraanzicht van gevleugelde stier (Khorsabad)

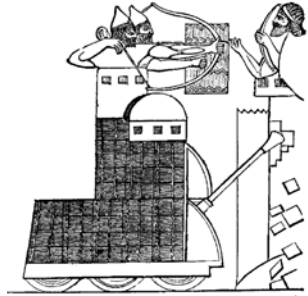

De bewoners van de stad die zonde en slechtheid hadden begaan beschouwde ik als buit. Tegen de rest van hen, die geen zonde of verkeerdheid had begaan en geen schuld had, sprak ik vrede. Padi, hun koning, bracht ik uit de stad van Jeruzalem. Op de troon van heerschappij plaatste ik hem over hen. De schatting van mijn heerschappij legde ik op hem. Maar van Hizkia, van Juda, die zich niet had onderworpen aan mijn juk, belegerde ik 46 sterke steden, vestingen en kleine omringende steden zonder getal en nam hen in door de muren te slechten en voorwaarts te gaan met werktuigen, door een aanval van de lichtbepapende soldaten, door breuken, door stoten, en door bijlen. 200.150 mannen, jong en oud, mannen en vrouwen, paarden, muilezels, ezels, kamelen, ossen en schapen zonder getal bracht ik uit hen voort. Ik beschouwde hen als buit. Hizkia zelf sloot

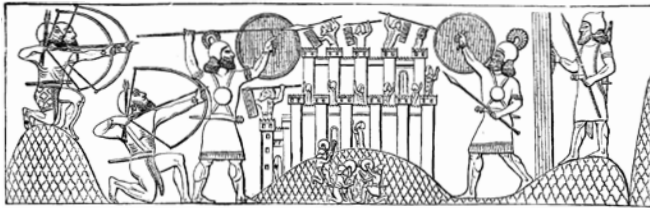

*Sennacherib,
Koning van Assyrië*

ik op als een gekooide vogel in Jeruzalem, zijn koninklijke stad. De muren versterkte ik tegen hem en wie er ook uit de poorten van de stad kwam, moest van mij terugkeren. Zijn steden, die ik geplunderd had, scheidde ik van zijn land af en gaf hen aan Mitinti, Koning van Asdod, aan Padi, Koning van Ekron, en aan Tsil-Bal, Koning van Gaza en verkleinde op deze wijze zijn gebied. Aan de eerdere schatting, jaarlijks te betalen, voegde ik de schatting van het verbond van mijn heerschappij toe en legde dat op hem. Hizkia zelf werd verpletterd door de vrees van de luister van mijn heerschappij.

Oud-Assyrische stormram met toren en met krijgers

Belegering van Samaria; Khorsabad

vervielen in vrees. Ik was de reden dat hij mij nazond, in Ninevé, de stad van mijn heerschappij: 30 talenten goud en 800 talenten van zilver, kostbare stenen, gukhli daggassi, grote lazuurstenen, ivoren zitbanken, tronen van ivoor, ivoor, usu hout, alle soorten palmhout, zware schatten, en zijn dochters, zijn vrouwen van het paleis, de jonge mannen en jonge vrouwen. En hij zond zijn ambassadeurs om schatting te brengen en mij hulde te brengen." (Einde)

Jehu's onderworpenheid aan koning Shalmaneser II

Appendix 3

Het Perzische monument

Insriptie van Darius op de rots van Behistun, die het huis van Israël verbindt met de Europese stammen.

Passage van *Records Of The Past*, Vol. 1, pagina's 109-132
Samuël Bagster & Soms, London, 1875
Vertaald door Sir Henry Rawlinson
Inleidende opmerkingen van J.S. Brooks

De redacteur van *Records Of The Past* becommentarieert: "De voorname triomfgedenkplaat van Darius Hystaspes, die de figuren van de zegevierende koning en zijn volgelingen en van tien overwonnen bevelhebbers toont en vergezeld is van een verslag in drie talen, dat tot bijna duizend regels spijkerschrift behelst, is gegraveerd op de voorzijde van een steile rots in Behistun bij de stad van Kermanshah, aan de westelijke grenzen van Medië. (p. 109)

The *Bible Research Handbook*, uitgegeven in 1972 door de Covenant Publishing Company (nu niet meer in druk), heeft het volgende hier over te zeggen: "De voorzijde van de rots draagt een belangrijke spijkerschrift inscriptie van Darius Hystaspes (Darius de Grote). Deze inscriptie, die uitgehouwen werd rond 516 voor Chr., noemt in drie talen - Perzisch, Susisch (Medisch) en Babylonisch - de namen van twee en dertig provincies die hem onderworpen zijn. In de Perzische en Susische versies wordt één van deze provincies Scythië genoemd, waarvan de wortel, fonetisch gezien, "Sak" is. In de Babylonische tekst wordt deze provincie "(matu) Gi-mi-ri" genoemd, te vertalen met "land van de Cimmeriërs". Sir Henry Rawlinson, de eerste om deze inscriptie over te nemen en te vertalen, was bereid, al wilde hij niet met 100% zekerheid verklaren dat deze Gimiri de Cimmeriërs (Kimmerii of Cumri) waren, om de waarschijnlijkheid van een connectie tussen hen te accepteren. De Behistun Rots inscriptie bewijst dat de Sakae in het land van de Cimmeriërs (huidig Noord-West Perzië) leefden en dat ze een onderdeel waren van het grote aantal volkeren dat van oudsher bekend staat als Scythiërs (of Skythiërs of Scyten)." (*Bible Research Handbook, Volume II, Serial 572.9355*)

Zoals door Mr. W. H. Bennet beschreven is in dit boek vinden we het Huis van Israël, in de Bijbel het Huis van Izak of Saka genoemd, en bekend in de populaire geschiedenis als de Scythiërs die zich over Europa verspreidden. Ze worden Sakae, Sakan en Sakiërs genoemd in de volgende vertaling van Darius' inscriptie. Het belang van de Behistun Rots is dat de inscriptie het volk, dat in het Perzisch en Medisch bekend stond als Saka of Scythiërs, het Huis van Izak of de Israëlieten verbindt met de stammen die in het Babylonisch Cimmeriërs of Gimiri heetten. The Bible Research Handbook wijst ook op het feit dat: "De naam "Gimiri"... fonetisch gezien dichtbij "Khumri" ligt, de naam waaronder de Tien Stammen bekend stonden bij de Assyriërs... Volgens Pinches (Assyrische geleerde) werd de kh uitgesproken als g." Samenvattend: het is een bewezen feit dat het volk, in het Assyrisch bekend onder de naam Khumri (dat fonetisch gezien hetzelfde is als Gimiri of Cimmeriërs), het Huis van Israël was (zie Appendix 2). De Behistun rots bewijst verder dat deze "Gimiri" hetzelfde volk waren als de "Saka" (fonetisch hetzelfde als "Izak" en "Scythiërs"). Derhalve worden alle vijf van deze oude stamnamen, Saka, Scythiërs, Cimmeriërs, Gimiri en Khumri herkenbaar als Israëlieten, zoals ze genoemd werden in andere talen. Nu volgt een belangrijke passage van Darius' lange inscriptie.

Sleutelnamen

De Assyrische naam voor Israël op Shalmanesers Zwarte Obelisk was:

Khumri

Het Babylonische equivalent die lijkt op de Assyrische uitspraak was:

Gimiri

De Behistun Rots inscriptie identificeert het volk Gimiri als de:

Sak of Sakae

De Bijbel noemt Israël het Huis van Izak, dat fonetisch overeenkomt met

Sak of Sakae

Historici herkennen in de Sak of Sakae die zich over Europa verspreidden de:

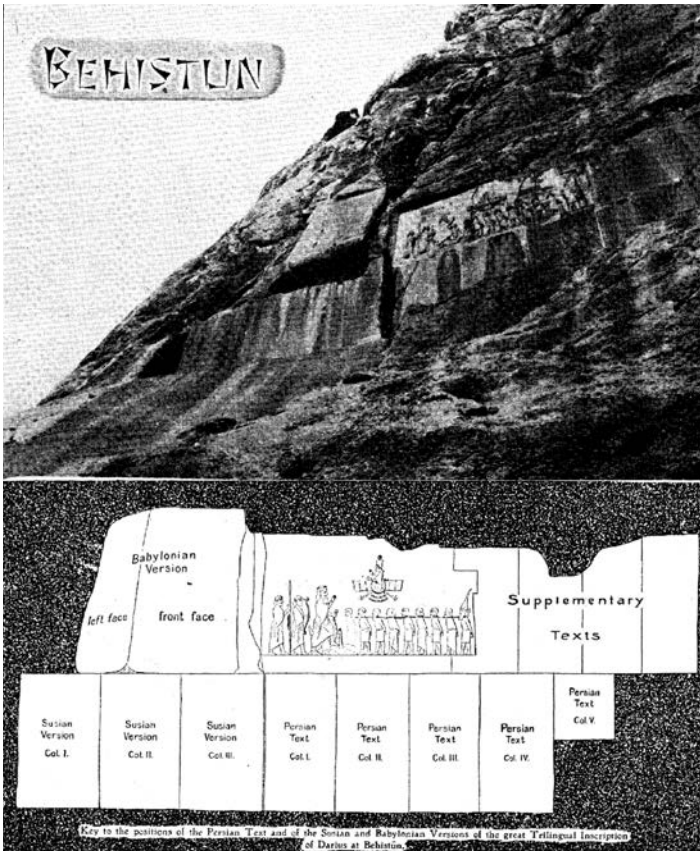
Skythiërs

Cimmeriërs

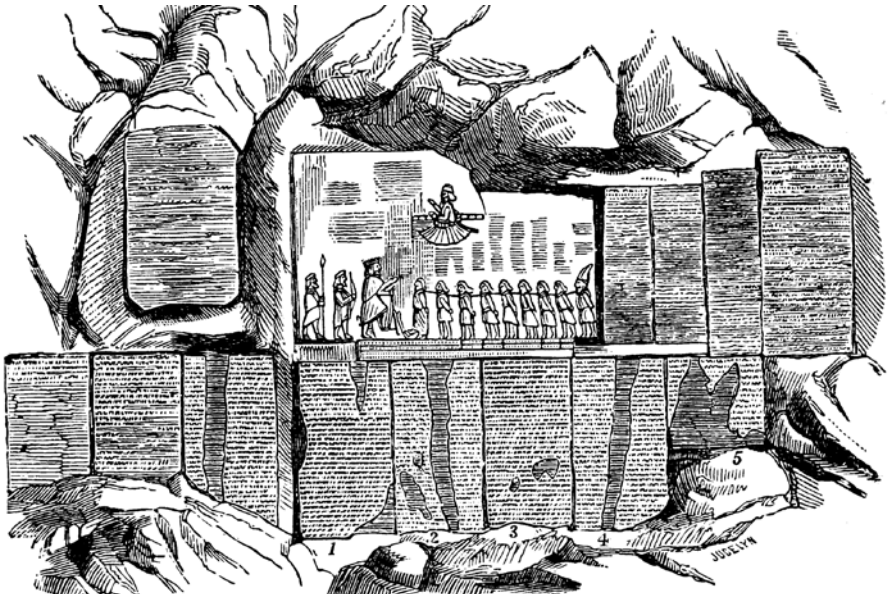
De oude woorden van Darius op de Behistun Rots Vertaling van de inscriptie; kolom 1

Ik ben Darius, de grote Koning, de Koning der Koningen, de Koning van Perzië, de Koning van de provincies, de zoon van Hystaspes, de kleinzoon van Arsames, de Achaemeniër. Dit zegt Darius de Koning: Mijn vader was Hystaspes; van Hystaspes was Arsames de vader; van Arsames was Teispes de vader; van Teispes was Achaemenes de vader. Dit zegt Darius de Koning: Op die grond worden wij Achaemeniërs genoemd; van de oudheid stammen wij; sinds de oudheid is ons ras Koning geweest. Dit zegt Darius de Koning: Er zijn acht van mijn ras voor mij Koning geweest, ik ben de negende; al zeer lang zijn wij Koningen geweest. Dit zegt Darius de Koning: Door de gratie van Ormazd I ben ik Koning; Ormazd heeft mij het rijk geschonken.

Plattegrond van de positie van de Perzische tekst en van de Susische en Babylonische versies, op de grote drietaalige inscriptie van Darius te Behistun

Dit zegt Darius de Koning: Dit zijn de landen die mij toebehoren, door de gratie van Ormazd I ben ik over hen Koning geworden: Perzië, Susiana, Babylonië, Assyrië, Arabië, Egypte, degenen die van de zee zijn, Sparta, Ionia, Medië, Armenië, Cappadocië, Parthia, Zarangia, Aria, Chorasmia, Bactria, Sogdiana, Gandara, de Sakae, de Satagydes, Arachosia en Mecia, bij elkaar 23 landen. Dit zegt Darius de Koning: Dit zijn de landen die mij toebehoren, door de gratie van Ormazd I zijn zij mij onderworpen, zij hebben mij hulde gebracht. Dat wat ik hun gezegd heb, hebben zij uitgevoerd, bij dag en bij nacht. Dit zegt Darius de Koning: In deze landen heb ik ieder die goedaardig was gekoesterd en beschermd; ieder die kwaadaardig was heb ik volkomen vernietigd. Door de gratie van Ormazd I hebben deze landen mijn wetten gehoorzaamd. Zoals ik hen zei, zo deden zij. Dit zegt Darius de Koning: Ormazd schonk mij het rijk. Ormazd bracht mij hulp zodat ik dit rijk verwierf. Door de gratie van Ormazd bezit ik dit rijk.

Dit zegt Darius de Koning: Dit is wat gedaan werd door mij voordat ik Koning werd. Hij die Cambyses genaamd wordt, de zoon van Cyrus van ons ras, was Koning voor mij. Deze Cambyses had een broer genaamd Bardes; hij was van dezelfde vader en moeder als Cambyses. Later doodde Cambyses deze Bardes. Toen Cambyses Bardes doodde was het de staat niet bekend

dat Bardes gedood was. Toen ging Cambyses voort naar Egypte. Toen Cambyses naar Egypte was gegaan, ontstond er verdorvenheid in de staat; de leugen werd toen overvloedig in het land, zowel in Perzië als in Medië en in andere landen.

Dit zegt Darius de Koning: Daarna was er een zekere man, een Magiër, genaamd Gomates. Hij stond op uit Pissiachada, van de berg genaamd Arakadres kwam hij; op de 14^e dag van de maand Viyakhana was het dat hij opstond. Tegen de staat verklaarde hij aldus valselijk: "Ik ben Bardes de zoon van Cyrus, de broer van Cambyses." Toen kwam de hele staat in opstand; Van Cambyses ging het rijk over naar hem, zowel Perzië als Medië, en de andere provincies. Hij greep het rijk; op de 9^e dag van de maand Garmapada (de 5^e maand), toen was het dat hij het rijk greep. Daarna, zichzelf dodend, stierf Cambyses. Dit zegt Darius de Koning: Het rijk dat Gomates, de Magiër, Cambyses ontnam, dat rijk was van oudsher in onze familie geweest. Nadat Gomates, de Magiër, Cambyses Perzië en Medië en de afhankelijke provincies had ontnomen, trad hij op met zijn eigen partij en werd koning.

Dit zegt Darius de Koning: Er was geen man, noch Perzisch, noch Medisch, noch iemand van onze familie, die Gometes, de Magiër, het rijk kon ontnemen. De staat vreesde hem zeer. Hij doodde veel mensen die de oude Bardes hadden gekend; de reden dat hij hen doodde was: "Opdat zij niet ontdekken dat ik niet Bardes de zoon van Cyrus ben." Er was er niet één die moedig genoeg was iets in te brengen tegen Gomates, de Magiër, totdat ik arriveerde. Toen bad ik tot Ormazd; Ormazd bracht mij hulp. Op de 10e dag van de maand Bagayadish (eerste maand) was het dat ik, met mijn trouwe manschappen, Gomates, de Magiër, en de belangrijkste mannen die zijn volgelingen waren, doodde. In het fort genaamd Sictachotes, in het district van Medië, genaamd Nisaea, daar doodde ik hem; ik ontnam hem het rijk. Door de gratie van Ormazd I werd ik Koning; Ormazd heeft mij de scepter geschonken.

Dit zegt Darius de Koning: Het rijk dat van ons ras werd ontruikt, dat ik heroverde, bracht ik terug in zijn voormalige staat; zoals in de dagen vanouds maakte ik het. De tempels die Gomates, de Magiër, had vernietigd, herbouwde ik; ik stelde de heilige liederen en (offer) eredienst opnieuw in, en vertrouwde ze toe aan de families die door Gomates, de Magiër, ontzet

waren uit hun ambten. Ik bracht het rijk terug in zijn voormalige staat, zowel Perzië als Medië en de andere provincies; zoals in de dagen vanouds; zo herstelde ik dat wat weggenomen was geweest. Door de gratie van Ormazd deed ik dit. Ik arbeidde totdat ik onze familie had teruggebracht in zijn voormalige positie, zoals in de dagen vanouds. Ik arbeidde, door de gratie van Ormazd, zodat Gomates, de Magiër, onze familie niet zou verdringen.

Inscriptie op de Behistun Rots, Perzië

Dit zegt Darius de Koning: Dat is wat ik deed nadat ik koning was geworden. Dit zegt Darius de Koning: Toen ik Gomates, de Magiër, had gedood, stond een zekere man op, genaamd Atrines, de zoon van Opadarmes; tegen de staat van Susiana zei hij aldus: "Ik ben Koning van Susiana." Toen werd het volk van Susiana opstandig; zij liepen over naar die Atrines; hij werd Koning van Susiana. En een zekere man, een Babyioniër, genaamd Nadintabelus, de zoon van Aenares, stond op. Tegen de staat van Babylonië verklaarde hij valselijk: "Ik ben Nabochodrossor, de zoon van Nabonidus." Toen liep de gehele Babylonische staat over naar die Nadintabelus. Babylon werd opstandig. Hij greep de macht over Babylonië. Dit zegt Darius de Koning: Toen stuurde ik troepen naar Susiana; die Atrines werd als gevangene tot mij gebracht. Ik doodde hem.

Dit zegt Darius de Koning: Toen vervolgde ik die Nadinta-belus in Babylon, die Nabochodrossor werd genoemd. De strijdkrachten van Nadinta-belus hadden de Tigris in hun bezit; tot daar waren ze gekomen, en ze hadden boten. Toen verdeelde ik mijn leger; één deel voorzag ik van kamelen; het andere deel gaf ik paarden; Ormazd bracht mij hulp; door de gratie van Ormazd slaagde ik erin de Tigris voorbij te komen. Toen heb ik het leger van die Nadinta-belus totaal verslagen. Op de 27e dag van de maand van Atriyatiya (9e maand) was het dat wij aldus streden. Dit zegt Darius de Koning: Toen marcheerde ik naar Babylon. Toen ik Babylon naderde, bij de stad genaamd Zazana, aan de Eufraat, kwam die Nadinta-belus, die Nabochodrossor werd genoemd, met een strijdkracht voor mij om te strijden. Toen streden we. Ormazd bracht mij hulp; door de gratie van Ormazd heb ik de strijdkracht van Nadinta-belus totaal verslagen. Een deel van het leger werd in het water gedreven; het water vernietigde hen. Op de tweede dag van de maand Anamaka (10^e maand) was het dat wij aldus de strijd streden.

Einde van Kolom 1, die 96 regels behelst en waarvan het geschrevene in het algemeen goed gepreserveerd is.

Kolom 2

Dit zegt Darius de Koning: Toen vluchtte Nadinta-belus met een klein aantal ruiters naar Babylon. Toen trok ik op naar Babylon; ik nam Babylon in en greep die Nadinta-belus. Daarna doodde ik die Nadinta-belus in Babylon. Dit zegt Darius de Koning: Terwijl ik in Babylon was, zijn dit de landen die tegen mij in opstand zijn gekomen: Persis, Susiana, Medië, Assyrië, Armenië, Parthia, Margiana, Sattagydia en Sakia...

Kolom 5

- A. Herhaling van de eerste vier paragrafen van Kolom 1 hierboven.
- B. Gedenkplaat bevestigd aan de voorover liggende figuur die de zegevierende koning met zijn voeten vertreedt: "Deze Gomates, de Magiër, was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Bardes, de zoon van Cyrus, ik ben de Koning'."
- C. Gehecht aan de eerste staande figuur: "Deze Atrines was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Koning van Susiana'."
- D. Gehecht aan de tweede staande figuur:
"Deze Nadinta-belus was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Nabochodrossor, de zoon van Nabonidus; ik ben Koning van Babylon'."
- E. Gehecht aan de derde staande figuur:
"Deze Phraortes was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Xathrites, van het ras van Cyaxares; ik ben Koning van Medië'."
- F. Boven de vierde staande figuur:
"Deze Martes was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Imanes, de Koning van Susiana'."
- G. Gehecht aan de vijfde staande figuur:
"Deze Sitratachmes was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Koning van Sagartia, van het ras van Cyaxares'."
- H. Gehecht aan de zesde staande figuur:
"Deze Veisdates was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Bardes, de zoon van Cyrus. Ik ben de Koning'."
- I. Gehecht aan de zevende staande figuur:
"Deze Aracus was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben Nabochodrossor, de zoon van Nabonidus. Ik ben de Koning van Babylon'."
- J. Gehecht aan de achtste staande figuur:

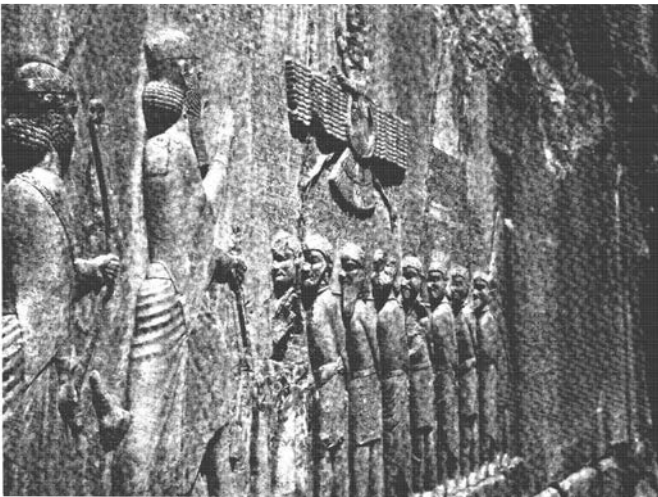

"Deze Phraates was een bedrieger; hij verklaarde aldus: 'Ik ben de Koning van Margiana'."

K. Boven de negende of extra figuur met het hoge hoofddekse:
"Dit is Sakuka, de Sakan."

Conclusie

Sir Henry Rawlinson becommentarieert de laatste kolom hierboven als volgt: "Van de vijf en dertig regels van de laatste kolom die een supplement vormen van een halve kolom, verdeeld in zes paragrafen, is het onmogelijk om een volledige vertaling te geven, daar één kant van de gedenkplaat helemaal vernietigd is. Van de gedeeltes die wel te ontcijferen zijn, lijkt het om een verslag te gaan van twee andere opstanden; één in Susiana, uitgevoerd door een man genaamd '... imim'; en de andere door Saku'ka, hoofd van de Sakae, die aan de Tigris woonde."

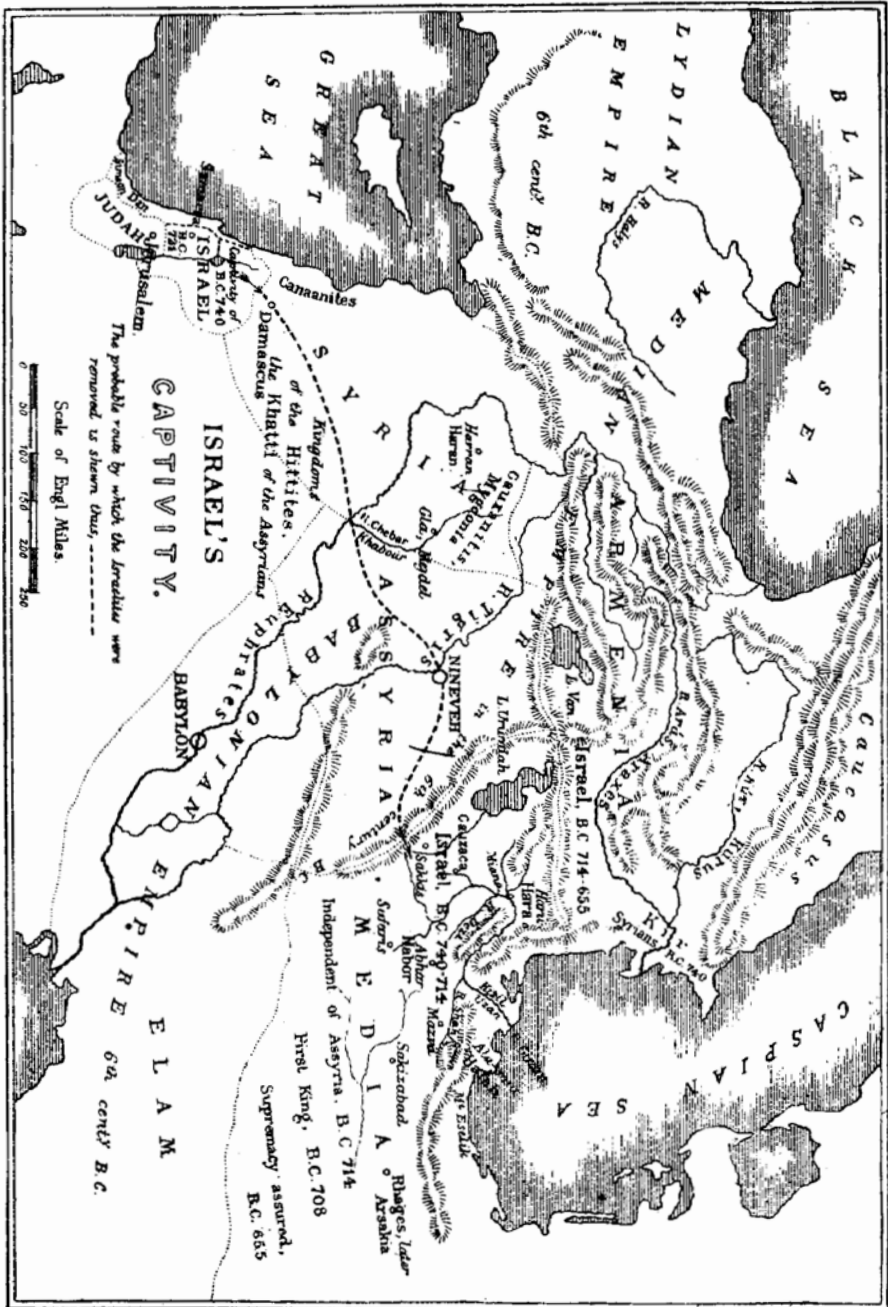

*De Behistun Rots:
Close-up van de
figuren, Darius voor
de overwonnen
hoofden.*

*(Met dank aan het
Brits Museum)*

"Wij hebben redelijke gronden om aan te nemen dat de Gimmiri, of Cimmeriërs, die voor het eerst opdoken aan de uitersten van Assyrië en Medië in de zevende eeuw voor Chr., en de Sakae van de Behistun Rots, bijna twee eeuwen later, identiek zijn aan de Beth-Khumree van Samaria, ofwel de Tien Stammen van het Huis van Israël." George Rawlinson, noot in zijn vertaling van *History of Herodotus*, Boek VII, p. 378

Israëls gevangenneming. De waarschijnlijke route waardoor de Israëlieten werden weggevoerd

---

Appendix 4

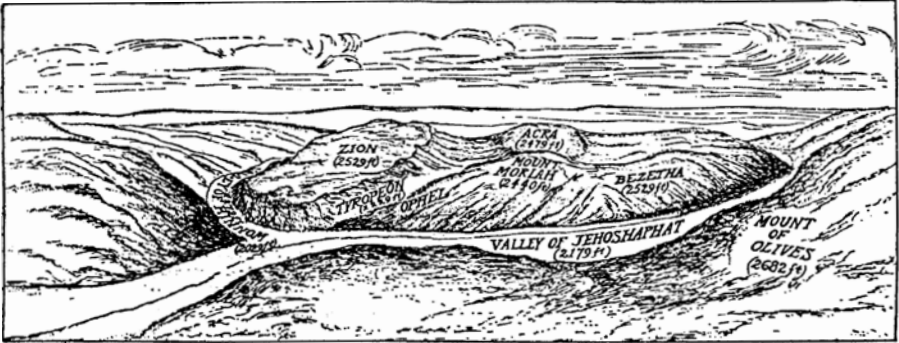
De Spartaanse Israëlieten

Hebreeuwse kolonisatie in vroeg Griekenland De getuigenis van de apocriefe boeken en Flavius Josephus

Een belangrijke en fascinerende correspondentie vond plaats tussen de Joodse hogepriester en de koning van Sparta (Lacedemoniërs) van Griekenland. Door Palmer, Grimm en anderen wordt de datum van deze correspondentie in het algemeen vastgesteld op 330 - 309 v.Chr. Het toont aan dat de vroege bewoners van Griekenland in feite Israëlieten waren. In het apocriefe boek van de *Eerste Maccabeeën* hoofdstuk 12, vers 5-23 staat:

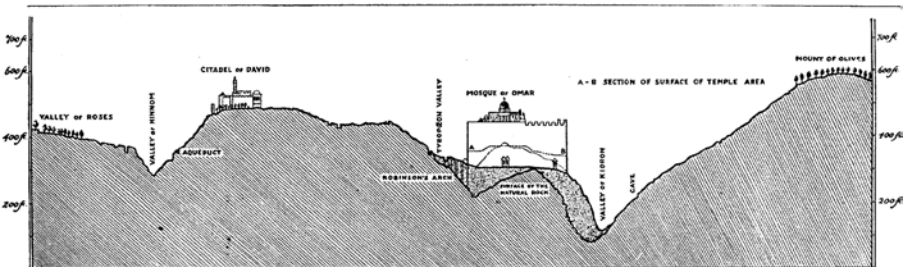
"En dit is het afschrift van de brieven, die Jonathan geschreven heeft aan de Lacedemoniërs: Jonathan de hogepriester, en de raad des volks, en de priesters, en de rest van het volk der Joden wensen de Lacedemoniërs, hun broeders, voorspoed. In het verleden werden er brieven gezonden aan onze hogepriester, Onias, door Areus, die toen uw koning was. De brieven verklaarden dat gij onze broeders zijt, zoals een afschrift daarvan, hieronder, bewijst. En Onias heeft toen de man die ons gezonden werd zeer betamelijk ontvangen en de brieven aangenomen, waarin onze verbintenis en vriendschap verklaard werden, zodat we niet helemaal van u vervreemd zijn geworden, want het is lang geleden dat wij contact hadden.

Wij gedenken u daarom ook zonder ophouden, zowel op onze feestdagen, als andere geëigende dagen, in de offeranden die wij offeren en ook in onze gebeden, gelijk het behoort en betamelijk is onze broederen gedachtig te zijn en wij verheugen ons over uw aanzien. Wat ons aangaat, vele verdrukkingen en vele oorlogen hebben ons omringd en al de koningen, die rondom ons zijn, hebben tegen ons gestreden. Wij wilden echter u noch onze andere bondgenoten en vrienden in deze oorlogen tot last zijn. Want wij krijgen bijstand uit de hemel, die ons te hulp komt. Wij zijn dan ook verlost van onze vijanden en onze vijanden zijn vernederd. Zo hebben wij dan verkoren Numenius, Antiochus' zoon, en Antipater, Jasons

Schets van de topografische kenmerken van Jeruzalem. (naar Fulton, *The Beautiful Land*)

zoon en hebben hen gezonden aan de Romeinen, om onze vriendschap en verbintenis met hen weder te vernieuwen. En wij hebben hen opgedragen dat zij ook tot u zouden reizen en u zouden groeten en u onze brieven over de vernieuwing van onze broederschap zouden overhandigen. Gij doet wel als gij ons hierop antwoordt. En dit is het afschrift der brieven die aan Onias gezonden werden: Areüs, koning der Lacedemoniërs, wenst de hogepriester Onias alle voorspoed. In de geschriften is gevonden dat de Lacedemoniërs en de Joden broeders zijn en dat zij zijn uit het geslacht van Abraham. Nu dat wij deze dingen verstaan hebben, zo zult gij wel doen, dat gij ons schrijft van uw welstand. En wij schrijven u weder, uw vee en al uw goederen zijn de onzen en de onzen zijn de uwe. Wij hebben daarom onze ambassadeurs opgedragen dat zij u hierover zouden inlichten."

Dwarsdoorsnede van Jeruzalem (van west naar oost), zoals gezien wordt vanuit het zuiden (naar Heyck, *Die Kreussüge*)

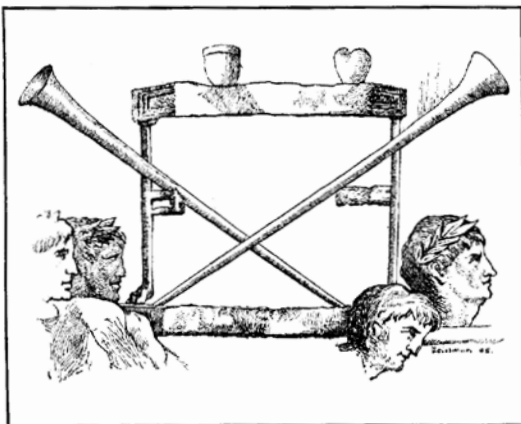
Flavius Josephus

Wij geven de passage van Flavius Josephus weer, die verder ingaat op deze verwantschap van de Joden met de Spartanen in de tijd van de Maccabeeën. Het bevat onder andere een antwoord op bovenstaande brief van Areus, de koning van de Lacedemoniërs aan Onias de hogepriester:

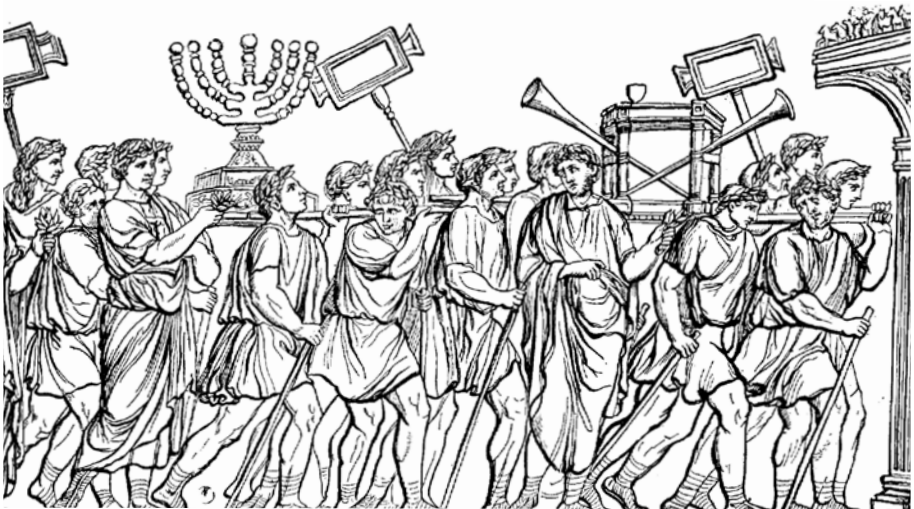
"Jonathan op deze wijze een glorieuze overwinning behaald hebbende, en twee duizend man van de vijand gedood hebbende, keerde terug naar Jeruzalem. Toen hij zag dat al zijn aangelegenheden door Gods voorzienigheid gedijden zoals hij ze wilde, stuurde hij ambassadeurs naar de Romeinen, ernaar verlangend de vriendschap die hun natie met hen eerder had gehad te vernieuwen. Hij beval dezelfde ambassadeurs om vervolgens naar de Spartanen te gaan, om hen te herinneren aan hun vriendschap en verwantschap.* Zodoende kwamen de ambassadeurs naar Rome. Ze gingen naar de senaat en vertelden de hogepriester wat hun bevolen was door Jonathan en hoe hij hen gezonden had om hun vriendschap te bevestigen. De senaat bevestigde toen wat eerder verordend was over hun vriendschap met de Joden en gaf hen brieven om naar alle koningen van Azië en Europa te brengen en aan de gouverneurs van de steden, zodat zij hen veilig naar

hun eigen land zouden doen terugkeren. Net zo, kwamen ze op de terugweg te Sparta en leverden de brief af die ze van Jonathan hadden gekregen om hen te overhandigen, waarvan hier een weerslag volgt: 'Jonathan de hogepriester van de Joodse natie, en de senaat, en de verzameling van het volk der Joden, aan de efori en senaat en volk van de Lacedemoniërs, zenden wij groeten. Als het u wel gaat en zowel uw open-

Tafel der toonbroden, afgebeeld op de Boog van Titus. Naar Reland, de Spolis Templi, 1716

bare als persoonlijke zaken u aangenaam zijn, is het zoals wij dat wensen. Het gaat ons ook goed. Toen in eerdere tijden door Demoteles een brief aan Onias gebracht werd, die toen onze hogepriester was, van Areüs, in die tijd uw koning, betreffende de verwantschap tussen ons en u, waarvan hierbij een kopie is bijgevoegd, ontvingen we de brief met vreugde en waren zeer te spreken over Demoteles en Areüs. Toch hadden wij dat bewijs niet van node, omdat we er al van overtuigd waren door de heilige geschriften, hoewel we het niet betamelijk vonden als eersten deze relatie met u op te eisen, om niet te vroeg deze eer op te eisen, die ons inmiddels is geschonken door u. Het is lang geleden dat onze relatie met u is vernieuwd; en als wij, op heilige en feestelijke dagen, God offers brengen, bidden wij Hem voor uw behoud en overwinning. Wat onszelf betreft, al zijn er vele oorlogen tegen ons beraamd, vanwege de begeerte van onze buurlanden, waren we vastberaden om noch u, noch andere verwanten ** lastig te vallen; maar daar we onze vijanden nu hebben overwonnen en in de gelegenheid waren Numenius, de zoon van Antiochus en Antipater, de zoon van Jason, beiden eerbare mannen van onze senaat, naar de Romeinen te zenden, gaven wij hun ook deze brief aan u, zodat zij de vriendschap die tussen ons is zouden vernieuwen. U doet daarom wel om ons te schrijven en een verslag uit te brengen over hoe u ervoor staat en wat u van ons nodig heeft, omdat we in

*Buit uit de tempel, afgebeeld op de Boog van Titus.
Naar Bartoli's Admiranda*

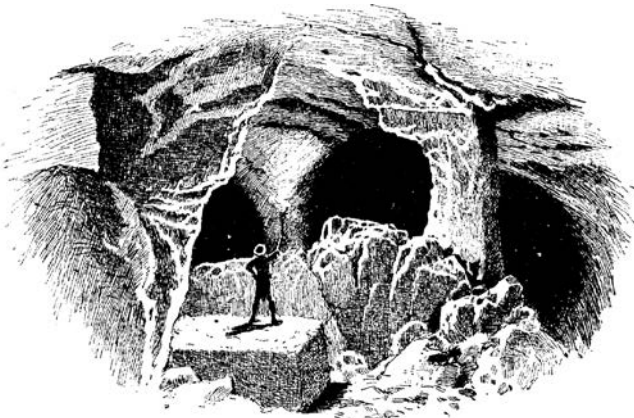

alle dingen geneigd zijn te handelen naar uw verlangens.' Zodoende ontvingen de Lacedemoniërs de ambassadeurs met vriendelijkheid, stelden een decreet op over vriendschap en wederzijdse hulp en stuurde het naar hen." (Passage van *Antiquities xiii.5* door Flavius Josephus.)

Opmerkingen:

* De ambassadeurs maken aanspraak op "broederschap" en "verwantschap" met de Spartanen, maar slechts "vriendschap" met de Romeinen.

** "noch u, noch andere verwanten". De Joodse opinie sloot de Israëlische oorsprong van andere naties niet uit, maar maakte er zelfs aanspraak op.

*Steengroeven
onder Jeruzalem,
waar de stenen voor
Salomo's tempel
werden verkregen.*

De Griekse Hercules en de Hebreeuwse Simson

Er bestaat een fascinerende connectie tussen de Griekse Hercules en de Bijbelse Simson. De Hebreeuwse Simson werd geboren uit de stam van Dan. (Richteren 13 : 2-25) De Griekse geschiedenis vertelt ons dat een volk, de "Danioi" genaamd, in oude tijden kwam om met Griekenland handel te drijven en het te koloniseren, zich vestigend in een gebied genaamd "Argos". Het Griekse woord Hercules is "Heracles", dat bijna identiek is met de Hebreeuwse meervoudsvorm voor handelaren, "Heraclim". Van Heracles wordt verteld dat hijzelf van Argos kwam! De Griekse mythen vertellen dat de Danioi afstamden van de stamvader "Danaos", die de zoon was van "Bela" en per schip van Egypte was gevaren. In de Bijbel was de Hebreeuwse stamvader Dan, de zoon van de bijvrouw "Bilha" (Genesis 30 : 3-6) en de Israëlieten waren in Egypte in de tijd dat Danaos daarvandaan naar Griekenland voer.

Appendix 5

De Schotse declaratie van onafhankelijkheid

De declaratie van Arbroath 1320 na Chr.

(Engelse vertaling)

Aan de zeer Heilige Vader en Heer in Christus, de Heer John, door Goddelijke voorzienigheid Paus van de Heilige Roomse en Universele Kerk, zijn nederige en godvruchtige zonen Duncan, Graaf van Fife, Thomas Randolph, Graaf van Moray, Heer van Man en van Annandale, Patrick Dunbar, Graaf van March, Malise, Graaf van Strathearn, Malcolm, Graaf van Lennox, William, Graaf van Ross, Magnus, Graaf van Caithness en Orkney, en William, Graaf van Sutherland; Walter, Rentmeester van Schotland, William Soules, Hoofdbediende van Schotland, James, Heer van Douglas, Roger Mowbray, David, Heer van Brechin, David Graham, Ingram Umfraville, John Menteith, voogd van het graafschap Menteith, Alexander Fraser, Gilbert Hay, Hofmaarschalk van Schotland, Robert Keith, Maarschalk van Schotland, Henry St Clair, John Graham, David Lindsay, William Oliphant, Patrick Graham, John Fenton, William Abemethy, David Wemyss, William Mushet, Fergus van Ardrossan, Eustace Maxwell, William Ramsay, William Mowat, Alan Murray, Donald Campbell, John Cameron, Reginald Cheyne, Alexander Seton, Andrew Leslie, en Alexander Straiton, en de andere baronnen en bezitters en de hele gemeenschap van het rijk van Schotland worden gezonden op allerlei wijze nederige eerbied, met oprechte kussen voor zijn gezegende voeten.

Zeer Heilige Vader en Heer, wij weten uit de kronieken en boeken van de ouden dat, samen met andere beroemde volkeren, de onze, de Schotten,

begenadigd zijn geweest met wijdverspreide vermaardheid. Zij trokken van Groot Scythië langs de weg van de Tyrrenische zee en de Pilaren van Hercules, en verbleven lange tijd in Spanje, onder de meest woeste stammen, maar nergens, door geen enkele ras, konden zij bedwongen worden, hoe barbaars ook. Zo kwamen zij, twaalf honderd jaar nadat het volk Israël de Rode Zee was overgestoken, naar hun thuis in het westen waar ze vandaag de dag nog leven. De Britons verdreven zij eerst, de Picten hebben zij totaal vernietigd, en al werden er vaak oorlogen tegen hen beraamd door de Noren, de Denen en de Engelsen, namen zij bezit van die verblijfplaats met vele overwinningen en onnoemelijk veel inspanningen; en, zoals de historici van oude tijden getuigen, hebben zij het sindsdien vrij van elke slavernij gehouden. In hun rijk hebben er honderd en dertien koningen geregeerd uit hun eigen koninklijke geslacht, de reeks nooit door een vreemde onderbroken. De verheven kwaliteiten en verdiensten van dit volk zouden, al zouden zij op geen enkele andere wijze duidelijk worden, voldoende eer krijgen door het volgende: dat de Koning der Koningen en Heer der Heren, onze Heer Jezus Christus, na Zijn Lijden en Opstanding, hen nagenoeg als eersten riep tot Zijn meest Heilige geloof, al bewoonden zij de uiterste gebieden van de aarde. Ook bevestigde Hij hen niet in dat geloof door zomaar iemand, maar door de eerste van Zijn Apostelen - door zijn roeping, al was hij tweede of derde in rangorde - de zeer zachtmoedige Sint Andreas, de Gezegende Petrus' broer, en van hem verlangd hebben dat hij hen onder zijn hoede zou houden als hun beschermheilige voor eeuwig.

De Zeer Heilige Vaders voor u hebben deze dingen zorgvuldig ter harte genomen en ditzelfde rijk en volk, dat toevertrouwd was aan de Heilige Petrus' broer, vele gunsten en talrijke voorrechten verleend. Aldus heeft onze natie onder hun bescherming in vrijheid en vrede geleefd tot de tijd kwam dat de machtige Koning van de Engelsen, Edward, de vader van degene die vandaag heerst, kwam, onder het mom van een vriend en bondge-

noot, om hen te bestoken als een vijand, terwijl ons rijk geen leider had en ons volk geen haat of verraad koesterde en oorlogen of invallen niet meer gewoon was. De daden van wreedheid, slachting, geweld, plundering, brandstichting, gevangenzetting van prelaten, verwoesting van kloosters door brand, beroving en doding van monniken en nonnen, en nog talloze andere wandaden die hij tegen ons volk pleegde, sparend leeftijd noch geslacht, religie noch rang, is onbeschrijfelijk en onvoorstelbaar, als dit niet met eigen ogen werd aanschouwd.

Schots koninklijk wapen

Maar van deze talloze slechtheden zijn we bevrijd geworden door de hulp van Hem die, al teistert Hij, toch heelt en herstelt, door onze onvermoeibare Prins, Koning en Heer, de Heer Robert. Hij ontmoette zware inspanning en vermoeidheid, honger en gevaar, zoals een tweede Macabaeus of Jozua, en verdroeg hen opgewekt, opdat zijn volk en zijn erfenis zou worden bevrijd uit de handen van onze vijanden. Goddelijke voorzienigheid, zijn recht op de troon volgens onze wetten en tradities die we tot de dood toe zullen handhaven, en de verdiende toestemming en bekrachtiging van ons allen, hebben hem tot onze Prins en Koning gemaakt. Wij zijn, zowel door wet als door zijn verdiensten, waardoor onze vrijheid gehandhaafd blijft, verplichting verschuldigd aan de man waardoor verlossing voor ons volk tot stand kwam. Wij zijn vast van plan hem trouw te zijn, wat er ook gebeurt. Zou hij echter dat wat hij begonnen is opgeven, en erin toestemmen ons of ons rijk te

onderwerpen aan de Koning van Engeland of de Engelsen, zouden we ons meteen inspannen om hem als onze vijand en een vernietiger van zijn en onze rechten uit te drijven en een andere man die ons zou kunnen verdedigen tot onze Koning uit te roepen; want, zolang als er maar honderd van ons in leven zijn, zullen wij onder geen beding onder Engelse heerschappij worden

Declaration of Arbroath

Afbeelding van de opstelling van de declaratie te Arbroath, afkomstig van een postzegel uitgebracht door de G.P.O.

gebracht. Wij vechten niet voor roem, voor rijkdom of voor eer, maar voor vrijheid, dat is de waarheid. Slechts voor vrijheid, waar geen rechtschapen man afstand van zal doen tot de dood toe.

Daarom smeken wij u, Eerbiedige Vader en Heer, Uwe Heiligheid, met onze zeer ernstige gebeden en nederige harten, dat u, in zoverre u dat in uw oprechtheid en goedheid wil doen, dit alles in overweging wil nemen, omdat er bij Hem, wiens Plaatsvervanger u op aarde bent, geen onderscheid is tussen Jood of Griek, Schot of Engelsman. Wij bidden u dat u met de ogen van een vader zult zien op de zorgen en ontberingen die de Engelsen ons en de Kerk van God gebracht hebben. Dat het u moge behagen om de Koning der Engelsen, die tevreden zou moeten zijn met wat hem toebehoort, daar Engeland vroeger voldoende was voor zeven koningen of meer, te berispen en vermanen dat hij ons Schotten met rust moet laten, die wonen in dit kleine, arme Schotland, voor wie er verder geen enkele woonplaats is, en die niets begeren dan wat van ons is. Wij zijn, in alle oprechtheid, bereid om voor hem te doen wat wij maar kunnen, onze voorwaarde in acht nemend, om vrede voor onszelf te gewinnen. Dit gaat u werkelijk aan, Heilige Vader, daar u de wreedheden van de heidenen ziet die woeden tegen de Christenen, die ze door hun zonden zeker hebben verdiend, en daar de grenzen van het Christendom dagelijks naar binnen worden gedrukt. Hoe zou het uw Heiligheids gedachtenis bezoedelen als (God verhoede) de Kerk, in welke tak dan ook, tijdens uw periode averij zou lijden of gelasterd zou worden, dat moet u toch opmerken. Wek dan de Christelijke prinsen op, die onder valse voorwendzelen doen alsof ze het Heilige land niet te hulp kunnen komen, vanwege aanstaande oorlogen met hun buurlanden. De echte reden die hen weerhoudt is, dat ze door oorlog te voeren met hun kleinere buurlanden, snellere winst en zwakkere tegenstand ondervinden. Maar wat zouden onze Koning en ook wij opgewekt daarheen gaan als de Koning der Engelsen ons met rust zou laten, zoals Degene voor Wie niets verborgen is wel weet. Dit betuigen en verklaren wij u, die de Plaatsvervanger van Christus is, en aan heel het Christendom. Maar als uwe Heiligheid teveel geloof hecht aan de sterke verhalen die de Engelsen vertellen, en dit alles niet oprecht wil geloven en u niet onthoudt van hen te bevoorrechten boven ons, dan geloven wij dat

de slachting van mensen, de ondergang van zielen, en alle andere misère die hierop volgt, door hen ons toegebracht en door ons hen toegebracht, u zekerlijk door de Allerhoogste zullen worden aangerekend.

Ten slotte: wij zijn en zullen voor altijd, in zoverre dat plicht ons roept, klaarstaan om uw wil te doen in alles, als gehoorzame zonen aan u als Zijn Plaatsvervanger. Wij vertrouwen de handhaving van onze zaak aan Hem, de Hoogste Koning en Rechter, toe, onze zorgen op Hem werpend en vast vertrouwend dat Hij ons moed zal inblazen en onze vijanden tot niets zal reduceren. Moge de Allerhoogste u behouden voor Zijn Heilige Kerk in alle heiligheid en gezondheid en u lengte van dagen schenken.

Afgegeven bij het klooster van Arboath in Schotland op de zesde dag van de maand april in het jaar des Heeren dertien honderd en twintig en het vijftiende jaar van de heerschappij van onze voornoemde Koning. Ondertekend: Brief gericht aan onze Heer de Paus van de gemeenschap van Schotland.

Wellicht was de leidende Christelijke theoloog bij het aanbreken van de 18e eeuw de bekende Franse minister en Hugenoot vluchteling, Jacques Abbadie. In 1723 publiceerde Abbadie zijn commentaar op het boek *Openbaring*, getiteld: "*De triomf van voorzienigheid*". In een hoofdstuk getiteld: "Israël duikt op onder de Scythiërs", schreef hij:

"Behalve als de tien stammen van Israël weggevlogen zijn in de lucht, of weggezonden in de aarde, moeten zij wel die tien Gotische stammen zijn die Europa inkwamen in de vijfde eeuw, voor Chr. ... en die de tien naties van modern Europa hebben gesticht. Als de Tien Stammen de bevolking van Europa zijn of als zij er een deel van zijn, kan men niet twijfelen aan het feit dat ze gebloeid hebben als de lelie, en takken hebben voortgebracht als de Ceders van Libanon... Maar als het niet de Tien Stammen waren die tot God terugkeerden tijdens de bekering van Europa, zijn alle godsspraken, die de bestemming van dit volk hebben beheerst, zonder vervulling gebleven".

Appendix 6

De oorsprong van de Anglo-Saksen

Eén van grootste geschiedkundigen over de Anglo-Saksen was mr. Sharon Turner, auteur van meerdere geschiedenissen in de eerste helft van de negentiende eeuw. Zijn belangrijkste werk, *History Of The Anglo-Saxons*, werd voltooid in 1805 en zag meerdere drukken. De Engelse taalkundige, Dr. Joseph Bosworth merkte op: "Mr. Turner en Sir Francis Palgrave's werken moeten zorgvuldig gelezen worden door iedere student die Anglo-Saksisch studeert... Dit... zijn rijke bronnen van informatie voor degenen die geïnteresseerd zijn in de Anglo-Saksische taal en literatuur." (*Origin of the Germanic and Scandinavian Languages and Nations*, p. 21)

Wie was Sharon Turner?

Door Marie King; overgenomen uit Youth Message Magazine, 1947

Sharon Turner was een zeer belesen en buitengewoon geleerde historicus. Hij was ook een uitstekende Londense procureur en praktiseerde zijn beroep in "the Temple" (red: wijk waar de gerechtsgebouwen staan) totdat afnemende gezondheid hem dwong om ontslag te nemen. De rest van zijn leven besteedde hij zijn talenten aan het bestuderen, om geschiedkundige redenen, van de oorsprong van de Anglo-Saksen, bij de Cottonian Bibliotheek van het Britse Museum. Hij werd geboren in Londen op 24 september 1768 en stierf er op 13 februari 1847. In zijn dagen en daarna, werd hij voortdurend door historici aangehaald als een autoriteit op het gebied van de Anglo-Saksische oorsprong, leefwijze en literatuur. De *English Cyclopaedia*, uitgegeven in 1857, zegt over hem: "Hij was de eerste Engelse auteur die zich inspande, of daartoe voldoende kennis had, om de kostbare overblijfselen die ons nagelaten zijn in de Anglo-Saksische overleveringen te onderzoeken. Hij raadpleegde de originele manuscripten met grote nijverheid en intelligentie en, al werden zijn opvattingen meer dan eens aangevallen, ze hebben vaker standgehouden. Dit leidde ertoe dat de studie van Saksische literatuur meer gewaardeerd werd en de echtheid van zijn ondervindingen meer algemeen aanvaard. Het werk, *History of the Anglo-Saxons*, nam alras

een permanente plaats in, in de historische literatuur van het land." Waar de *Dictionary of National Biography* aan toevoegt dat zijn geschriften "bijna net zo'n complete openbaring als de ontdekkingen van Layard waren".

P.W. Thompson schrijft in zijn boek, *Britian in Prophecy en History*: "Uit het feit dat hij gedurende de laatste jaren van zijn leven een pensioen genoot van 300 pond, kan opgemaakt worden dat zijn tijdgenoten hem hoogachtten". Sir Edmund Gosse spreekt over hem als een "zorgvuldige navolger van Gibbon, die de Anglo-Saksische periode van onze kronieken toelichtte." Lord Macaulay noemt Turners *History* een gezaghebbende bron die hij raadpleegde tijdens zijn onderzoek rond Sedgemoor. De oudere Disraeli schreef over Turner in warme bewoordingen: "Hume maakt zich vlug af, in vergelijking in slechts een paar bladzijdes, van een thema dat inhoud heeft gekregen door de fervente ijver van mijn vriend, Sharon Turner, boekwerken die kostbaar zijn voor de oudheidkundige, de advocaat en de filosoof" (p. 68). En wederom, op bladzijde 166/167: "Als we nu bedenken hoe Southey het belang van zijn boek 'Life of Wesley' inschatte, in vergelijking met de betekenis van zijn andere eigen werken, is het verhelderend om te zien dat Robert Southey, doctor in civiel recht, gelauwerde dichter en, verdiend, één van de meest gewaardeerde auteurs van zijn tijd, niemand kon vinden die hij waardiger vond om zijn favoriete boek aan op te dragen dan zijn geachte vriend Sharon Turner... Southey kon zich veroorloven om deze hulde te bewijzen aan wie hij maar wilde en hij koos ervoor om de hoogste eer, die hij als vooraanstaande schrijver bij machte was te verlenen, aan Turner te bewijzen". Deze passages helpen ons te zien in welke hoge achting Sharon Turner stond.

De geschiedenis van de Anglo-Saksen

Door Sharon Turner, F.A.S. & R.A.S.L.

Longman, Rees, Orme, Brown, Green & Longman, Londen, Engeland

Een selectie uit pagina's 96-102, zesde editie van 1836
(tweede editie van 1807, pagina's 31-35)

De eerste keer dat de Scythische stammen in Europa opduiken moet, volgens Strabo en Homer, rond de achtste eeuw zijn geweest of volgens

Herodotus, in de zevende eeuw voor het Christelijke tijdperk. Herodotus vermeldt tevens dat de Scythiërs verklaarden dat hun natie recenter was dan enig andere, en zij telden slechts duizend jaar tussen Targitaos, hun eerste koning, en de aanval van Darius. De eerste taferelen van hun beschaving en van hun toenemende kracht, speelden zich af in Azië, naar het oosten van de Araxes. Hier vermenigvuldigden ze zich en verlegden ze hun territoriale grenzen, gedurende een aantal eeuwen, onzichtbaar voor Europa. Onder elkaar noemden ze zich gewoonlijk Scoloti, maar de Grieken noemden hen Scythiërs, Scuthoi of Nomaden.

Aan deze oordeelkundige en waarheidsgetrouwe verklaring van Herodotus, voegen we de informatie toe die door Diodorus werd verzameld. Hij zegt, dat de Scythiërs, eertijds onbetekenend en gering in aantal, een smal gebied bezaten op de Araxes; maar hun aantal en moed nam gestaag toe. Ze breidden hun grenzen naar alle kanten uit; totdat ze hun natie eindelijk tot grote macht en roem hadden verheven.

Eén van hun koningen werd heldhaftig en bedreven in de kunst van oorlog voeren en ze voegden aan hun gebied toe: de bergachtige gebieden rond de Kaukasus, de vlaktes naar de zee en ook de Palus Maeotis, samen met de andere gebieden bij de Tanais. In de loop van de tijd onderwierpen ze vele volken tussen de Kaspische zee en de Maeotis, en voorbij de Tanais. Op deze wijze groeide de natie, volgens Diodorus, en leverde koningen waardig om te gedenken. De Sakai, de Massagetai en de Arimaspoi vinden hun oorsprong in hen.

Romeinen steken een Germaans dorp in brand

De Massagetai schijnen de meest oostelijke tak van de Scythische natie te zijn geweest. Volgens het verslag dat Herodotus uitkoos, vanwege zijn authenticiteit, veroorzaakte de oorlogen die tussen de Massagetai en de andere Scythische stammen ontstonden, de emigratie van de laatsten, wat hun entree in Europa inluidde. Meer dan welke andere oorzaak dan ook hebben zulke vetes en oorlogen ertoe bijgedragen dat hun onbeschaafde bewoners over de wereld werden verspreid. De emigrerende Scythiërs trokken over de Araxes, trokken voorbij Azië en vielen de Kimmeriërs aan. Plotseling doken ze op in Europa in de zevende eeuw voor de Christelijke jaartelling. Een gedeelte van de Kimmeriërs vluchtte naar Klein-Azië en sommige van de Scythische bendes achtervolgden hen. Maar, een andere richting opgaand dan de Kimmeriërs hadden ingeslagen, misten ze hun voorgenomen prooi en troffen de Meden aan. Ze overwonnen de Meden, rukten op tot Egypte en bestuurden die delen van Azië 28 jaar lang, totdat Coaxers, de koning van Medië, hen uiteindelijk verdreef.

De Scythische stammen echter, bleven Europa binnenstromen. Onder het bewind van Darius, waren hun Europese koloniën intussen talrijk en beroemd genoeg om de ambitie van Babylon te prikkelen, maar al zijn inspanningen tegen hen mislukten. In de tijd van Herodotus, hadden zij inmiddels een belangrijke positie in Europa ingenomen. Ze lijken zich verspreid te hebben van de Tanais tot de Danube en dan in westelijke richting verder te zijn gegaan. Maar hun verwante koloniën, in Thrace, hadden zich ook uitgebreid naar het zuiden. Hun meest noordelijke vertakking in Europa betrof de stam van Roxolani, die het gebied boven de Borysthenes bewoonde, de huidige Dnjepr. In deze geweldige geschiedenis is het niet zo interessant om minutieus in te gaan op de Scythische stammen. Ze zijn ons in recentere tijden beter bekend geworden onder de naam Getae of Goten, de beroemdste van hun takken.

Terwijl ze zich verspreidden over Europa, week de Kimmerische en Keltische bevolking uit naar het westen en zuiden. In de dagen van Caesar, kenden de Romeinen de meest vooraanstaande Scythische stammen of Gotische ras, onder de naam "Germanen". Ze bewoonden het hele continent, op het Cimbrische schiereiland na, en hadden de Rijn bereikt en waren die zelfs voorbijgegaan. Eén van hun divisies, de Belgae, had zich voor enige tijd gevestigd in Flanders en in een gedeelte van Frankrijk. En een andere

Romeinen strijden tegen de Goten

groep, onder leiding van Ariovistus, poogde een vergelijkbare nederzetting op te richten in het midden van Gallië, wat Caesar wist te voorkomen. Het is zeer waarschijnlijk dat de Belgae in Brittannië nakomelingen waren van de kolonisten (of indringers) van de Belgae in Flanders en Gallië.

De namen Scythiërs en Scoloti waren, zoals Galliërs en Kimmeriërs, niet zozeer lokale maar algemene benamingen. De verschillende stammen van de Scythiërs, zoals die van de Kimmeriërs en Galliërs, hadden hun eigenzinnige kenmerkende benamingen. De Saksen waren een Germaanse of Teutonische, ofwel een Gotische of Scythische stam. Van de verscheidene Scythische naties die opgetekend zijn, stammen de Saksen allerwaarschijnlijkst af van de Sakai, of Sacae. "Sakai-Suna" of de "zonen van de Sakai", afgekort tot Saksun (wat hetzelfde klinkt als Saksen) lijkt redelijkerwijs de herkomst van het woord Saksen te zijn. De Sakai, die in het Latijns Sacae worden genoemd, waren een belangrijke tak van de Scythische natie. Ze waren zo gevierd, dat de Perziërs alle Scythiërs Sacae noemden. Pliny, die dit vermeldt, merkt op dat zij onder de voornaamste volkeren waren van Scythië. Strabo plaatst hen ten oosten van de Kaspische zee, en verklaart dat zij veel invallen pleegden op de Kimmeriërs en Treres, zowel dichtbij als verder weg. Ze grepen Bactriana en het meest vruchtbare gedeelte van Armenië, dat zij Sakasina doopten. Ze versloegen Cyrus en bereikten de Cappadociërs aan de Euxine. Dit belangrijke feit, dat een gedeelte van Armenië Sakasina genoemd werd, wordt door Strabo ergens anders ver-

meld. Dit lijkt een geografische ligging aan te wijzen voor onze oorspronkelijke voorouders en verklaart waarom er Perzische woorden opduiken in de Saksische taal. Dit vanwege het feit dat zij Armenië binnengekomen waren vanuit de noordelijke regio's van Perzië.

Dat sommige divisies van dit volk in werkelijkheid Saka-suna heetten, wordt duidelijk door Pliny, die zegt dat de Sakai die Armenië bewoonden, Sacassani werden genoemd, dat gewoon Saka-suna is, gespeld door iemand die de betekenis van deze woordcombinatie niet begreep. En de naam Sacasena die zij gaven aan het gedeelte van Armenië dat ze bewoonden, klinkt bijna hetzelfde als Saxonië. Het is ook belangrijk om te vermelden dat Ptolemeus een Scythisch volk noemt, dat afstamde van de Sakai, onder de naam Saxonen. Als de Sakai, die Armenië bereikten, Sacassani werden genoemd, zijn ze wellicht Europa doorgetrokken onder dezelfde naam. Hardop uitgesproken en later opgetekend door de Romeinen, wellicht geschreven met een x in plaats van ks, waardoor het woord Saxonen niet verder afwijkt van Sakassani of Saksuna dan de woorden Frans, François, Franci van hun Griekse naam Phraggi; of Spanje en Espagne van Hispanië.

Het is helemaal niet onwaarschijnlijk dat sommige van deze plunderende Sakai, of Sacassani, geleidelijk gedreven werden naar de westelijke kusten van Europa, alwaar zij door Ptolomeüs worden gevonden en waarvandaan zij de Romeinse rijk overlast bezorgden, in de derde eeuw van onze jaartelling. Er was een volk aan de Euxine rivier, die Saxoi werd genoemd, volgens Stefanus. We mogen dit volk ook beschouwen als een natie van hetzelfde erfgoed, die tijdens de omzwervingen van de Sakai achtergelaten werd aan de Euxine, terwijl anderen de bewoning van Armenië verkozen. We mogen hier de overgeleverde afkomst van Odin niet vergeten, die vastgelegd werd door Snorre in *The Edda And His History*. Over deze voorname voorvader van de Saksen en Scandinavische stamhoofden wordt verhaald hoe hij migreerde van een stad, ten oosten van Tanaïs, genaamd Asgard, en een land genaamd Asaland, die

een stad en land van de Asae of Aziërs zouden kunnen inhouden. De oorzaak van deze verhuizing was het oprukkende Romeinse rijk. Van Odin wordt gemeld dat hij eerst naar Rusland trok en vandaar naar Saxonië.

Dit is niet onwaarschijnlijk. De oorlogen tussen de Romeinen en Mithridates deden de meeste barbaarse naties in deze delen wankelen en betrokken hen bij die strijd. Dit veroorzaakte wellicht de behoefte aan en noodzaak van een westelijke of Europese emigratie.

Einde van passage

Appendix 7

De stam van Dan in Europa

The *Ethnology Of Europe* door Dr. Robert G. Latham

Uitgegeven door Jan van Voorst, Paternoster Row,

Londen, Engeland, 1852; passage van pagina's 136-138

"Robert Gordon Latham. Geboren te Billingborough, Lincolnshire, 24 maart, 1812. Gestorven te Putney, 19 maart, 1888. Een gerenommeerde taalkundige, etnoloog en geneesheer. Hij promoveerde aan King's College, Cambridge, 1832; Engelse professor aan University College, Londen, 1839 en lector en assistent geneesheer aan Middlesex Ziekenhuis. Hij publiceerde "*Norway and the Norwegians*" (1840), "*The English Language*" (1841), "*An Elementary English Grammar*" (1843), "*A Handbook of the English Language*" (1851), een editie van *Johnson's Woordenboek* en talrijke werken over etnologie". *Century Cyclopedia of Names*, p. 594

"De invloeden vanuit Syrië en Palestina waren zowel Phoenicisch als Joods, en absoluut niet alleen maar Phoenicisch. Jesaja getuigt over het voorbij de zee als slaven verkopen van de zonen en dochters van Juda. Ook denk ik niet dat de naam van Argive Danai iets anders was dan die van de Israëliische stam van Dan. Wij zijn alleen zo gewend om ons te beperken tot Palestijnse bodem waar het de geschiedenis van de Israëlieten aangaat, dat we ze behandelen alsof ze permanent vastgeklonken waren aan het land en negeren zo het aandeel dat ze misschien gehad hebben in de alledaagse geschiedenis van de wereld. Zoals priesters van grote heiligheid zijn ze slechts bekend in de heilige plaatsen. Toch moeten de zeehavens tussen Tyrus en Askalon, van Dan, Efraïm en Aser, dezelfde historische ontwikkeling hebben doorgemaakt als andere zeehavens. Ze lagen tenslotte niet voor niets aan de kust. Wat zou het helderheid verschaffen over de oorsprong van de naam Pelop-o-nesus, en de geschiedenis van de Pelop-id familie, als een betrouwbare natie met de naam Pelopes, met ondubbelzinnige verwantschappen en even oude analen, had bestaan aan de kust van Azië? Wie zou dan gearzeld hebben om de twee te koppelen? Maar hoewel dit met de Denen en de stam van Dan wel het geval is, koppelt niemand hen.

Met deze opmerkingen zeg ik zeker niet dat de gelijkenis niet toevallig is; al ben ik het daar zelf niet mee eens. Ik noteer slechts dat een conclusie die zou zijn geopperd als de stam van Dan heidens was, genegeerd is omdat de stam Joods was. Dat het alfabet en de maten en gewichten van de Grieken Phoenicisch zijn, is meer dan waarschijnlijk. Zeker als we zien hoe onbekend de gewoonte van besnijdenis was onder de Hellenen, is het bewijs gunstig gestemd voor de kusten van Phoenicië, en het Filistijnse land dat een grotere immigratie kende dan dat van het Heilige Land.

Einde van de opmerkingen van R.G. Latham; nadruk in originele tekst

Opmerking van de redacteur:

Dr. Latham heeft volkomen gelijk in zijn oordeel. Eeuwenlang verhinderde een latente vijandschap tegen de Joden, Westerse geleerden om het bewijs ten gunste van onze gemeenschappelijke afstamming van de oude Hebreeërs onbevooroordeeld te onderzoeken. Hierdoor is Hebreeuwse kolonisatie nooit serieus onderzocht door degenen wiens vooroordelen de Hebreeërs liever zien als een onbelangrijke door land ingesloten stam. Latham karakteriseert deze vorm van denken door de Latijnse term *adscripti glebae*, wat zoveel betekent als "permanent vastgeklonken aan het land". Waarom, vraagt hij zich af, zouden Hebreeërs havensteden aan de zee stichten als ze geen interesse hadden in zeehandel? De Bijbel geeft ons zulk bewijs, want Salomo had een vloot op zee die met de Phoenicische vloot voer.

*Zicht op Sidon vanaf de zee,
naar een foto van Bonfils*

1 Koningen 9 : 26, 27

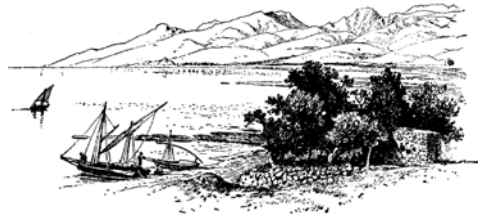
26 De koning Salomo maakte ook schepen te Ezeon-Geber, dat bij Eloth is, aan den oever der Schelfzee, in het land van Edom.

27 En Hiram zond met die schepen zijn knechten, scheepslieden, kenners van de zee, met de knechten van Salomo.

2 Kronieken 9 : 21, 22

- 21 Want des konings schepen voeren naar Tharsis, met de knechten van Hiram; eens in drie jaren kwamen de schepen van Tharsis in, brengende goud, en zilver, elpenbeen, en apen, en pauwen.
- 22 Alzo werd de koning Salomo groter dan alle koningen der aarde in rijkdom en wijsheid.

Archeologen hebben ook een Hebreeuwse zegel opgegraven uit de 8e eeuw voor Chr., met het embleem van een schip.

De kusten van Tyrus en Sidon, van Sarepta

Het is een logische gevolgtrekking dat de oude Ierse "tuatha de Danaan", die hun oorsprong naar het oosten terugvoeren, zowel verwant zijn aan de Danaan van vroeg Griekenland als de Bijbelse stam van Dan. Het is een bekend feit dat het oude woord "tuatha" "stam" betekent; "tuatha de Danaan" betekent derhalve "stam van Dan". Ook de alom gerespecteerde archeoloog Cyrus Gordon (die in 1996 door de *Biblical Archaeology Magazine* tot de voornaamste Amerikaanse archeoloog van de 20^e eeuw werd uitgeroepen) verbond de stam van Dan aan de tuatha de Danaan van vroeg Ierland. Gordon verklaart:

Joppa, gezien vanaf het noorden

"Een groep zeevaarders droeg de naam 'Dan.' De Bijbel vertelt hoe een deel van de zeevarende (Richteren 5 : 17) Daniëten onderdeel was van de stammen van oud Israël... De Daniëten waren wijdverspreid. Cyprus werd Ia-Dnan genoemd, 'Het eiland van Dan(an).' Hetzelfde volk werd Danuna

genoemd, en onder deze naam verschijnen ze als heersers van de Vlakte van Adana in Silicië. Griekse traditie laat hun voorvader, Danaos (Dan), die zijn naam aan de stam gaf, migreren van de Nijldelta naar Griekenland... (Merk op dat de Israëliëten daadwerkelijk migreerden uit Egypte.) Deze verhuizing was zo belangrijk dat de Grieken zichzelf daarna eeuwenlang Danaoi noem-

den. Virgil duidde de Grieken ook aan als "Danai". Geleerden zien de invloed van de Daniëten in Ierse folklore... en in de naam Danmark (Denemarken): het land van Dan... Het is een vergissing om de overeenkomst te accepteren en dan te denken dat zeevaarders met voldoende slagvaardigheid... om de loop van de geschiedenis te kunnen veranderen zo weinig ondernemend waren dat ze nooit ten westen van Gibraltar zouden hebben gevaren. Dr. Gordon wijst er ook op dat de Bijbel bewijs levert dat drie van de (Israëlitische) stammen als zeevarend worden beschreven: Zebulon, Dan en Aser (Genesis 49 : 13; Richteren 5 : 17)."

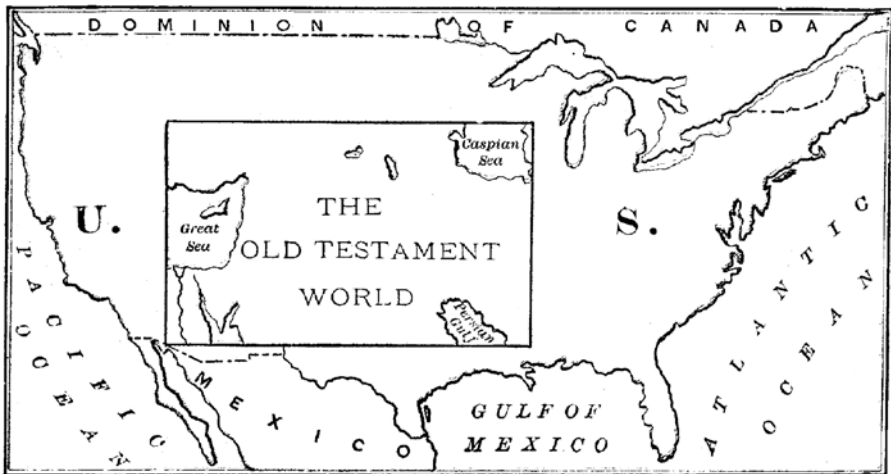
Sidon

Tyrus

zouden hebben gevaren. Dr. Gordon wijst er ook op dat de Bijbel bewijs levert dat drie van de (Israëlitische) stammen als zeevarend worden beschreven: Zebulon, Dan en Aser (Genesis 49 : 13; Richteren 5 : 17)."

(Passages van pagina's 108, 111, 112, *Before Columbus: Links Between the Old World and Ancient America*, door Cyrus Gordon, Crown Publishers, New York, 1971.)

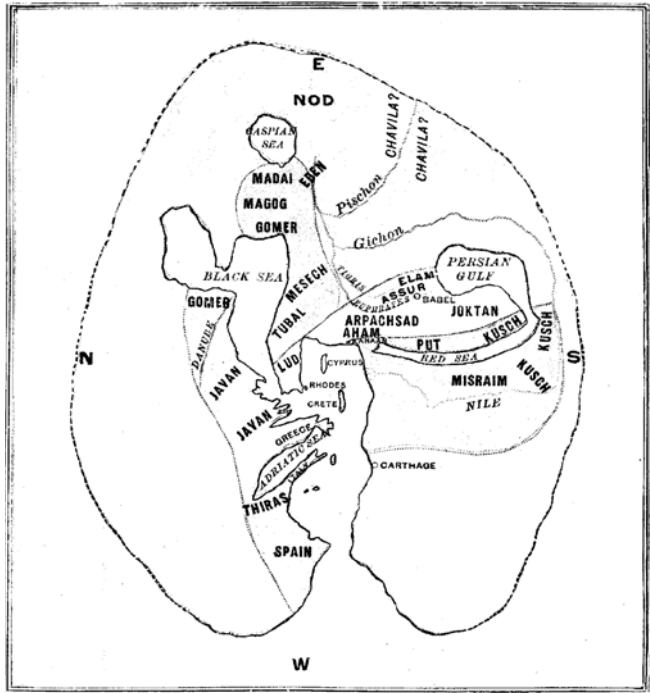

Vergelijking van de grootte van de V.S. met de Oudtestamentische wereld

Opmerking van de redacteur:

De kaart hieronder toont duidelijk dat de Hebreërs al zeer vroeg in de geschiedenis door vaarexpedities kennis hadden opgedaan over het land van Europa. Toen de wrede legers van Babylon en Assyrië Israël vanuit het oosten bedreigden, zouden logischerwijze velen van Gods volk met hun gezinnen een veilig heenkomen hebben gezocht in de landen van het westen. Vele anderen koloniseerden Europa door middel van handelsondernemingen. Dat de Hebreërs een belangrijke rol speelden in het koloniseren van vroeg Europa is zeker, zoals Dr. Latham aangaf.

Kaart van de wereld, zoals bekend bij de oude Hebreërs; door Marx

Voor de Hebreërs stond het oosten voor ons noorden, vanwege het feit dat de opkomende zon het punt was, waar zij van uitgingen. Deze kaart is dus gedraaid, maar als we er vanaf de zijkant naar kijken, wordt het direct

duidelijk. De Arabieren noemen vandaag de dag nog het noorden "links" en het zuiden "rechts" en het oosten "dat ervoor" (toegekeerd naar de zon). Zelfs in 1351 na Chr. werd er nog een zeekaart gemaakt in Florence met het zuiden bovenaan en het oosten aan de linkerkant. Het noorden staat op onze kaarten bovenaan vanwege het gebruik van het kompas.

Appendix 8

Hebreeuwse connectie met Gallië

Onze Britse voorvaders: Wie en wat waren zij?

Een onderzoek, bedoeld om de traditionele geschiedenis van de vroege Britons op te helderen, door middel van recente opgravingen, taalkunde, overblijfselen van religieuze eredienst, inscripties, schedelkunde en het vergelijken van geschiedenissen.

Door de weleerwaarde Samuël Lysons, M.A., F.S.A.

Uitgegeven door John Henry en James Parker,

Oxford en Londen, 1865; passage van pagina's 174-181

Een andere naam voor de maan, die ons landelijk veel stof biedt voor interessant onderzoek, is dat van Gal of Gula. Volgens Rawlinson was dat de vrouwelijke kracht van de zon, met de betekenis "de grote" in primitief Babylonië; en in het Hebreeuws "de ronde" en identiek is aan de "Gad-lat" uit de Chaldeese mythologie. In Babylonië werd Gula vereerd als de grote godin-vrouw van de middagzon, de godheid die over leven en vruchtbaarheid beschikt. Dit was ook de religie van de Galliërs en het zou best interessant kunnen zijn om er achter te komen of ze hun naam niet afgeleid hebben van de godsdienst die zij beleden. Als de Sennonen hun naam ontleenden aan Sin of Sen, "de zon", de Avionen aan Aven, ook "de zon", de Kanaänieten aan "Can-aan", de verwante godheden zon en maan, zouden dan de Galliërs hun naam niet hebben ontleend aan Gal, Gul?

Cromlech bij Nikoláyef, Zuid-Rusland

Gal betekent "iets ronds"; het impliceert de rondheid van vorm of beweging. De maan zou deze naam op grond van zowel vorm als beweging kunnen hebben. Het is de stam van alle woorden die rondheid van vorm en beweging impliceren, dus ook van rollen. Het bij elkaar rollen van stenen wordt in de Bijbel "Gal-ed" genoemd. Gilead betekent steenhoop en is gelijk aan het Engelse woord "tumuli" (in het Nederlands: "grafheuvel").

Genesis 31: 46, 48

46 En Jakob zeide tot zijn broederen: Vergadert stenen! En zij namen stenen, en maakten een hoop; ...

48 Toen zeide Laban: Deze hoop zij heden een getuige tussen mij en tussen u! Daarom noemde men zijn naam Gilead.

Dezelfde betekenis van rondheid wordt ook uitgedrukt in het woord "Gol-gotha", "een plaats zo rond als een schedel". Onze vertaling: "schedelhoofdplaats", geeft de betekenis dus niet zuiver weer. Gil-gal is een herhaling (twee keer "gal") van de macht en het is bijzonder eigenaardig, zegt mr. Thomas Wright, dat "De Fransen steenhopen nog steeds Gal-gals noemen". Wij weten uit de Bijbel wat de afgodendienst van Gilgal inhield, toen "Bileam antwoordde van Sittim af tot Gilgal toe".

Agalma, "een schrijn of monument, een opgestapelde plaats voor aanbedding", had waarschijnlijk ook zijn oorsprong in de stam "gal". In de Engelse taal betekent het woord "Gaau" ook "het rollen van stenen tezamen". Nennius vertelt ons dat de grote muur over Brittanië, die Severus bijeenrolde, in de Engelse taal "Gaaul" werd genoemd. "Pen-guual" was wat heden ten dage "Walls-end" (Einde van de muur) wordt genoemd, waar de Londense steenkool vandaan komt. Dit toont ons de verandering van Gual in Wall, en van Gualish in Wallish, oftewel Welsh. De G en de W waren blijkbaar verwisselbaar. De naam laat sporen na in veel plaatsen in Engeland, Wales en Ierland, zoals gall-oway, Gallway, Gal-tee bergen, Gal-by; en met de W: Wales, Walesby, Wallsworth, Wal-ford, Wal-den, Wal-wyn, Wal-cot, Corn-wall, etcetera. In Gloucestershire, een buurstreek van Wales, waar nog overblijfselen van de Britse taal zijn overgebleven, noemt men het bijeenrollen van het hooi in een lange rij dat klaar is om vervoerd te worden: "put into walley".

"Gal" betekende alles dat rond was. De Phoenicische ronde galeien werden "gauloi" genoemd, tegenwoordig het woord "galei". Een ronde uitwas groeiend op een eik wordt in het engels een "oak-gall" genoemd. "Gal" betekent "de maan" in het Iers. "Gwawl" is Brits voor "Julia". "Julia" komt van "Jul" of "Yul" of "Gal", wat "de maan" betekent in Engelse ballades "Gillian" en in het sprookje: "Jill" van het feeënrijk. De misleidingen van Jill of Gul, "het maanlicht", worden vereeuwigd in de woorden "to gull" (iemand iets wijsmaken) en "to jilt" (iemand de bons geven). Julia, de zus van Helena en tante van Constantijn, wordt "Gwawl" genoemd in Welshe liedjes. Gal betekent ook de kleur van de maan en wordt soms lichtgeel genoemd, (in het Engels "yellow" of "yal-low" van Gal), soms felgeel, bijna rood, het woord "gules" in de Engelse heraldiek (rood). In Suffolk en Essex zeggen ze nog steeds "goel" of "gole" tegen felgeel.

Deense grafheuvel, met gemetselde ingangen

Golan was de hoofdstad in de streek van de Gaulonieten. De Gallim waren terpenbouwers; en degenen die zichzelf omwikkelden met vreemde kleding. Gallimi waren mantels zoals de Chemarim, Melanchlaeni en Cassiterides droegen. Gallimi: 2 Koningen 2 : 8 (Strongnummer 01563).

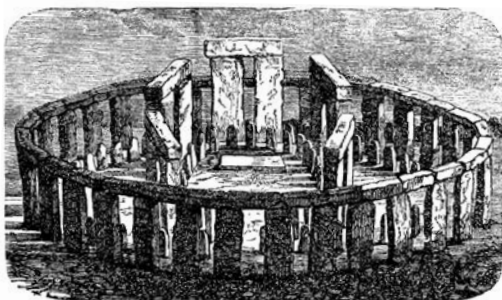
De Galliërs (Galli, Galati, Gadlati (met inslikken van de middenklinker: Kelti of Kelten)) waren, volgens elke ontdekking die gedaan wordt, maan-aanbidders, of terpenbouwers naar de maan. De aanbidding van de maan en zon zorgde ervoor dat alles rond was: ronde tempels, ronde dansen, ronde processies. De heilige schrift van deze mensen was ook rond. Ogham, van het Hebreeuwse woord voor 'rond,' was de naam die gegeven werd aan de aard van hun heilige letters. De tempels van Vesta (Grieks Hphaista, nog een naam

De Bressay steen. Zijaanzicht met Ogham-inscriptie op de rand

voor de maan of het maanlicht), in Rome, Tivoli en op andere plaatsen, waren allemaal rond van vorm. De Gallisch-Britse tempels bij Avebury en Stonehenge waren rond. Gallië's naam lijkt dan ook afgeleid te zijn van de maan als het object van hun aanbedding, waarvan de vorm overgenomen werd in alle ceremoniën van de volkeren die die godsdienst aanhingen. De Galli waren priesters van de maan (= Cybele, de moeder der goden), wiens godsdienst via Phoenicië en Phrygië terechtkwam in Rome en die hun hoofdpriester Archigallus noemden. Deze priesters werden ook Agyrtæ, Metragyrtæ en Menagyrtæ genoemd van "gyrare", "in cirkels ronddraaien", zoals ook wordt verteld van de Druïden. Camerius Crescens was de naam van Archigallus, volgens Grutter. In deze namen herkennen wij de Kimmeriërs of Cymri en de maansikkel (het Engelse "crescent"); erkende embleem voor maanaanbedding. Hesychius noemt Cybele (de maan) "Cimmeris". Ze wordt ook "Enthea mater" genoemd, de "uitzinnige moeder", naar aanleiding van de uitzinnige manier waarop haar rites werden uitgevoerd. Martial toont ons wat dit inhield: "Etsectus ululat matris Entheae Gallus." (Betekent: En jankt de opengereten priester van de woedende moeder.)

De Sectus Gallus, de "opengereten (priester) Gaul" (priester en gaul zijn synoniem) wijst naar de manier waarop deze zon/maan aanbidders zichzelf toetakelden, zoals beschreven in 1 Koningen 18 : 28. Zeer kort geven deze paar woorden van

Martial de betekenis en temperament precies weer van die Bijbeltekst, een verbluffende overeenkomst demonstrerend tussen de gewijde en ongewijde geschiedenis. Het verklaart het gebruik van die vuurstenen messen, die altijd maar weer gevonden worden in de offer- en grafmonumenten van de Britse Gauls. Prudentius, Lactantius en Juvenal noemen de fanatici van Bellonië (weer een andere naam voor de maan, de vrouwelijke personificatie van Bel), die zichzelf openreten met messen. Wij leren van M. Morier dat tot vandaag de dag het striemen met messen en lancetten nog steeds wordt gebezigd in bepaalde religieuze ceremoniën in Perzië.

Stonehenge zoals het er uitgezien moet hebben

De gedachte van rondheid wordt wederom uitgedrukt in de naam die de priesters van de Britse eredienst kregen. Het is gebruikelijk geweest om de naam "Druïden" af te leiden van het Griekse woord "drus", "een eik", de boom die een voorwerp van aanbidding was voor dat volk en waarbij eikenbossen hun tempels waren. Pliny wijst dit inderdaad als grondwoord aan voor de naam. Hij zegt niet dat ze werkelijk Druïden werden genoemd vanwege hun gebruik van de eik in hun religieuze ceremoniën, maar veel meer dat ze die boom zulk eer bewezen, dat het bijna lijkt alsof hun de Griekse naam Druïden werd gegeven. Zijn woorden zijn: "Nec ulla sacra ea fronde conficiunt, ut inde appelati quouque interpretatione Graeca possint Druidae videri." Hij gebruikt het klaarblijkelijk als een soort tegenovergestelde woordspeling van het woord "drus" en dus niet als een echt grondwoord. Niettemin zou het net zo geschikt zijn als woordspeling en is het niet verder van de waarheid om te zeggen dat de Britons zo werden genoemd omdat ze de "Bright-ones" (de verlichten) waren... Welnu, de woorden "Dru" en "Gaul" zijn bijna synoniem aan elkaar; ze betekenen beiden "alles dat rond is" en "voortgaan in een rondgaande processie".

Einde van passage

Opmerking van de redacteur:

Hoeveel Israëlieten werden er verstrooid? *McClintock & Strong's Encyclopedia* geven de hoeveelheid Israëlieten ten tijde van de gevangenneming: "Wat de populatie betreft ... in 1 Kronieken 21 : 5-6, wordt respectievelijk gemeld dat er 1.100.100 strijdbare mannen waren in Israël en 470.000 in Juda, met de opmerking dat Levi en Benjamin hier niet bij zaten... Volgens de gebruikelijke rekenkundige formules in zulke gevallen, zou dat betekenen dat deze aantallen staan voor een gezamenlijke bevolking van vijf en een half tot zes miljoen mensen ... Men kan er zeker van uitgaan dat de bevolking onder elke koning ongeveer vier keer het aantal strijdbare mannen in zijn gebieden betrof". (*iv:695, 1052*)

Zes miljoen Israëlieten verdwenen uit de geschiedenis, kort voordat Appian, een oude Romeinse historicus, vertelde over de plotselinge verschijning van "een zeer talrijke en krijgshaftige bende van Keltische stammen ... meer dan vier miljoen barbaren tezamen". (*Appian's Roman History I:101*)

Appendix 9

De hoofdrabbi's over de verloren stammen

De Joodse wetenschap is eeuwenlang van oordeel geweest dat de tien stammen van het Huis van Israël niet herenigd zijn met het Jodendom sinds het uiteenvallen en verstrooiing van de oude rijken van Israël en Juda. De volgende informatie is een passage uit *A Short Study Of Esau-Edom* door Chr. F. Parker, 1948, pagina's 12-16:

Het is belangrijk om in gedachten te houden dat de Tien Stammen niet terugkeerden naar Palestina om zich te verenigen met de Joodse natie. Velen hebben de indruk gekregen dat ze dat wel deden, maar historische bewijzen van zo'n feit ontbreken totaal en de verscheidene Joodse bronnen getuigen er gezamenlijk van dat de Tien Stammen niet verenigd zijn met het Jodendom. Josephus schreef, ten tijde van Christus, het volgende: "En toen deze Joden begrepen hadden hoe godvrezend de koning was ten opzichte van God en hoe vriendelijk hij was tegen Esdras, waren zij hier zeer over te spreken; velen van hen namen zelfs hun bezittingen met zich mee en kwamen naar Babylon, er zeer naar verlangend om naar Jeruzalem af te reizen; maar heel het volk van Israël bleef in dat land; daarom staan er slechts twee stammen in Azië en Europa onder Romeinse heerschappij, terwijl de tien stammen voorbij de Eufraat zijn, tot vandaag aan toe en uit een immense menigte bestaan, en niet in getallen kunnen worden vastgelegd". (*Antiquities Of The Jews XI, v, 2*)

Er is geen bewijs dat de Tien Stammen verenigd zijn met de Joden sinds Josephus' dagen en de Joden zelf zijn de eersten om dit te verklaren. Met de woorden van D.A. Neubauer: "De weggevoerden van Israël, die in ballingschap leefden voorbij de Eufraat, keerden niet in hun geheel terug naar Palestina, samen met hun broeders van Juda. Er wordt tenminste geen melding van dit feit gemaakt in de documenten die wij tot onze beschikking hebben... De terugkeer van de tien stammen was zelfs één van de grote beloftes van de profeten en de komst van de Messias wordt derhalve noodzakelijk gelijkgesteld aan het tijdstip van hun verlossing." (*Jewish Quarterly Review, Vol. I - 1888, pagina's 15, 17*)

Aan het bureau van de Hoofdrabbi

MULBERRY ST., COMMERCIAL RD., E.1

London, November 18th, 1918 ⁵⁶⁷ 9

Geachte heer,

In antwoord op uw brief van de 15^e. De Hoofdrabbi heeft mij verzocht om u het volgende te verklaren:

1. Het volk dat tegenwoordig bekend staat als Joden stamt af van de stammen van Juda en Benjamin, samen met nog een beperkt aantal van de stam van Levi.
2. Zo ver bekend, is er verder geen vermenging met andere stammen.
3. De tien stammen zijn opgegaan in de naties der wereld. (Zie 2 Koningen, hoofdstuk 17, vooral verzen 22 en 23.)
4. Wij zien uit naar de verzameling van alle stammen ergens in de toekomst. (Zie Jesaja 27 : 11, 12; en Ezechiël 37 : 15-28.)

Met de hartelijke groeten van de Hoofdrabbi,
Verblijf ik, geachte heer,
Hoogachtend,
Secretaris

Secretary.

Capt. Merton Smith.
Canadian Forrestry Corps,
Sunningdale,
Berks.

Dr. Neubauer gaf zijn artikel de passende titel: "Waar zijn de tien stammen?" en verwoordde de traditionele Joodse overtuiging dat ze ergens op een onbekende plek bestaan (al geloofde hij deze opvatting zelf niet); hij citeerde de apocriefe boeken, het Nieuwe Testament, de Talmud en andere geschriften om te bewijzen dat: "De hoop op de terugkeer van de Tien Stammen nooit uitgedoofd is onder de Joden in ballingschap... Deze hoop werd gekoppeld aan elke Messiaanse opstand". (*ibid.*, p.21) In de Engelse vertaling van Professor H. Graetz's *History of the Jews*, wordt de volledigheid waarmee de Tien Stammen buiten het gezicht verdwenen tot uitdrukking gebracht:

"De afgodsbeelden van Dan en Samaria en andere steden werden meegevoerd naar Ninevé en de duizenden gevangenen werden verspreid en in groepjes in dun bevolkte gebieden gevestigd, waarvan de locatie niet precies bekend is; in Halah en Habor aan de Gozan rivier, in de Medische bergen en in Elam ten westen van Perzië. Het huis van Israël, dat had bestaan voor 260 jaar, onder de heerschappij van twintig koningen, verdween op één dag, geen spoor achterlatend, omdat het zijn oorspronkelijke verheven en krachtige leringen verliet en de verslappende verdorvenheden dat samenhang met de afgoderij aanhing. Wat is er geworden van de tien stammen? Sommigen geloofden hen ontdekt te hebben in het Verre Oosten, anderen in het Verre Westen. Maar zij waren bedriegers en fantasten, die beweerden de afstammelingen te zijn van de verloren stammen. Zonder twijfel zijn de tien stammen opgegaan onder de naties en verdwenen. Sommigen van hen, landmannen, wijnbereiders en herders, werden toegestaan om te blijven in het land en sommige van de edelen die aan de grens van Juda leefden zochten waarschijnlijk een veilig heenkomen in dat land." (*Engelse vertaling van Rabbi A.B. Rhine, 1930, Vol. I, p. 146*)

Een beknopte uiteenzetting over de officiële zienswijze van orthodox Jodendom op de vraag van de Tien Stammen wordt gevonden in het antwoord van de overleden Hoofd Rabbi, Dr. Hertz, aan wie de volgende vragen gesteld werden, door de overleden Kapitein eerwaarde Merton Smith in 1918:

1. Zijn de mensen die over heel de wereld leven, die bekendstaan als Joden, de afstammelingen van Juda en Levi, of is er een mengsel van andere stammen bekend?

2. Zo ja, in welke verhouding, en op welke grond wordt dit gezegd?
3. Zo nee, wat is er terechtgekomen van de andere stammen en waar, volgens uw geleerdheid, zijn zij?
4. Als dat onbekend is, waar waren zij toen Juda hen voor het laatst heeft gekend? Ziet het orthodoxe Jodendom nog uit naar het herstel van de Twaalf Stammen ergens in de toekomst?

Het antwoord van de hoofdrabbi op deze vragen is te lezen in deze brief.

Bureau van de hoofdrabbi

TELEPHONE:
MANSION HOUSE 0292/3

4, GREENCHURCH PLACE, ALDGATE

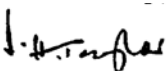
LONDON, E.C.3
4th July, 1950

Geachte heer,

Ik reageer op uw brief van de 26^e.

De huidige Joden staan niet voor het geheel van de twaalf stammen. Wat er gebeurd is met de tien stammen die Noord Palestina bewoonden in Bijbelse tijden is niet zeker. Verscheidene theorieën zijn hierover in omloop. Van de moderne Joden wordt aangenomen dat ze afstammen van de oude stam van Juda en in mindere mate van de stam van Benjamin.

Hoogachtend,
Secretaris

(J. H. TAYLOR)
Secretary.

C. H. L. Ingall, Esq.,
Lenfric,
115, Demesne Road,
Wallington, Surrey.

Aan deze uitlatingen kan nog de overtuiging van de overleden Dean Inge toegevoegd worden, die zei: "De Assyriërs deporteerden het grootste deel van de Tien Stammen in 720 v.Chr. Ze keerden nooit weder en vreemdelingen uit het Oosten werden ingevoerd om hen te vervangen. De Babyloniërs deporteerden slechts de boven- en middenklassen, de voornamelijk Kanaänitische boeren op het land achterlatend." (*Evening Standard*, 26 januari, 1939)

Het *Jewish Encyclopedia* zet het probleem keurig uiteen: "Omdat een groot aantal profetieën betrekking hebben op de terugkeer van 'Israël' naar het Heilige Land, hebben degenen die geloven in de letterlijke geïnspireerdheid van de Bijbel te kampen gehad met het probleem van het onafgebroken bestaan van de stammen van Israël, de stammen van Juda en Levi (of Benjamin) uitgezonderd, die terugkeerden met Esra en Nehemia. Als de Tien Stammen verdwenen zijn, zou de letterlijke vervulling van de profetieën onmogelijk zijn; als ze niet verdwenen zijn, ligt het voor de hand dat ze onder een andere naam moeten bestaan. De talrijke pogingen om hun identiteit vast te stellen, behoren tot een aantal van de merkwaardigste curiositeiten uit de literatuur. (1925 ed., art. *Tribes, Lost Ten*)

Degenen die ooit iets van de middeleeuwse Joodse Eldad de Daniël en Benjamin van Tudela hebben gelezen, weten dat ze, zonder succes, de verloren Tien Stammen trachtten te vinden. In de tijd van Cromwell was de hoogopgeleide Rabbi Manasseh weer iemand anders die trachtte de nog steeds verloren Tien Stammen op te sporen en hij maakte zijn zienswijze bekend dat Columbus ze zou hebben ontdekt in de Noord Amerikaanse Indianen! In de recentste jaren hebben Joodse schrijvers eensluidend betuigd dat de Tien Stammen nog niet bij hen zijn gevoegd. De serie van artikelen door Dr. Neubauer in the *Jewish Quarterly Review*, 1888, is een geleerde uiteenzetting van Joodse pogingen door de eeuwen heen om de verloren stammen te vinden. Zo volkomen is hun verdwijning geweest van de bladzijden van de geschiedenis dat Dr. Neubauers conclusie was dat ze "nergens" te vinden waren en hij geeft de pogingen op om hen te ontdekken.

Historisch gezien hebben we onbetwistbare, zeer duidelijke contouren wat betreft de Israëlitische oorsprong van de Joodse natie. Het bestond uit delen van de stammen van Juda, Benjamin, Levi en het Huis van David.

Ondanks dat de Joden erkennen dat zij niet de Tien Stammen vertegenwoordigen, moet wel worden aangenomen dat een zeer onbetekenend overblijfsel van de Tien Stammen van de Israëlieten was teruggekeerd naar Palestina of in het land was achtergelaten in eerdere tijden. In het Nieuwe Testament lezen we bijvoorbeeld over Anna, de profetes van de stam van Aser, die zich verblijdde over de komst van de Messias. Maar deze overblijfselen (van de Tien Stammen) zijn echter nooit door Joodse autoriteiten beschouwd als meer dan minuscule hoeveelheden, onvoldoende om gezien te kunnen worden als een terugkeer van één of meer stammen.

Appendix 10

De doorgang van Israël

De poort van de Hebreeuwse stammen door het Kaukasus-gebergte naar Europa.

Er zijn veel bewijzen verzameld die stellen dat in de vroeg voorchristelijke eeuwen er Hebreeuwse stammen door het gebied van de Kaukasische bergen Europa zijn binnengekomen. Dit verslag van een bezoek aan de streek werd opnieuw uitgebracht in het artikel: "The pass of Israël", door Kolonel R.G. Pearse, *The National Message*, 23 oktober, 1937, p. 676. Hier volgt een weergave van dit interessante artikel:

Kolonel Pearse verbleef een aantal jaren in het gebied beschreven in dit artikel. In die tijd wist hij niets over de Israëlietische identiteit of van de migraties van de voorvaders en het belang van namen en legendes was hem niet duidelijk. Pas geleden vond hij de lang vergeten foto's die wij hier afdrucken en dit resulteerde in het schrijven van het volgende artikel: "Ik ben in de gelegenheid geweest om meerdere malen door de Kaukasische Bergen te reizen, via de Georgische Weg. Dit is één van de twee hoofdwegen door de bergen die van het zuiden naar het noorden loopt. De andere is slechts een ezelspoor en werd, al is het nu een prachtig aangelegde weg, in inheemse legendes en liederen "De doorgang van Israël" genoemd. Dit veranderde in

een moderne grote weg in ongeveer 1856, maar laat nog steeds sporen zien van zijn eerdere kenmerken als karrenspoor.

De doorgang aan de Aziatische zijde bij Melitene

Toen Israël (van de Tien Stammen) zich geconfronteerd zag met haar reis van Guta, in Medië, naar Arsareth, moest zij via de machtige Kaukasische Bergketen reizen, de enige weg die geschikt was voor een grote menigte van mensen. Men moet zich realiseren dat deze bergen zich uitstrekken over honderden kilometers en gemiddeld, over hun hele lengte, boven de 3.000 meter hoog zijn. Toen ze dit onderdeel van hun migratie ondernamen, nadat ze de kleinere bergketens tussen Medië en de Kaukasus waren doorgetrokken, naderden ze dit grote obstakel, dat hen weerhield om verder te trekken, bij Tiflis, waar zich nu de hoofdstad van Georgië bevindt. Daarvandaan trokken ze door de eerste heuvels aan de voet van het gebergte, waar vandaag de dag nog vele kloosters en ruïnes staan, zelfs daterend van 100 na Chr., want het volk van Georgië was één van de eerste Christelijke gemeenschappen. Door die heuvels trekkend, naderden de Israëliische migranten de echte doorgang door de bergen. Waar het spoor zich versmalde gingen ze de echte pas eindelijk in. Kilometers lang reisden ze door een diep ravijn, zich

bewegend tussen de torenhoge bergwanden en langs de oevers van een snelstromende rivier, waarvan het water van de grote bergketen stroomde en uiteindelijk uitmondde in het zuidelijke deel van de Kaspische Zee. Het is deze rivier die de enorme kloof heeft gevormd die loopt tot het hart van de Kaukasus. Ze trokken verder door dit ravijn, onderweg een paar duizend meter klimmend, totdat ze het midden van de pas naderden. Hier, op een plaats die nu als Melitene wordt herkend, werden ze geconfronteerd met hun moeilijkste taak. Want hier verhoogt de pas zich plotseling met een paar duizend meter, totdat een uiteindelijke hoogte van 4.000 meter wordt bereikt.

*De stijging bij Melitene naar het plateau in het midden van de doorgang,
vanaf de Aziatische zijde*

Nadat ze dit hadden beklommen, en wie kan zeggen hoe lang het duurde voordat de menigte mensen zichzelf, hun karren en andere bezittingen daarheen hadden vervoerd?, bereikten ze het hoogste plateau, dat meerdere kilometers breed is, en waar, al is het weer daar soms erg bar, de reizigers waarschijnlijk een rustpauze konden inlassen na de ontberingen van het onophoudelijke klimmen. Overigens liggen er in de winter meters sneeuw op dit plateau en is het soms onbegaanbaar, maar gedurende de rest van het jaar kan het redelijk gemakkelijk worden overgetrokken. Als de

sneeuw smelt in zo'n gebied, vormen de bergpieken een fantastische aanblik, hun toppen nog met sneeuw bedekt, maar verder naar beneden zeer kleurrijk, vanwege de rijke mineraalafzettingen in de rotsen.

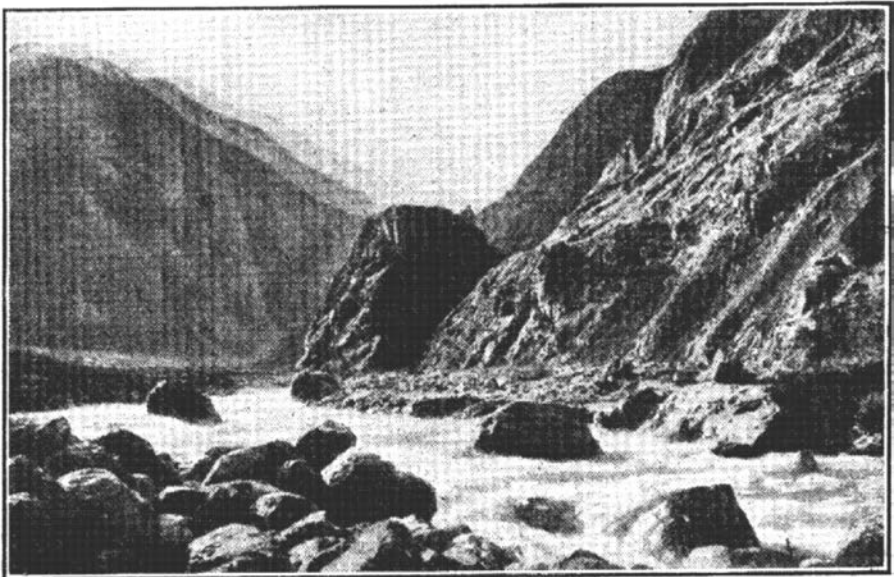
De berg Sion

Na deze zware bergrug van de pas met succes te zijn voorbijgegaan, werd Israël geconfronteerd met de afdaling Europa in. Al was het niet zo steil als de klim vanaf Melitene, voerde het hen wel door een aantal zeer steile en rotsachtige ravijnen, waar een andere grote rivier van begin tot eind doorheen stroomde, uitmondend in het noordelijke deel van de Kaspische Zee. Op weg naar beneden lieten ze de berg genaamd "Sion" achter zich. Deze berg is altijd onder die naam bekend geweest en de naam is nu gegeven aan een dorp dat in de pas ligt.

Het is interessant om te filosoferen over deze berg en zijn naam, want misschien voert de naam terug naar de tijd van de doorgang van onze voorvaders. Ik persoonlijk heb hier in de geschiedenis geen spoor van kunnen vinden en kan er derhalve slechts over speculeren. In een later stadium van hun reis kon Israël haar eerste blik werpen op de grote bergtop van Kazbek, van zo'n 8.000 meter hoogte, die de Europese zijde van de pas lijkt

te bewaken. Daarna betraden ze een serie steile en zeer ruige en rotsachtige kloven, onderweg trokken ze door de "Dariel Kloof" ofwel de Kloof van Darius. Het was door deze kloof, zoals de ongewijde geschiedenis en de huidige inheemse legendes ons informeren, dat Darius de Perziër enige tijd na Israël's migratie een leger stuurde om de dood van Cyrus te revancheren. Hij veroorzaakte hiermee de nederlaag van zijn strijdkrachten in Arsareth, want toen het leger van Darius bij deze kloof kwam, stuitte het op de strijdkrachten van Israël onder leiding van koningin Tamara (dat is koningin Thomyris uit de vroege geschiedenis) en werd Darius' leger overwonnen en verslagen. De ruïnes van het kasteel van koningin Tamara staan nog steeds als een uitkijktoren in het midden van de kloof.

Israël trok door deze kloven, de heuvels aan de voet van het gebergte, totdat ze eindelijk uitkwamen op de Europese vlaktes bij de poort van de Kaukasus, de plek die vóór het huidige Russische regime bekend stond als Vladikavkas.

De ruïnes van het kasteel van koningin Tamara in de Dariël-kloof

Hier vinden we de vertelling van de migratie zoals opgeschreven door Herodotus en beseffen we dat Israël het grootste obstakel in de loop van hun migratie in hun anderhalf jaar durende tocht had overgestoken, zoals het *Boek van Esdras* ons informeert:

Dat zijn de tien stammen die weggevoerd werden als gevangenen uit hun eigen land in de tijd van Hoséa de koning, die Salmanasar, de koning van Assyrië, gevankelijk wegvoerde over de wateren, zodat ze terechtwamen in een ander land. Maar onder elkaar beraadslaagden ze dat ze de menigte der heidenen zouden verlaten en zouden trekken naar een verder gelegen land, dat nog nooit bewoond was geweest. Ze konden daar hun wetten onderhouden, die ze in eigen land nooit hadden onderhouden. En ze kwamen Eufrates binnen door de rivier over te steken. Want de Allerhoogste deed tekenen aan hen en deed de stroom ophouden, totdat ze doorgegaan waren. "Want door dat land was er een lange weg te gaan, namelijk een jaar en een half: en dezelfde streek wordt Arsareth genoemd." (2 Esdras 13 : 40-4)

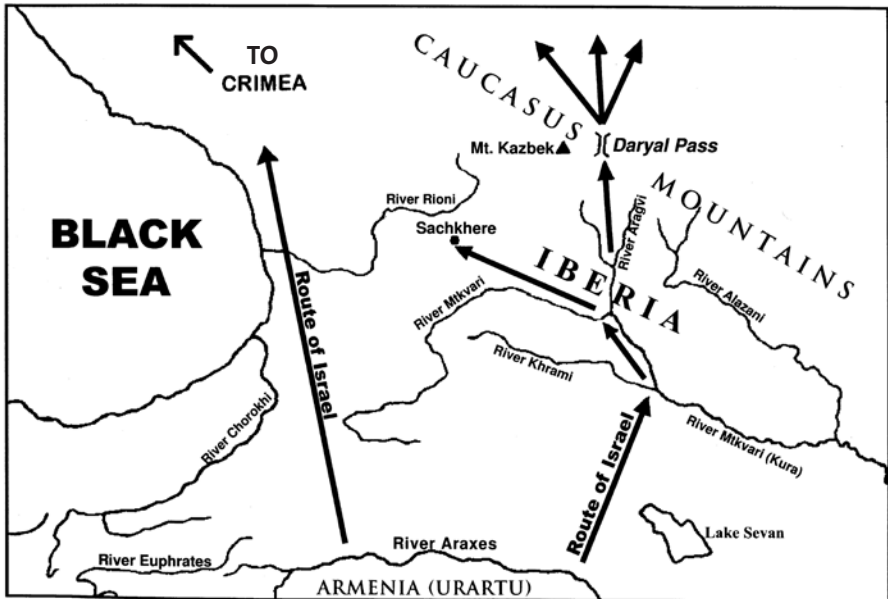
Einde van passage

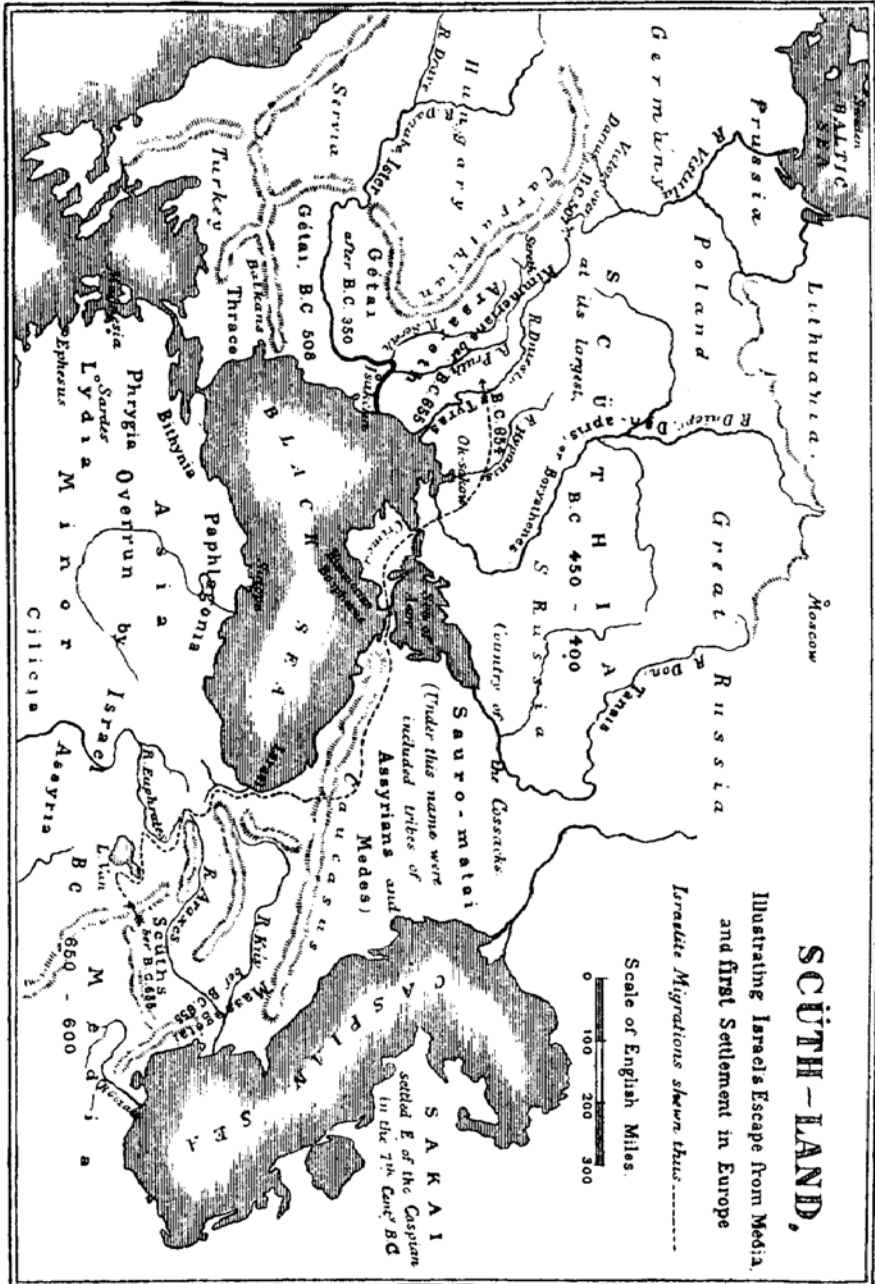
Opmerking van de redacteur:

De beroemde studie, *Antiquities Of Kertch And Researches In The Cimmerian Bosphorus* door Duncan Macpherson (London, 1857) zegt: "De Keraïm (Krim) Joden... verklaren dat hun (voormalige) land Georgië (Iberia) was en dat ze weggevoerd werden uit Jeruzalem naar Medië door de Koning van Ninevé. Door sommigen wordt beweerd dat ze één van de verloren stammen zijn... omdat ze afwijken van de andere Joden vanwege het feit dat zij de Tora en wetten onderhouden, in plaats van de Talmud... De vallei waarin hun stad gevestigd is heet Jehosafat". (p. 111) Het is duidelijk dat de verloren stammen de Kaukasus zijn doorgereisd naar Europa.

Wij tonen hieronder een nieuw ontworpen kaartje van de routes die Israël door het Kaukasus-gebergte heeft genomen, waaronder de "Poort van Israël", bekender onder de naam "Daryal" of "Dariël" kloof. De invulling van de plaatsen hieronder is gebaseerd op informatie uit de *Cambridge History of Iran* en andere bronnen. (Zie het inleidende hoofdstuk van dit boek.)

Scüth-land, Israëls vlucht uit Medië en de eerste kolonisatie in Europa.
Israëlitische migraties als volgt aangeduid:

Appendix 11

De "Gomer" uit de geschiedenis en profetie

Het boek Hoséa bevat een belangrijke en weinig begrepen gelijkenis over het Huis van Israël. God droeg Hoséa op:

Hoséa 1:2

- 2 ... Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen, en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter den HEERE.

Israël had zich gewend tot vreemde goden en afgodendienst, daarmee ontrouw wordend aan Jahweh, die haar praktijken vergeleek met hoererij. Als een profetische demonstratie hiervan huwde Hoséa een hoer genaamd "Gomer" die stond voor de tien stammen van Israël. *Scott's Bible Commentary* zegt: "Gomer was een Israëlitische." (IV: 704, Hoséa 1 : 2) De profeet en zijn hoererende vrouw Gomer kregen vervolgens drie kinderen, wier namen allen profetisch waren: Jizreël (betekent "verstrooid"), Lo-Ruchama ("waarover geen ontferming") en Lo-Ammi ("niet Mijn volk"). God verklaarde de profetische betekenis van de namen van de kinderen:

Hoséa 1: 4, 6, 9

- 4 ... Ik zal het koninkrijk van het huis van Israël doen ophouden
6 ... Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis Israëls, maar Ik zal ze zekerlijk wegvoeren.
9 ... gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn.

Met een profetische gelijkenis onthulde God dat Israël zou worden onderworpen en verstrooid buiten Palestina onder heel de wereld.

Gelukkig zou Israëls scheiding en vervreemding van God niet voor altijd zo blijven. De profeet Hoséa onthulde dat er een tijd zou komen dat God zich zou ontfermen over "waarover geen ontferming" was (2 : 23). Israël zou worden herenigd met Jehovah en Hem haar man noemen:

Hoséa 2: 15, 16, 19, 20

- 15 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij

Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult:
Mijn Baal!

- 16 En Ik zal de namen der Baals van haar mond wegdoen; zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.
- 19 En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen.
- 20 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik verhoren zal, spreekt de HEERE; Ik zal den hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren.

Dit geestelijke huwelijk zou tot stand komen doordat "Gomer" de Heer zou leren kennen door geloof in Christus, Die God was in het vlees. (Johannes 1 : 1, 18) Hosea's profetie van Israël's bekering werd opnieuw bevestigd door de apostel Paulus in het Nieuwe Testament:

Hoséa 1 : 10

- 10 Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

Romeinen 9 : 26

- 26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.

Jezus Christus is de Zoon van God, en de zonen van de Levende God zijn Christenen. Hoe werd dit vervuld in de geschiedenis? Geleerden hebben vastgesteld dat het volk genaamd "Gomer" de voorvaders waren van de vroeg Europese stammen genaamd Gamir, Cimmeriërs of Kelten. (Appendix 3) *McClintock & Strong's Encyclopedia* zegt dat Gomer "een grote tak van de zuid-oostelijke populatie van Europa vormde". (III:920) Met de vervulling van de profetieën van Hoséa werden ze binnen een paar eeuwen na de eerste komst van de Messias de naties van het "Christendom", Christus' Koninkrijk op aarde.

Het verhaal van het verstrooien, verloren zijn en later hersteld zijn van Israël wordt schitterend verhaald in Christus' gelijkenis over de verloren zoon in Lukas 15. De Vader in de gelijkenis is God, onze Hemelse Vader; en de twee zonen staan voor de huizen van Israël en Juda. De verloren zoon, Israël keert terug en wordt weer verenigd met zijn Vader, die een feestmaaltijd bereidt, dat het huwelijksfeest van het Lam uitbeeldt. De illustraties op deze pagina en op de voorgaande, beelden het verloren Israël en het herstelde Israël uit. Er ontstaat enige verwarring door het voorkomen van een niet-Hebreeuwse "Gomer" in Genesis 10, maar dat individu leefde meer dan duizend jaar voor de Gomer die staat voor Israël in Hosea's profetieën. Verder geeft het tiende hoofdstuk van Genesis een geografische voorstelling van de naties en niet een raciale, en is figuurlijk en niet letterlijk. Wij geloven dat we de Bijbel letterlijk zouden nemen wanneer maar mogelijk en dingen slechts figuurlijk te nemen als ze niet letterlijk kunnen worden verklaard, zoals hier.

Geleerden hebben aangetoond dat de volkskundige relaties die in Genesis tien gevonden worden, niet letterlijk en raciaal geïnterpreteerd kunnen worden. De gerespecteerde geleerde Dr. Henry Sayce zegt bijvoorbeeld: "Het tiende hoofdstuk van Genesis is eerder etnografisch dan etnologisch. Het beweert niet een opsomming te zijn van de verschillende rassen van de wereld en ze vervolgens in te delen naar hun verschillende karakteristieken. Het is slechts beschrijvend en de rassen die ten tijde van de schrijver konden worden onderscheiden, worden beschreven vanuit het oogpunt van een geograaf en niet een volkerenkundige. De Grieken en Meden bijvoorbeeld, worden ingedeeld bij de Tibarenische en Moschische stammen, omdat ze allemaal in het Noorden leefden; de Egyptische en Kanaänitische worden net zo samen ingedeeld; terwijl de Semitische afstammelingen van Assur en de niet-Semitische afstammelingen van Elam beiden kinderen van Sem zijn. We zullen dit hoofdstuk nooit ten volle kunnen begrijpen als we niet in gedachte houden dat zijn hoofddoel geografisch is. In het Hebreeuws, net als in andere Semitische talen, werd de relatie tussen een moeder-staat en haar kolonie of stad of land en zijn inwoners, uitgedrukt door een geslachtkundige beschrijving. De bewoners van Jeruzalem werden beschouwd als

'de dochters van Jeruzalem', het volk van het oosten waren 'de kinderen' van het district waartoe ze behoorden." (Dr. A.H. Sayce, *Races of the Old Testament*, pagina's 65-66)

Dr. Sayce wijst erop dat dit de reden is dat de Zuid-Arabische stam Scheba tweemaal wordt opgenoemd in Genesis 10, eenmaal onder Cham in vers 7, en wederom onder Sem in vers 28. De stam van Scheba had zijn oorsprong in het zuiden, maar stichtte later een kolonie in het verre noorden, die streed met Assyrië in de dagen van Tiglath-Pileser en Shalmanesar. (*ibid.*, p. 65-66) Sayce merkt op: "Dus als ons wordt verteld dat 'Kanaan Sidon gewon, zijn eerstgeborene en Heth', betekent dat niets meer dan dat de stad Sidon en de Hethieten naar wie verwezen wordt, beiden gevonden konden worden in het land genoemd Kanaän. Hier valt niet uit af te leiden dat er enige volkerenkundige verwantschap bestond tussen de Phoenicische bouwers van Sidon en de noordelijke Hethieten met hun vooruitstekende kinnen. Wij weten uit modern onderzoek dat die er niet was." (*ibid.*, p.66)

Sayce toont zelfs Egyptische tekeningen van zowel Phoeniciërs als Hethieten, die ons illustreren dat er een enorme verschil in uiterlijk was (en derhalve oorsprong) tussen deze twee volkeren. Vergelijkbaar werden Assyrië, Elam en Babylon (Arfachsad) broeders genoemd, "niet omdat hun bewoners beweerden af te stammen van één vader, maar omdat ze dezelfde kwart van de wereld bewoonden". (*ibid.*, p. 66-67) Oude rassen die op Egyptische monumenten worden afgebeeld worden door Dr. Sayce getoond in het bovenstaande plaatje. Met de klok mee van links boven zien we de koning van de Hethieten (met staartje), Hethitische soldaten, een Israëliet, en een hoofd van Ganata of Gath, ons Phoenicisch-Kanaänitische trekken tonend. (*ibid.*, Sayce titelplaat)

Wilt u meer en diepgaander aan de slag met dit onderwerp, dan kunt u een kopie van het artikel *A Question Of Origin* aanvragen, bij "The Servant People" in Canada. Te verkrijgen voor een gift van welk bedrag dan ook ten bate van ons werk.

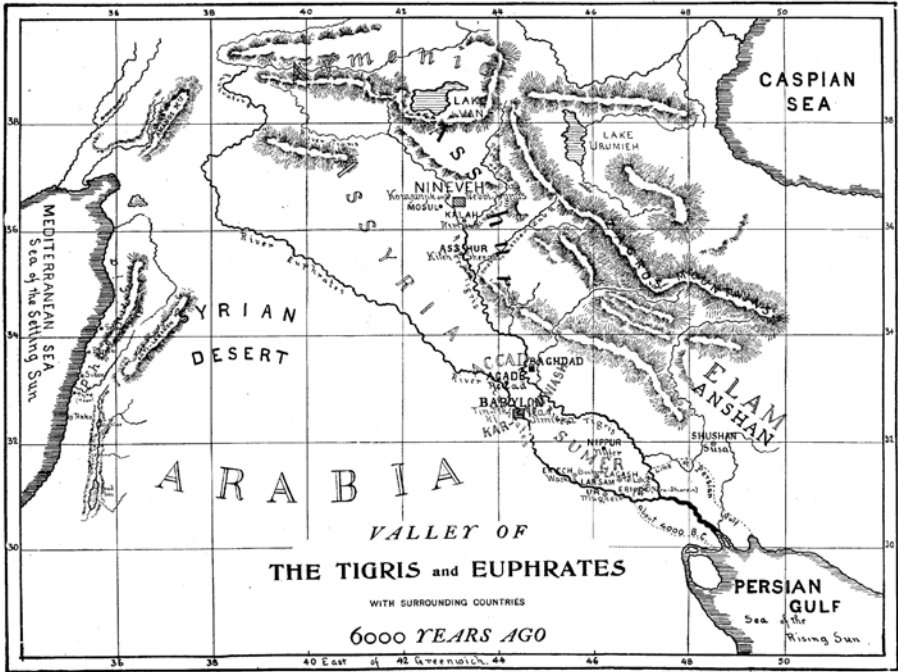
Appendix 12

Taal en geografie

Onze oorsprong in het oosten

De weleerwaarde Dr. Joseph Bosworth (1789-1876) was een beroemde taalgeleerde in zijn dagen. Rond het onderwerp over de oorsprong van mensen, verklaarde hij: "De Goten waren van Aziatische oorsprong... Tacitus (vroeg Romeinse historicus) spreekt niet over Goten in Scandinavië." (*The Origin of the Germanic And Scandinavian Languages And Nations, pagina's 112-113*) De twintigdelige wetenschappelijke serie, *Asiatic Researches*, voegt deze belangrijke informatie hieraan toe: "Een overleden, zeer geleerde schrijver concludeert, na uitputtend onderzoek, dat de Goten of Scythen van Perzië kwamen; en weer een ander betoogt met grote stelligheid dat zowel de Ieren als de Britons afzonderlijk van elkaar kwamen van de gebieden om de Kaspische zee. Zulke gelijklopende conclusies uit verschillende hoeken door totaal ongerelateerde mensen, zou nauwelijks mogelijk zijn, als ze niet op vaststaande principes waren gestoeld." (II:65) De verloren Tien Stammen van Israël werden voor het laatste gezien in Perzië, aan de oevers van de Kaspische zee. Daar verdwenen ze plotseling en op mysterieuze wijze uit de geschiedenis, waar precies tegelijk verscheidene Europese stammen net zo plotseling en mysterieus voor het eerst opdoken in de geschiedenis.

Veel historici zien dit niet in, en houden in plaats daarvan vol dat de oorsprong van de Kaukasische volkeren in het verre Noordwest-Europese Scandinavië ligt. Terwijl *Encyclopedie Britannica* wijselijk verklaarde: "Terecht is er vastgesteld dat zo'n groot aantal dichtbevolkte naties bijna onmogelijk kan zijn voortgekomen uit het scandinavische schiereiland". (11e ed., 12:272) Op gelijke wijze merkte Winfred P. Lehman op: "Hoe verder oostwaarts een Indo-Europees volk woont, hoe meer klassieke woorden er worden gevonden in zijn taal; hoe verder westwaarts ze zijn getrokken, hoe minder klassieke woorden en meer nieuw bedachte woorden er worden gevonden in zijn taal. Door deze en andere aanwijzingen leiden wij af dat... de bakermat van het oorspronkelijke Indo-Europese ras gezocht moet worden in de hooglanden van Centraal Azië." (*Een reader over negentiende eeuwse historisch Indo-Europese taalwetenschappen, Indiana University Press, 1967*)

Vallei van de Tigris en de Eufraat met omliggende landen, 6000 jaar geleden

Onze oorsprong lag in het Oosten, maar niet in Centraal Azië. De taalwetenschapper Margaret M. Byrant zegt: "Professor (Harold) Bender toont in zijn uitstekende onderzoek *De Bakermat van de Indo-Europeanen*, pagina's 27-22 aan, dat de honingbij voorkomt in bijna alle delen van Europa, en dat bijna elke Indo-Europese taal een gemeenschappelijk woord heeft voor honing... Professor Bender wijst ons terecht op het feit dat de verscheidene locaties in Azië die aangewezen zijn als de mogelijke bakermat (van het Kaukasische ras) niet de gebieden zijn waar de honingbij voorkomt." (*Modern English and its Heritage*, pagina's 19-21) Waar in Azië werden er in Bijbelse tijden honingbijen gevonden? Het land Kanaän in oud Palestina biedt de oplossing van het probleem van de geleerden. Bijen en honing waren overvloedig in Palestina: Er worden 60 verwijzingen naar bijen en honing in de Bijbel gevonden. De "Kaukasiërs" kwamen wel uit het Oosten, maar het was het Midden-Oosten, niet Centraal-Azië. Het Midden-Oosten voldoet ook aan de taalvereisten van een Oosterse oorsprong.

De Semitisch-Indo-Europese connectie

Sommigen zien het verband tussen Europa en de Hebreeuwse verloren stammen niet in, omdat de Semitische en Indo-Europese talen verschillen. Recente wetenschap echter heeft door middel van de principes van "elementovereenkomsten" en "uitdrukkingselementen" aangetoond dat het Indo-Europees en Semitisch verwant zijn. De Deense taalwetenschapper, Louis Hjelmslev, verklaarde dat de "genetische verwantschap tussen de twee talen (Indo-Europees en Semitisch) ... slechts kunnen worden verklaard wanneer aangenomen wordt dat de twee talen een gemeenschappelijke oorsprong hebben." (*Language, An Introduction, Univ. of Wisconsin Press, Madison, WI, 1970, p. 127*) Dr. Hjelmslevs conclusie is dat het Semitisch en Indo-Europees "tot ontwikkeling kwam door de splitsing van één basistaal". (*ibid., p. 83*) Deense taalgeleerden hebben daarom voorgesteld de termen "Indo-Europees" en "Semitisch" te laten vervallen en die te vervangen door één nieuwe gecombineerde taalfamilie genaamd "Nostratisch", van de Latijnse betekenis "onze eigen landgenoten". (*ibid., p. 80*)

De Hebreeuwse taalgeleerde, Dr. Isaac Elchanan Mozeson, hield zich vele jaren bezig met het analyseren van de link tussen de Indo-Europese en Semitische taalgroepen. Zijn ontdekkingen leverde een uitgebreide gids op, *The Word, The Dictionary That Reveals The Hebrew Source Of English*. Hierin werd hij voorgedaan door de auteur van het populaire Engelse woordenboek, Noah Webster, die honderden woorden herleidde naar een Semitische bron. Mozeson zegt: "Van veel woorden zou moeten worden erkend dat het Hebreeuwse leenwoorden zijn. Voorbeelden van zulke gemiste kansen zijn: Ogre (van de machtige Og, koning van Bazan) (in het Nederlands: boeman) en Collossus (een Griekse versie van het Hebreeuwse Gollius, ons beter bekend als Goliat)." Mozeson vervolgt: "De weinige erkende (Engelse) leenwoorden uit het Hebreeuws, zoals amen en jubilee (Ned.: jubeljaar), zouden ook moeten worden toegeschreven aan woorden zoals amenable (Ned.: verantwoordelijk) en jubilate (Ned.: jubelen), die juist weer worden toegeschreven aan andere bronnen. Er zijn duizenden andere Engelse en Hebreeuwse woorden die opvallend hetzelfde klinken en hetzelfde betekenen, die echter niet worden aangevoerd door taalkundigen. Een paar van deze woorden zijn: Abash (Ned.: beschamen) en boosha, albino en labhan, evil (Ned.: kwaad) en avel, lick (Ned.: likken) en lakak en regular (Ned.: regel-

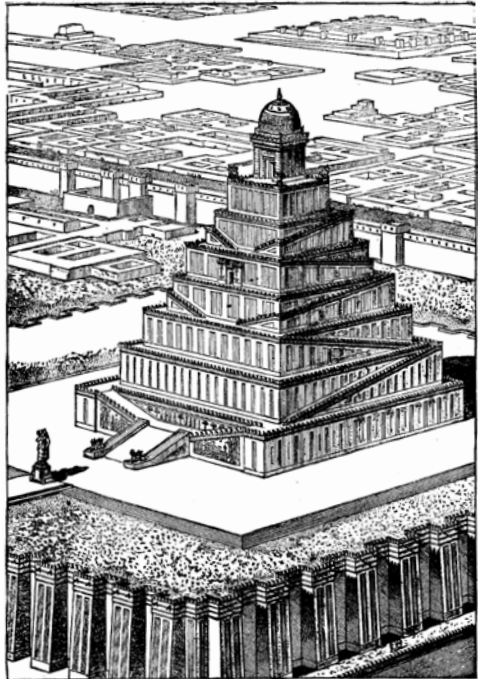

matig) en rageel ... Veel diernamen krijgen slechts betekenis door de Bijbelse taal van Adam: Giraf betekent 'nek', skunk (Ned.: stinkdier) betekent 'stinken', horse (Ned.: paard) betekent 'ploeger' en gopher (Ned.: buidelrat) betekent 'graver.'" Dr. Mozeson herleidde 22.000 Engelse woorden naar hun Semitische stam."

De Perzische connectie

De relatie tussen de Indo-Europese en Semitische taalgroepen is geen toeval. *Asiatic Researches* zegt: "We mogen derhalve deze stelling voor waar houden, dat Iran of Perzië in zijn breedste betekenis, het werkelijke centrum was van bevolking, kennis, talen en kunst. In plaats van slechts westwaarts te zijn verspreid, zoals wilde beweringen stellen, of oostwaarts, dat net zo aannemelijk zou zijn, werden ze in alle richtingen naar alle streken van de wereld gebracht". (II:65) Iran, ook bekend als Medo-Perzië, is de vroegste bron van de Indo-Europese talen die we kennen. Daar heeft blijkbaar één van de takken van de mensheid zich direct gevestigd, na het verstrooien van de mensheid bij de Toren van Babel. (Genesis 11)

De verloren Tien Stammen van het Huis van Israël werden in gevangenschap weggevoerd en geplaatst in hetzelfde gebied van Medo-Perzië gedurende hun ballingschap in de 7e en 8^e eeuw voor Chr. Ze zouden natuurlijk helemaal of gedeeltelijk, de taal hebben opgepikt van hun overheersers. Het is daarom geen verrassing dat de vroeg Anglo-Saksische-Gotische stammen honderden Medo-Perzische woorden gebruikten toen ze naar Europa ontsnapten (Appendix 6) en

Ziggurat zoals het was, volgens Perrot en Chipiez (History of Ancient Art)

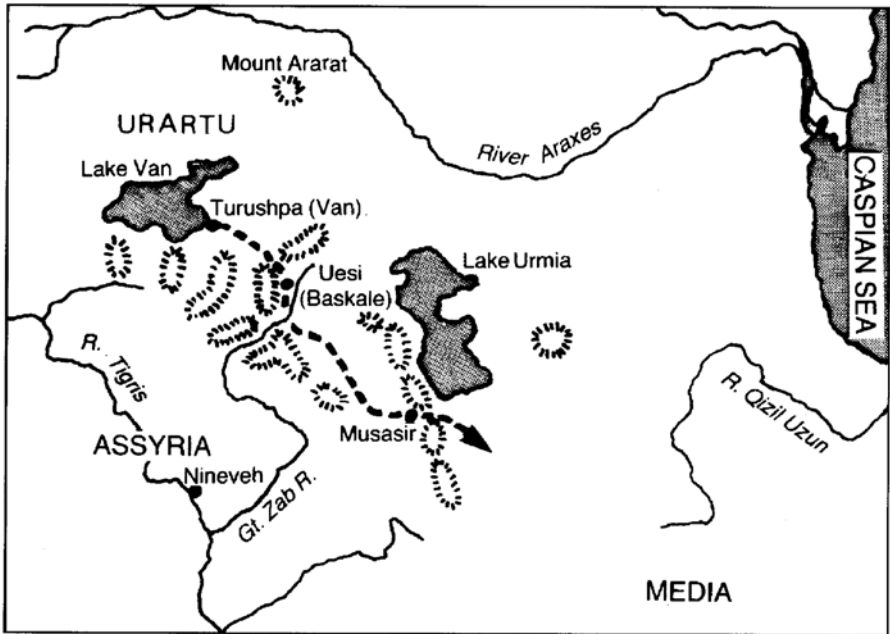
adopteerden ook de "Indo-Europese" taalsoort (soms "inflexive" ("buigzaam") genoemd). Dr. Joseph Bosworth is het hier mee eens als hij zegt: "Taalkundigen hebben voorgesteld dat de taalcategorie Arisch of Perzisch moet zijn en erkennen daarmee dat hun oorsprong gevonden wordt onder de Ariërs, Iraniërs of Perziërs." (*Bosworth, Origin p. 7*)

Krijgers van de overwonnen stammen worden gedoopt. Naar een afbeelding van A. de Neuville in Guizot's "History of France"

De Sak of Tzakari waren Israëlieten

Perzische inscripties noemen regelmatig een volk genaamd Sak of Sacae, een term die zich ontwikkelde van de naam van de Patriarch Izak. (Appendix 2) *Encyclopedia Britannica* geeft interessante informatie over het gebruik van deze naam in oude tijden, stellend dat de Mediterrane zeekapers actief waren "in de Levant, tussen 1230-1190 voor Chr." en dat Egyptische bronnen hen de "Danauna... en **Tzakari**" noemden, terwijl Griekse traditie hen "Dananen" noemde. (22:504, *Troy, vette letters door redactie ingevoegd*) Er bestaat dus een connectie tussen de Danaan, die we hebben herkend als de Hebreeuwse stam van Dan en deze Tzakari. Waren de Tzakari inderdaad ook Hebreeërs?

In *Israel's Lost Tribes Today* zegt de Historicus Steven M. Collins: "Het woord 'Levant' verwijst naar de oostelijke gebieden van de Middellandse Zee, waaronder de zeekust van Palestina, de hoofdbasis van de stam Dan. Het is veelbetekenend dat de naam van een andere groep die de Danitische zeekapers vergezelde het stamwoord 'Tzak' in zich heeft, want het is een Hebreeuwse vorm van de naam 'Izak'. Twee moderne leiders met deze Hebreeuwse naam waren Yitzhak Shamir en Yitzhak Rabin. Als men de 'Tz' klank vervangt door een 'S', (beide symbolen zijn verwante s-klanken) wordt de naam van deze oude stam 'Sakari,' wat erop wijst dat zij ook Israëlieten

waren. Dit is een belangrijk punt, omdat het betekent dat er al Israëlieten bekend waren onder de naam 'Saka' in Palestina, eeuwen voordat hun nakomelingen (de 'Saka' of 'Sacaë') onder diezelfde naam bekend waren in Azië!"

De Armeense connectie

Een andere vrij onbekend feit is dat de Hebreeërs zich oorspronkelijk vestigden aan de zuidzijde van de Kaukasus bergen in het gebied rond de berg Ararat (de oude Urartu), in modern Armenië. Daarvandaan verhuisde Abrahams vader, Terah, zuidwaarts naar Ur der Chaldeeën, waar Abraham werd geboren. Dr. Cunningham Geike zegt in *Hours With The Bible*: "De stam waartoe Abraham, de grote voorvader van de Hebreeërs, behoorde had zijn oorsprong in de streek die vernoemd was naar Arfachsad, het hoofd van het ras, tegenwoordig onder de Grieken en Romeinen bekend onder de naam Arrapachitis. Het ligt ten noorden van Assyrië in de bergen van Zuid-Armenië, direct zuidelijk van de moderne stad Kars en van de berg Ararat, en is een wirwar van wilde heuvels, sommigen zeer hoog, maar doorkruist met vruchtbare valleien." (1:293-4) Deze geboorteplaats van het Hebreeuwse ras was ook een gedeelte van de streek die "Aram" werd genoemd (van de

zoon van Sem), waarvan sommige geleerden menen dat het de stam is van het woord "Armenië" (*McClintock & Strong's Encyclopedia* 1:407)

Interessant genoeg wordt ditzelfde relatief kleine gebied aangeduid als de geboorteplaats van het Anglo-Saksische ras volgens de vermaarde *Anglo-Saxon Chronicle* van vroeg Brittannië. *Asiatic Researches* zegt: "De Saxon Kroniek, die ik houd voor een autoriteit op dit gebied, plaatst de eerste bewoners van Brittanie in Armenië". (II:65)

Migreerden sommige van het vroeg Hebreeuwse ras westwaarts van Aram ofwel Armenië, om zich te vestigen in Brittanie en Europa, terwijl anderen (waaronder Abrahams vader, Terah) zich zuidwaarts begaven naar Ur der Chaldeeën? Het is een intrigerende mogelijkheid, vooral omdat sommige van de vroege bewoners van Europa bekend waren onder de naam Iberiërs. Dit boek heeft het woord "Iberier" teruggevoerd naar Eber, de vader van het Hebreeuwse ras. Zoals Dr. Geake aangaf, laat de Bijbel er geen twijfel over bestaan dat Armenië, oftewel Aram, bewoond werd door Hebreeërs en het waren Hebreeuwse kolonisten van ditzelfde gebied, Iberiërs genoemd, die zich vestigden in vroeg Europa.

Daar Armenië net ten zuiden ligt van het Kaukasus-gebergte is het wellicht meer dan toevallig dat Europese volkeren als Kaukasisch bekend staan. Dr. Joseph Bosworth zegt dat ze Kaukasisch genoemd worden "vanwege de veronderstelling dat de oorspronkelijke bakermat van dit ras nabij de berg Kaukasus was." (*ibid.*, p. 7) En dat was het inderdaad!

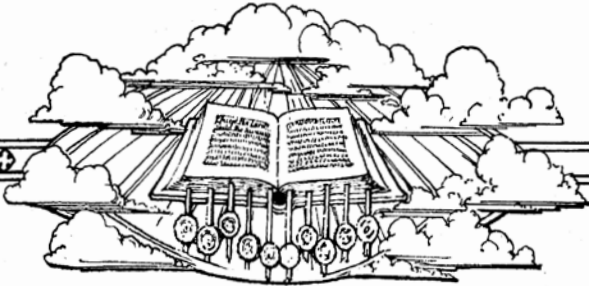

Samenvatting

Tijdens een groot gedeelte van de vroege eeuwen, migreerde een gestage stroom van Hebreeuws-Semitische mensen westwaarts van de "Levant" of Midden-Oosten. De vroegste golf, waarvan gezegd wordt dat het kwam uit de streek van Armenië (de oude Urartu), stond bekend als Iberisch, een naam die zijn oorsprong vindt in de naam Eber, voorvader van Abraham.

Een latere stroom kwam voort uit Kanaän (Palestina), tijdens het Israëlitische verblijf daar, en nam toe ten tijde van de Babylonische en Assyrische invasies. De Assyrische verovering staat dan ook bekend als "de Verstrooiing" van Israël, een toepasselijke naam voor de migratie van misschien wel honderden duizenden Hebreërs uit het Midden-Oosten, waarvan velen hun toevlucht zochten in het Westen.

Ten slotte, Israëlieten die onderworpen werden aan Assyrië werden geplaatst in de regio van Medo-Perzië, waar ze de Indo-Europese of "inflexive" ("buigzame") taalstijl adopteerden. Toen ze in de daaropvolgende eeuwen naar Europa migreerden, brachten ze die taalstijl met zich mee.

Waar is Israël?

Mensen geloven niet meer in de Bijbel zoals het behoort. Ze hebben de deur gesloten voor het "verkoren ras" en laten "Mijn natie" er niet in. Er wordt nog geen voetafdruk van Israël en nog geen pijl van Jozef's boog gevonden in de aarde of lucht vandaag de dag, want de "kerk" heeft zo beslist.

Maar wie behoort de poorten van de wereld toe vandaag? Wie is degene die over de golven heerst? Wie woont als enige in de "bestemde plaats" terwijl de vijand haat en brijst? Wie staat er vandaag in het felst van de strijd om onderdrukking en zonde uit te doven? Als het niet het heirleger van de levende God is, vertel me dan wie dan wel?

Wie zendt Gods Woord de wijde, wijde wereld rond om een pad voor Zijn voet te banen? Wie bevrijdt de gevangenen en plant de roos? Wie heerst vanaf Davids troon? Van Israël wordt gezegd dat zij het niet kan zijn, maar dit is natuurlijk onwaar. Want wie doet het soort werk dat slechts Israël kan doen?

Ons wordt verteld dat de kerk de plaats van Israël heeft ingenomen, maar de Bijbel zegt duidelijk: Een uitgehouwen stenen koninkrijk dat Hij Zich ten erve verkoren heeft zal stand houden tot het eind. Van wie zijn de vlaggen die wapperen tot de uitersten der aarde? Als er unaniem besloten is dat Israël nergens te vinden is?

Is er niemand die naar voren wil komen en wil aantonen waar het hoofd der naties zich vandaag bevindt? Dat zouden we graag willen weten. Want Israël is blindelings weggestemd en van haar wordt gezegd dat zij verdwenen is. Maar de Anglo-Saksen zouden graag willen weten wie Zijn werk voortzet.

Bibliografie

Abbadie, Jacques, *The Triumph Of Providence (Le Triomphe de la Providence et de la Religion, en l'ouverture des Sept Sceaux par le Fils de Dieu)*; 4 volumes. Amsterdam, 1723.

Anglo-Saxon Chronicle, According to the Several Original Authorities; 2 volumes. London: Longman, Green, Longman & Roberts, 1861.

Apocrypha, According to the Authorized Version. Oxford: University Press, n.d.
Appian, *Roman History*. London: William Heinemann, 1912.

Bender, Professor Harold S., *The Home Of The Indo-Europeans*. Princeton: Princeton University Press, 1922.

Bennett, W.H., *Symbols Of Our Celto-Saxon Heritage*. Windsor, Canada: Canadian British-Israël Association, 3rd ed., 1996.

Biblical Archaeologist Magazine. Atlanta, GA: Scholars Press, 59:1, March, 1996.

Biblical Archaeology Review Magazine. Washington, D.Chr.: Biblical Archaeology Society, Nov.-Dec., 1991.

Bosworth, Rev. Dr. Joseph, *Origin Of The Germanic And Scandinavian Languages*. London: Longman, Rees, Orme, Brown, and Green, 1836.

Bible Research Handbook. London: Covenant Publishing Company, 1972.

Boyle, John Andrew, Ed., *Cambridge History Of Iran*. Cambridge: Cambridge University Press, 1968.

Brooks, Jory Steven, *A Question Of Origin*. Windsor: The Servant People, 2002.

Bryant, Margaret M., *Modern English And Its Heritage*. New York: Macmillan Co., 1969.

Collins, Steven M., *Israel's Lost Tribes Today*. Royal Oak, MI: Bible Blessings Tract Ministries, 2002.

Dalin, Svea-rikes Historia; 4 volumes. Sweden, 1747-62.

Diodorus, Diodorus Of Sicily. London: William Heinemann, Ltd., 1933.

Drummond, Sir William, Origines; or Remarks On The Origin Of Several Empires, States, And Cities. London: Baldwin & Co., 1826.

Edersheim, Alfred, Bible History – Old Testament. Grand Rapids: Eerdmans, 1984.

Encyclopedia Britannica; 29 volumes. New York: The Encyclopaedia Britannica Company, Eleventh Edition, 1910.

Forlong, J.G.R., editor, Encyclopedia of Religions. London: Bernard Quaritch, 1906.

Ferrar Fenton, Holy Bible In Modern English. London: Adam & Charles Black, 1938.

Geike, Dr. Cunningham, Hours With The Bible. New York: James Pott & Co., 1886.

Gladstone, William Ewart, Juventus Mundi, The Gods And Men Of the Heroic Age. London: Macmillan & Co., 1869.

Gordon, Cyrus, Before Columbus: Links Between the Old World And Ancient America. New York: Crown Publishers, 1971.

Graetz, Professor H., History Of The Jews; 6 volumes. New York: The Hebrew Publishing Co., 1930.

Guest, Edwin, Origines Celticae. London: Macmillan & Co., 1883.

Hannay, Herbert Bruce, European and Other Race Origins. London: Sampson Low, Marston & Co., Ltd., 1915.

Harper's Bible Dictionary. New York: Harper & Row, 1961.

Herodotus, History Of Herodotus, New York: Tudor Publishing Co., 1934.

Hjelmslev, Dr. Louis, Language: An Introduction, Milwaukee: University of Wisconsin Press, 1970.

Homer, The Illiad. New York: Walter J. Black, 1942.

Horne, Charles F., *Sacred Books And Early Literature Of The East*. New York & London: Parke, Austin, & Lipscomb, Inc., 1917.

Inge, Dean, *Evening Standard*. London, 26th January, 1939.

Jewish Encyclopedia. New York & London: Funk & Wagnall's Co., 1903.

Jones, William, ed., *Asiatic Researches; or, Transactions Of the Society Instituted In Bengal For Inquiring Into the History And Antiquities, the Arts, Sciences, And Literature Of Asia*; 22 volumes. London: Vernor & Hood, 1799.

Josephus, Flavius, *Antiquities Of The Jews (Antiquities Judaica)*, in: *Works Of Josephus*. Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988.

Keating, Geoffrey, *History Of Ireland*. Dublin: Irish Texts Society, 1987.

King, Marie, *Who Was Sharon Turner?* In *Youth Message Magazine*; London: British-Israël-World Federation, 1947.

Latham, Dr. Robert G., *Ethnology of Europe*. London: John Van Voorst, 1852.

Layard, Sir Austen Henry, *Discoveries Among the Ruins Of Assyria and Babylon*. New York: G.P. Putnam & Co., 1853.

Lehman, Winfred P. *A Reader In Nineteenth Century Historical Indo-European Linguistics*. Indiana University Press, 1967.

Lysons, Samuël, *Our British Ancestors: Who And What Were They?* Oxford and London: John Henry and James Parker, 1865.

Mackendrick, Paul, *Iberian Stones Speak*. New York: Funk & Wagnalls, 1969.

Millard, Alan, *Treasures From Bible Times*. Oxford, England: Lion Publishing, plc., 1985.

Milner, W.H., (Oxonian), *Israel's Wanderings, or, The Scuths, The Saxons, and The Kymry: A Connected Account*. London: R. Folkard/R. Banks & Son, 1900.

Milton, John, *History Of Britain*. London: John Martyn, 1677.

Morgan, R.W., *Cambrian History: The British Kymry And The Britons Of Cambria*. Carnarvon, Wales: H. Humphreys, 1857.

Mozeson, Dr. Isaac Elchanan, *The Word, The Dictionary That Reveals The Hebrew Source Of English*. New York: Shapolsky Publishers, 1989.

Muller, Professor Max, *Lectures In The Science Of Language*. New York: Scribner, 1868.

Nennius, *British History And the Welsh Annals*. New York: Charles Scribner, 1862.

Neubauer, D.A., *Jewish Quarterly Review*, vol. 1, pp.15-21, 1888.

Nicholas, Sir Thomas, *Pedigree Of The English People Investigated*. London: Longmans, Green, Reader, And Co., 1868.

O'Donovan, John, editor, *Annals Of the Kingdom Of Ireland By the Four Masters from the Earliest Times To the Year 1616*; seven volumes. Dublin: De Burca, 1998.

Olsen, S. Gusten, *Incredible Nordic Origins*. London: Covenant Publishing Co., 1981.

Palgrave, Sir Francis, *The Rise And Progress Of the English Commonwealth: Anglo-Saxon Period*. London: John Murray, 1832.

Parker, Chr.F., *A Short Study Of Esau-Edom*. London: Covenant Publishing Co., 1948.

Pearse, Colonel R.G., *The Pass Of Israël*. London: The National Message Magazine, October 23, 1937.

Pliny, *Natural History*. Cambridge, MA and London, England: Harvard University Press, 1989.

Poertner, Rudolf, *The Vikings: Rise And Fall Of the Norse Sea-Kings*. New York: St. Martin's Press, 1971.

Ptolemy, Claudius, *Cosmographia (La Geographia di Clavio Tolomeo Alessandrino)*. Amsterdam: Theatrum Orbis Terrarum, 1966.

Rostovtzeff, Dr. Michael, *Iranians And Greeks In South Russia*. Oxford: Clarendon

Press, 1922.

Roth, Cecil, ed., *Encyclopedia Judaica*, 17 volumes. Jerusalem: Keter Publishing House, 1989.

Society Of Biblical Archaeology, *Records Of The Past: Being English Translations Of The Assyrian And Egyptian Monuments*; six volumes. London: Samuël Bagster & Sons, 1875.

Rhys, Sir John, *Celtic Britain*. London: Society For Promoting Christian Knowledge, 1882.

Rust, James, *Druidism Exhumed*. Aberdeen: D. Wylie & Son, 1871.

Sayce, Dr. Henry, *Races Of The Old Testament*. London: Religious Tract Society, 1925.

Sayce, Dr. Henry, *Principles Of Comparative Philology*. London: Trubner & Co., 1875.

Sayce, Dr. Henry, *Higher Criticism And The Verdict Of The Monuments*. London: Society For Promoting Christian Knowledge, 1894.

Scott, Thomas, *Holy Bible With Explanatory Notes, Practical Observations, and Copious Marginal References*. Boston: Crocker and Brewster, 1864.

Scot's Magazine, *Scottish Declaration Of Independence*. 1934.
Speaker's Commentary. London: John Murray, 1886.

Strabo, *The Geography (Strabonis Rerum Geographicarum libri Septemdecim)*. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1960.

Strong, Dr. James Augustus, *McClintock & Strong's Cyclopedia*; 12 volumes. New York: Harper and Brothers, 1887.

Sullivan, Dr. A.M., *The Story Of Ireland*. Dublin: M.E. Gill & Son, 1898.

Tacitus, Cornelius, *The Annals (Annalium ab Excessu divi Augusti libri)*. Oxford: Clarendon Press, 1965.

Thompson, P.W., *Britain in Prophecy and History*. London: Covenant Publishing Co., 1938.

Thomas, Des, *Iceland: Light To The Nations*. Calhoun, GA: Kingdom Publishing, 1995.
Turner, Sharon, *History Of The Anglo-Saxons*. London: Longman, Hurst, Rees, & Orme, 1807.

Landman, Isaac, editor, *Universal Jewish Encyclopedia*; ten volumes. New York: The Universal Jewish Encyclopedia, Inc., 1939.

Wheaton, Henry, *History Of The Northmen, or Danes And Normans From the Earliest Times To the Conquest Of England By William Of Normandy*. London: John Murray, 1831.

Williams, John, editor (Ab Ithel), *Annales Cambriae: Chronicles and Memorials of Great Britain and Ireland During the Middle Ages, 444-1288 A.D. (Rerum Britannicarum Medii Aevi Scriptores)*. London: Longman, Green, Longman & Roberts, 1860.

Additional copies of this book:

THE STORY OF CELTO-SAXON ISRAËL

US\$14 Softcover or US\$20 Hardcover, plus postage & handling

By The Same Author: W.H. Bennett

SYMBOLS OF OUR CELTO-SAXON HERITAGE

Hardcover 210 pages, lavishly illustrated in colour
US\$25, plus postage & handling

THE TENDER TWIG, by Francis Henking

The Prophet Jeremiah's mission after the fall of Jerusalem.
An inspiring historical novel - Softcover 220 pages
US\$12, plus postage & handling

THE LOST TRIBES OF ISRAËL SERIES, by Steven M. Collins

- I. ORIGINS AND EMPIRE OF ANCIENT ISRAËL
- II. ISRAEL'S LOST EMPIRES
- III. PARTHIA: THE FORGOTTEN ANCIENT SUPERPOWER,
AND ITS ROLE IN BIBLICAL HISTORY
- IV. ISRAEL'S LOST TRIBES TODAY

US\$14 per volume or \$48 per set of four, plus postage & handling
Pictures and reviews of these books are on ETHIC website: www.israelite.info

POSTAGE & HANDLING ON ORDERS TO NORTH AMERICA:

US\$5 for the first book; plus \$1 for each additional book; overseas buyers inquire,

CBIA—THE SERVANT PEOPLE

500 Tecumseh Rd. E., Box 28047, Windsor, Ontario, Canada N8X-5E4 - or -
145 S. Livernois Road, # 196, Rochester Hills, MI 48307 USA
E-mail book orders: order@israelite.info Website: <http://cbia.israelite.info>
Phone: 800-919-8819 Fax: 519-254-3799

EUROPEAN AND WORLD-WIDE BOOK ORDER CONTACT:

For prices and shipping cost, contact the United Kingdom publishers,
Covenant Publishing Co., 8 Blades Court, Deodar Road, London SW15 2NU

Telephone: 020-8877-9010 (London, England)

Fax: 020-8871-4770 (London, England)

Website: www.britishisrael.co.uk

E-mail: admin@britishisrael.co.uk